

GEORGE R. R. MARTIN

TANEC S DRAKY

George R. R. Martin

TANEC S DRAKY

Kniha pátá
Píseň ledu a ohně

TALPRESS

Copyright © 2011 by George R. R. Martin
Translation © 2012 by Hana Březáková
Cover © 2012 by Martina Pilcerová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-520-5

Tahle je pro moje fanoušky

*pro Lodeyho, Treblu, Stega, Poda,
Caress, Yagse, X-Ray a Mr. X,
Kate, Chatayu, Mormonta, Micha,
Jamieho, Vanessu, Roa,
pro Stubbyho, Louise, Agravaine,
Werta, Malta, Joa,
Myš, Telisiane, Černohně,
Bronna Kamene, Kojotovu dceru,
a zbytek šílenců a divokých žen
z Bratrstva bez praporců.*

*Pro moje website čaroděje
Elia a Lindu, lordy Západozemí,
Winter a Fabia z WIC,
a Gibbse z Dračího kamene, kteří to všechno začali.*

*Pro muže a ženy z Ašgje ve Španělsku,
kteří nám zpívali o medvědovi a krásné panně,
a úžasné fanoušky v Itálii,
kteří mi dali tolik vína,
pro moje čtenáře ve Finsku, Německu,
Brazílii, Portugalsku, Francii a Nizozemí,
a všech ostatních vzdálených zemích,
kde jste čekali na tento tanec.*

*A pro všechny přátele a fanoušky,
se kterými jsem se dosud nesetkal.*

Děkuji vám za vaši trpělivost...

Chronologická poznámka

Jsem si vědom, že od poslední knihy uplynula spousta času, tudíž je možná na místě malá připomínka.

Kniha, kterou držíte v rukou, je pátým svazkem *Písně ledu a ohně*. Čtvrtý svazek se jmenoval *Hostina pro vrány*. Tento díl nicméně ani tak nenásleduje v tradičním slova smyslu po čtvrtém, jako s ním spíš běží v tandemu. Zatímco *Hostina* se soustředila na události v a kolem Králova přístaviště, na Železných ostrovech a dole v Dorne, *Tanec* nás zavádí na sever do Černého hradu a ke Zdi (i za ni) a za Úzké moře do Pentosu a Zálivu otrokářů, kde se odehrávají příběhy Tyriona Lannistera, Jona Sněha, Daenerys Targaryen a všech ostatních postav, s nimiž jste se v předchozím svazku nesetkali. Místo, aby běžely po sobě, jsou tyto knihy paralelní... rozdělené spíš geograficky než chronologicky.

I když jen do určitého bodu.

Tanec s draky je delší kniha než *Hostina pro vrány* a pokrývá delší časové údobí. V druhé polovině tohoto svazku vám jistě neujde, že se zde opět objevují klíčové postavy z *Hostiny pro vrány*, což znamená přesně to, co si myslíte, že to znamená: že se vyprávění posunulo za rámec *Hostiny* a dva proudy se opět spojily v jeden.

Doufám, že v příštím svazku, *Vichrech zimy*, se všichni budou opět třást společně...

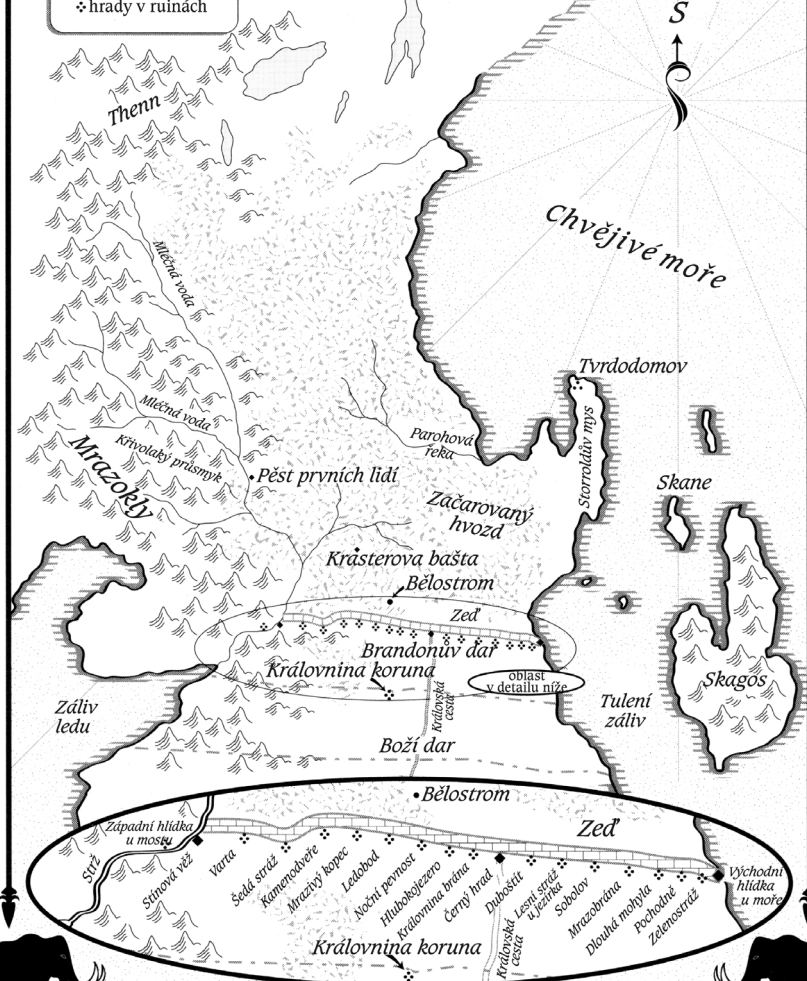
– George R. R. Martin, Duben 2011

Za Zdí

Země věčné zimy
(nezmapované)

Klíč

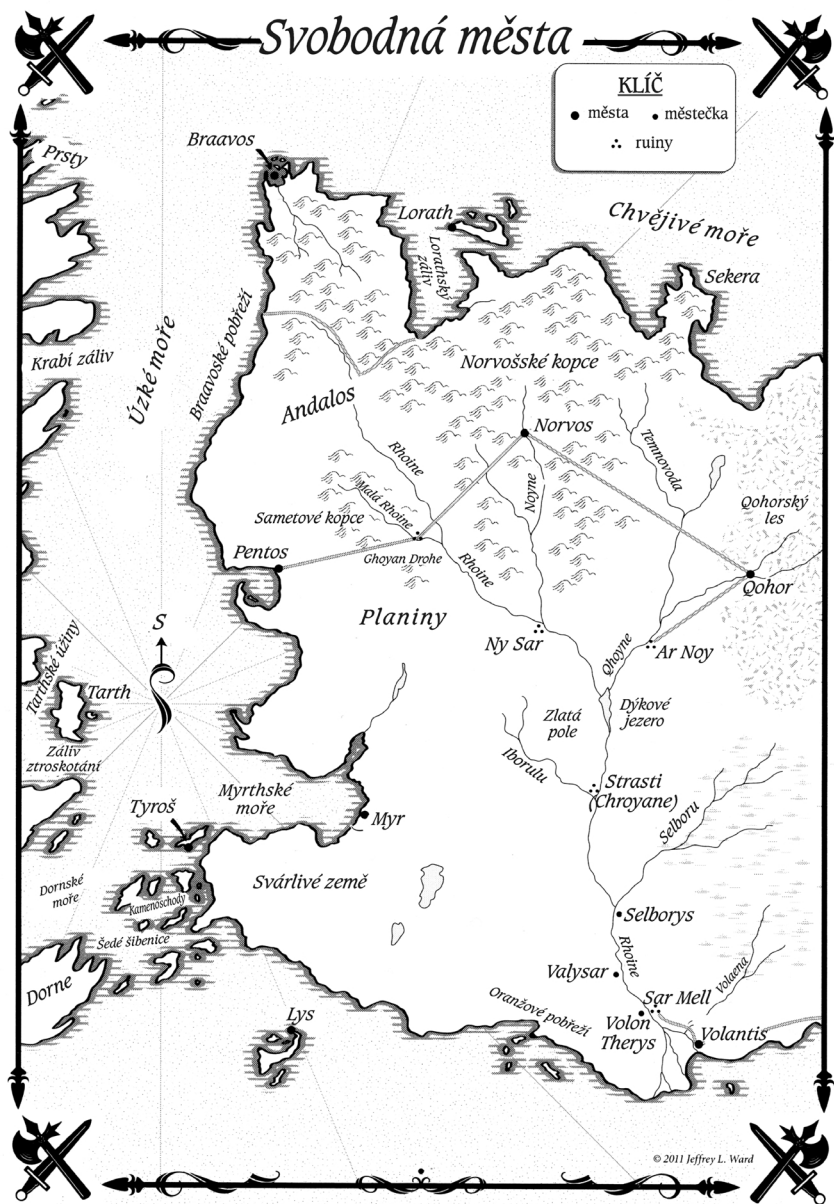
- městečka • hrady
- ◊ hrady v ruinách

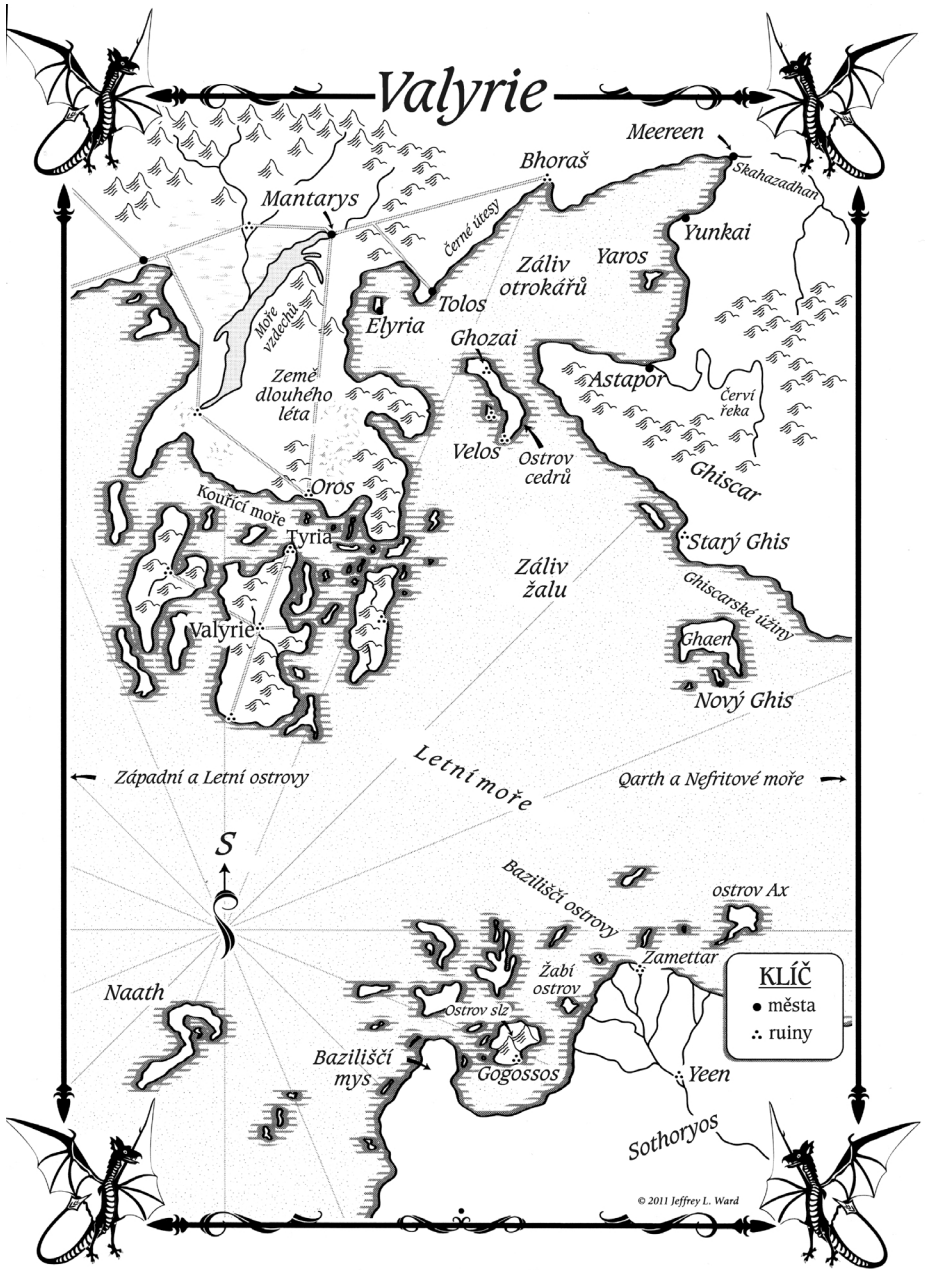
Svobodná města

KLÍČ

- města
- městečka
- ∴ ruiny

Valyrie

KLÍČ
● města
⚭ ruiny

P R O L O G

Noc byla cítit člověčinou.

Měníč se zastavil pod stromem a začichal ve vzduchu. Stíny vrhaly skvrny na jeho šedohnědý kožich. To závan větru profukujícího lesem k němu přinesl člověčí pach, převažující nad slabšími pachy, které vypovídaly o lišce a zajíci, tuleni a jelenovi, ba dokonce o vlku. Měníč věděl, že i to jsou lidské pachy; takto čpěly staré kůže, mrtvě a kysele, a tyto pachy se takřka utápěly pod silnějšími puchy kouře, krve a hniloby. Jen člověk stahoval mrtvá zvířata a pak nosil jejich kůži a srst na svém vlastním těle.

Měníč se člověka nebál, jako se jej bojí vlci. V útrobách se mu svářil hlad s nenávistí. Vydal ze sebe tiché zavrčení, zavolal na svého jednookého bratra i na svou malou prohnanou sestru. Uháněl mezi stromy a další členové jeho smečky mu běželi těsně v patách. I oni zachytili týž pach jako on. Zatímco běžel, viděl jejich očima a spatřil i sám sebe v jejich čele. Zvířata vyfukovala z dlouhých šedých čelistí bílé obláčky teplého dechu. Tlapy jim pokrývala ledová námraza, tvrdá jako kámen, avšak vlci pokračovali v lovu, protože vpředu čekala kořist. *Žrádlo*, pomyslel si měnič, *maso*.

Člověk sám o sobě byl velmi slabé stvoření. Velký a silný, s dobrýma bystrýma očima, ale s mizerným sluchem i čichem. Jelen, los, ba dokonce i zajíc byli rychlejší, medvědi a kanci mnohem lítější v boji. Když se však lidé shlukli do smečky, byli

nebezpeční. A zatímco se vlci blížili ke své kořisti, měnič uslyšel zakňučení lidského mláděte, zakřupání sněhové pokrývky z minulé noci pod nemotornými lidskými tlapami, zachřestění tvrdé kůže a dlouhých šedých drápů, které lidé nosili s sebou.

Meče, zašeptal hlásek kdesi hluboko v něm. Oštěpy.

Ze stromů rostly ledové zuby, visely z holých hnědých větví. Jednooký proběhl podrostem, rozprášil kolem sebe sních. Jeho smečka jej následovala. Vzhůru do kopce a dolů ze svahu za vrcholem, dokud se před nimi les nerozevřel a nespátřili před sebou lidi. Jedním z nich byla žena. V kožešině zabalený raneček, který si tiskla k hrudi, skrýval její mládě. *Tu si nechej nakonec, zašeptal hlásek, nebezpečí tu představují muži.* Křičeli jeden na druhého, jak to lidé dělávají, ale měnič cítil jejich strach. Jeden měl dřevěný zub, stejně vysoký, jako byl sám. Mrštil jím po vlčích, jenže se mu třásla ruka a zub vyletěl moc vysoko.

Pak už se na ně smečka vrhla.

Jeho jednooký bratr srazil do sněhu toho, co vrhl zub, a zatímco muž marně zápasil, rozerval mu hrdlo. Jeho sestra proklouzla za dalšího muže a napadla ho zezadu. Na něj zbyla žena a její mládě.

I ona měla zub, malý a vyrobený z kosti, ale když měnič sevřel čelisti kolem její nohy, upustila jej. A zatímco padala, sevřela oběma rukama svoje hlučné mládě. Pod svými kožešinami byla žena samá kost a kůže, ale vemená měla plná mléka. Nejsladší maso mělo mládě. Vlk nechal ty nejchutnější kousky pro svého bratra. A zatímco si vlčí smečka plnila břicha, zmrzlý sních kolem mrtvol měnil barvu z bílé v rudou a růžovou.

O celé lígy dál, v jediné místnosti chatrče postavené z bláta a slámy, se střechou z došků, kouřovým otvorem a tvrdě udušanou hliněnou podlahou, se Varamyr zachvěl, zakašlal a oblízl si rty. Oči měl rudé, rty popraskané, hrdlo suché a vyprahlé, ale ústa mu plnila chuť krve a tuku, třebaže jeho nateklé břicho žadonilo o jídlo. *Dětské maso*, pomyslel si, když si vzpomněl na raneček v kožešinách. *Lidské maso*. To už klesl tak hluboko, že lační po lidském mase? Málem slyšel Haggona, jak na něj vrčí. „Lidé mohou jíst maso zvířat a zvířata mohou žrát maso lidí, ale když člověk pozře maso člověka, je to *sprostota*.“

Sprostota. To bylo vždycky Haggonovo oblíbené slovo. *Spros-*

tota, sprostota, sprostota. Požívat lidské maso byla sprostota, pářit se ve vlčí podobě s vlkem byla sprostota, a zabrat si pro sebe tělo jiného člověka byla ta nejhorší sprostota ze všech. *Haggon byl slabý, měl strach ze své vlastní moci. Zemřel sám a s nářkem, zatímco jsem mu vyrvával z těla jeho druhý život.* Varamyr pak pozřel jeho srdce. *Naučil mne toho hodně a ještě víc, a tou poslední věcí, kterou mi dal poznat, byla chuť lidského masa.*

Jenže to byl vlkem. Nikdy nejedl maso člověka lidskými zuby. Proti hodování vlčí smečky však nic neměl. Vlci byli stejně podvyživení jako on sám – vychrtlí, prochladlí a hladoví – a kořist... *dva muži a žena, miminko v náručí, prchající od porážky ke smrti. Tak či tak by v brzké době zahynuli hlady. Tohle pro ně bylo lepší, rychlejší. Milosrdenství.*

„Milosrdenství,“ pronesl nahlas. Hrdlo měl rozedřené, ale i tak bylo milé slyšet lidský hlas, byť jen svůj vlastní. Ve vzduchu byla cítit plíseň a vlhko, hlína byla studená a tvrdá a z ohně se spíš kouřilo, než aby hřál. Posunul se tak blízko k plamenům, jak se jen odvážil, střídavě kašlal a třásl se jako osika a v boku, kde se nově rozevřela stará rána, mu škubalo bolestí. Nohavici kalhot měl až po koleno zbrocenou krví, která zaschla v tvrdý hnědý škraloup.

Bodlina jej varovala, že k tomu možná dojde. „Zašila jsem ti to, jak nejlépe jsem mohla,“ řekla. „Jenže to musíš nechat odpočinout, aby se rána mohla zahojit, jinak se znovu rozevře.“

Bodlina byla poslední z jeho společníků, kopinice tvrdá jako starý kořen, ošlehaná větrem a vrásčitá. Ostatní od nich utekli cestou. Jeden po druhém zaostávali nebo se naopak vydávali dopředu, mířili ke svým starým vesnicím nebo k Mléčné vodě či Tvrdodomovu, či k osamocené smrti někde v lesích. Varamyr to nevěděl a nestaral se o ně. *Měl jsem si některého z nich zabrat pro sebe, když jsem k tomu měl příležitost. Jedno z dvojčat nebo toho velkého chlapa se zjizvenou tváří či snad toho kluka, co měl rudé vlasy.* Jenže měl strach. Některému z ostatních by mohlo dojít, co se stalo, a v tom případě by se obrátili proti němu a zabili by ho. Haggonova slova jej odstrašila, a tak si nechal tuhle šanci proklouznout mezi prsty.

Po bitvě jich tam byly tisíce. Prodírali se lesem, hladoví a vy-

strašení prchali od masakru, který na ně čekal u Zdi. Někteří hovořili o tom, že se vrátí do svých domovů, které opustili, druzí o tom, že zorganizují druhý útok proti bráně, ale většina jich byla s rozumem v koncích; naprosto neměli ponětí kam jít nebo co dělat. Unikli vránám v černých pláštích a rytířům v jejich šedivé oceli, jenže to už je sledoval neúnavnější nepřítel. Každého dne zůstávalo v jejich stopách víc a víc mrtvol. Někteří zemřeli hladu, jiní chladem, další na nemoci. Spoustu jich zabili ti, kteří byli jejich bratry ve zbrani, když pochodovali s Mancem Nájezdníkem, Králem za Zdí.

Mance padl, sdělovali si přeživší mezi sebou navzájem zoufalými hlasy. *Manceho zajali, Mance je mrtev.* „Harma je mrtvá, Manceho zajali a zbytek se obrátil na útěk a opustil nás,“ tvrdila Bodlina, když mu zašívala ránu. „Tormund, Plakač, Šestikůže, všichni ti stateční nájezdníci. Kde jsou teď?“

Ona mě nepoznala, uvědomil si tehdy Varamyr, *a proč by taky měla?* Bez svých zvířat vůbec nevypadal jako velký muž. *To já jsem byl Varamyr Šestikůže, který jezdil s Mancem Nájezdníkem.* Jméno Varamyr si dal, když mu bylo deset. *Jméno vhodné pro urozeného pána, jméno jako stvořené pro písně, mocné jméno, jméno nahánějící strach.* A přesto před vránami uprchl jako vystrašený králík. Ten strašlivý pán Varamyr se změnil ve zbabělce, ale nesnesl by, kdyby to měla kopinice vědět, a tak jí nalhal, že se jmenuje Haggon. Posléze přemítal, proč mu ze všech jmen na světě, která si mohl vybrat, vyšlo ze rtů právě *toto* jméno. *Jedl jsem jeho srdce a pil jsem jeho krev, a přesto mne stále děsí.*

Jednoho dne, zatímco prchali, se k nim přihnul lesem jezdec na hubeném bílém koni, vykřikoval, že by měli všichni zamířit k Mléčné vodě, že Plakač tam shromažďuje bojovníky, se kterými chce přejít po Mostě lebek a napadnout Stínovou věž. Mnozí šli za ním; víc jich zůstalo. Později obcházel jedno ohniště po druhém jakýsi zarputilý bojovník v kožešinách a jantaru, naléhal na všechny přeživší, aby zamířili na sever a uchýlili se tam do údolí Thennů. Proč si myslel, že by tam byli v bezpečí, když Thennové sami z toho místa uprchli, to se Varamyr nikdy nedozvěděl, ale za mužem jich šly celé stovky. Další stovky následovaly lesní čarodějku, která měla vidění, že připluje celá flotila

lodí a odveze svobodný lid na jih. „Musíme se vydat hledat moře,“ vykřikovala Matka Krtice, která se i se svými následovníky stočila východním směrem.

Kdyby byl tehdy Varamyr silnější, byl by možná mezi nimi. Jenže moře bylo šedivé, studené a hlavně daleko a on věděl, že by cestu k němu nikdy nepřežil. Již devětkrát předtím byl mrtvý a umíral, a toto by byla jeho skutečná smrt. *Plášť z veverčí kůže*, vzpomněl si, *bodl mě kvůli plášti z veverčí kůže*.

Jeho majitelka byla mrtvá, zadní část lebky měla rozmáčklou na rudou kaši tečkovanou bílými kousičky lebky, ale její plášť vypadal teplý a silný. Sněžilo, a Varamyr přišel o svoje vlastní pláště na Zdi. Spací kožešiny a vlněné spodky, boty ze skopovice a kožešinou podšité rukavice, přiděl medoviny a nashromážděných potravin, pramínky vlasů, které si vzal od žen, co s nimi spal, dokonce zlaté pažní náramky, co mu dal sám Mance... to vše bylo ztraceno a zůstalo kdesi vzadu. *Shořel jsem a zemřel jsem a pak jsem utekl, napůl šílený bolestí a hrůzou*. Ta vzpomínka jej stále zahanbovala, ale nebyl sám. Ostatní také utekli, a byly jich stovky, tisíce. *Bitva byla prohraná. Přijeli rytíři, nepřemožitelní ve své oceli, a zabíjeli každého, kdo byl schopen stát a bojovat. Znamenalo to buď utéct, anebo zemřít*.

Před smrtí však nešlo uprchnout tak snadno. A tak, když Varamyr narazil v lese na mrtvou ženu, poklekl, aby z ní sundal plášť, a vůbec si nevšiml toho kluka, dokud nevyrazil z úkrytu, nezabořil mu čepel svého dlouhého kostěného nože do boku a nezačal mu rvát plášť z prstů. „Byla to jeho matka,“ pověděla mu Bodlina později, když chlapec utekl. „Byl to plášť jeho matky, a když viděl, že ji o něj chceš obrat...“

„Byla mrtvá,“ namítl Varamyr, mhouře oči bolestí, zatímco mu jehlou probodávala kůži. „Někdo jí rozdrtil lebku. Nějaká vrána.“

„Žádná vrána. Byli to tvrdoňožci. Viděla jsem je.“ Stáhla nití okraje rány k sobě. „Jsou to divoši, a kdo tady zůstal, aby je krotil?“ *Nikdo. Pokud je Mance mrtvý, je svobodný lid odsouzen k záhubě*. Thennové, obři, tvrdoňožci, jeskynní lidé s opilovanými zuby a lidé ze západního pobřeží s jejich kostěnými vozíky... ti všichni byli rovněž odsouzeni k záhubě. Dokonce i vrány. Možná to ještě nevěděli, ale ti bastardi v černých pláštích zahynou spolu s ostatními. Jejich nepřítel se již blížil.

V hlavě se mu rozlehl Haggonův drsný hlas. „Zemřeš tuctem smrtí, chlapče, a každá bude bolet... ale až přijde tvoje opravdová smrt, budeš pak znovu žít. Říká se, že druhý život je jednodušší a příjemnější.“

Varamyr Šestikůž se již brzy dozví, zdali je to pravda. Cítil svou opravdovou smrt v štiplavém kouři, který se vznášel ve vzduchu, vnímal jej v horkosti pod svými prsty, když vsunul ruku pod oděv a dotkl se své rány. A také v něm byl chlad, hluboko v jeho kostech. Tentokrát ho zabije zima.

Svou poslední smrt prožil v ohni. *Šořel jsem*. Nejdříve si ve svém zmatku myslel, že jej nějaký lučištník ze Zdi střelil plamenným šípem... jenže ten oheň byl v *něm*, stravoval jej zevnitř. A ta bolest...

Varamyr již zemřel devětkrát předtím. Jednou zemřel po ráně kopím, jindy mu vyrvaly hrdlo medvědí zuby a jindy zase zahynul v záplavě krve, když přiváděl na svět mrtvé mládě. Svou první smrt si prožil již v šesti letech, když mu rozdrtila lebku sekyra jeho otce. Dokonce ani tehdy nezažil tak strašlivou bolest, jako když jej stravoval oheň v útrokách, když mu praskal po celé délce křídel, když jej *pohlcoval*. Snažil se před ním uletět, ale jeho hrůza jen rozdmýchala plameny, takže se staly ještě žhavějšími. V jednom okamžiku plachtil nad Zdí, orlíma očima zaznamenával pohyby mužů na zemi pod sebou. Pak mu plameny sežehly srdce ve zčernalý oharek a vyhnaly jeho naříkajícího ducha zpátky do jeho vlastní kůže, a tehdy se na krátkou chvíli pominul na rozumu. I jen při pouhé vzpomínce na to, co se stalo, se celý roztrásl.

Tehdy si všiml, že jeho oheň vyhasl.

Zůstala jen šedočerná změť ohořelého dřeva s několika žhavými uhlíky doutnajícími v popelu. *Pořád se z něj kouří, potřebuje jen další dřevo*. Varamyr zatail zuby, aby tolik necítil bolest, odplazil se k hromadě nalámaných větví, které mu tam Bodlina nanosila, než se vydala na lov, a přihodil pár kousků na popel. „Chytni,“ zachroptěl. „*Hoř!*“ Foukal do uhlíků a odříkával bezhlesou modlitbu k bezejmenným bohům lesa, kopců a polí.

Bohové mu neodpověděli. Po chvíli se z ohniště přestalo dokonce i kouřit. V malé chýši se citelně ochladilo. Varamyr neměl pazourek, troud ani suché dříví na podpal. Samotnému se mu

nikdy nepodaří znovu oheň rozdělat. „Bodlino,“ zvolal nahlas ochraptělým hlasem zastřeným bolestí. „*Bodlino!*“

Měla špičatou bradu a plochý nos, a tvář jí hyzdila bradavice, ze které jí vyrůstaly čtyři tmavé chlupy. Ošklivá tvář a tvrdá, a přesto by dal hodně, kdyby ji teď spatřil ve dveřích chýše. *Měl jsem si ji zabrat pro sebe, ještě než odešla.* Jak dlouho už je pryč? Dva dny? Tři? Varamyr si nebyl jistý. V chýši byla tma a on střídavě upadal do spánku a procítil, nikdy zcela nevěděl, kdy je venku den a kdy noc. „Počkej tady,“ řekla mu. „Vrátím se s jídlem.“ A tak na ni jako blázen čekal, zdálo se mu o Haggonovi a Hrbolkovi a o všech zlech, která za svůj dlouhý život napáchal, jenže dny a noci mījely a Bodlina se nevracela. *Už nepřijde.* Varamyr si říkal, že na něm možná poznala, co má v úmyslu. Že stačilo, aby se na něj podívala, a měla ho přečteného, anebo něco mumlal ze svých horečnatých snů?

Sprostota, slyšel říkat Haggona, skoro jako by tam byl s ním, přímo v chýši. „Je to jen ošklivá kopinice,“ řekl mu Varamyr. „Já jsem významný muž. Jsem Varamyr, měnič, není spravedlivé, aby ona žila a já zemřel.“ Nikdo mu neodpověděl. Nikdo tam nebyl. Bodlina byla pryč. Opustila ho, stejně jako všichni ostatní.

Jeho vlastní matka jej také opustila. *Pro Hrbolka plakala, ale pro mě neuronila ani slzu.* Toho rána, kdy jej otec vytáhl z postele, aby jej odvedl k Haggonovi, se na něj dokonce ani nepodívala. Vlácen do lesa křičel a kopal, dokud mu otec nevytál políček a neokřikl jej, aby byl zticha. „Patříš k takovým, jako jsi sám.“ To bylo vše, co řekl, když jím mrskl Haggonovi k nohám.

Měl pravdu, pomyslel si Varamyr a zachvěl se. *Haggon mne toho naučil hodně a ještě víc. Naučil mne, jak lovit a rybařit, jak vyvrhnout zvíře a vykostit rybu, jak nalézt cestu z lesa. A naučil mne způsobům a tajemstvím měniče, třebaže můj dar byl silnější než jeho vlastní.*

O celé roky později se pokusil vyhledat svoje rodiče, říct jim, že se z jejich Prďolky stal Varamyr Šestikůže, jenže oba již byli mrtví a spálení. *Odešli – do stromů a potoků, do skal a země. Do hlíny a popela.* Tato slova řekla lesní čarodějka jeho matce v den, kdy zemřel Hrbolka. Prďolka se nechtěl stát kusem hlíny. Chlapec snil o dni, kdy budou bardové zpívat o jeho činech a krásné dívky jej budou zasypávat polibky. *Až vyrostu, stane se ze mne*

Král za Zdí, sliboval si Prđolka v duchu. Nikdy se jím nestal, ale měl k tomu blízko. Varamyr Šestikůže bylo jméno, kterého se lidé obávali. Do bitvy jezdil na hřbetě sněžného medvěda třináct stop vysokého, držel si tři vlky a stínokočku a sedával po pravici Manceho Nájezdníka. *To Mance mne přivedl na toto místo. Neměl jsem ho poslouchat. Měl jsem vklouznout do svého medvěda a roztrhat ho na kusy.*

Před Mancem byl Varamyr Šestikůže svým způsobem velkým pánem. Žil si sám v síni z mechu, bláta a otesaných klád, která kdysi patřila Haggonovi, sloužila mu jeho zvířata. Uctíval ho tucet vesničanů, kteří mu nosili chléb, sůl a jablečné víno, nabízeli mu ovoce ze svých sadů a zeleninu ze svých zahrad. Maso si obstarával sám. Kdykoliv zatoužil po ženě, poslal svou stínokočku, aby ji sledovala, a ať pohlédl na jakoukoliv dívku, každá jej poslušně následovala do jeho lože. Ba, někdy přicházely s pláčem, ale přesto přišly. Varamyr jim dal svoje sémě, vzal si pramínek jejich vlasů, aby na ně měl vzpomínku, a poslal je zpátky. Čas od času se stávalo, že přišel nějaký vesnický hrdina s oštěpem v ruce, aby tu bestii zabil a pomstil svou sestru nebo milenku či dceru. Ty zabíjel, ale ženám neublížil nikdy. Některé dokonce poželhal potomky. *Nedochůdčaty. Malými, neduživými věcmi, stejnými jako Prđolka, a žádné nebylo požehnáno jeho darem.*

Strach jej zvedl na nohy. Zapotácel se. S rukou přiloženou k boku, aby zastavil krev prosakující z rány, odvrátil Varamyr ke vchodu a odhrnul otrhanou kůži, která jej zakrývala, jen aby stanul tváří v tvář bílé stěně. *Sníh*. Není divu, že je uvnitř taková tma a tolik kouře. Padající sníh pokrýl celou chýši.

Když do něj Varamyr strčil, sníl se bortil a povoloval pod jeho dotekem, byl měkký a mokrý. Venku panovala noc, bílá jako smrt; tenké bledé mraky tančily v přítomnosti měsíce, zatímco tisíce hvězd chladně přihlížely. Viděl shrbené tvary dalších chýší pohřbených pod sněhovými závějemi, a za nimi bledý stín čarostromu oděného do zbroje z ledu. Kopce na jihu a na západě vytvářely rozlehlou bílou pustinu, kde se kromě vanoucího sněhu nic nepohnulo. „Bodlino,“ zavolal Varamyr slabým hlasem. V duchu se divil, kam až daleko zašla. „*Bodlino! Ženská! Kde jsi?*“

Kdesi v dálce zavyl vlk.

Varamyr se zachvěl. Znal to vytí stejně dobře, jako kdysi Prdólka znával hlas své matky. *Jednooký*. Byl nejstarší z těch tří, největší, nejdivočejší. Stopař byl hubenější, rychlejší, mladší, Chytračka zase mazanější, ale oba měli strach z Jednookého. Starý vlk byl nebojácný, nesmiřitelný, divoký.

Nad ostatními ze svých zvířat ztratil Varamyr kontrolu v agonii své orlí smrti. Jeho stínokočka odběhla do lesa, zatímco sněžná medvědice se pustila drápy do mužů kolem sebe, rozevřela na kusy čtyři z nich, než podlehla kopím. Zabila by i Varamyra, kdyby se jí dostal na dosah. To zvíře ho nenávidělo, zuřilo pokaždé, když vklouzl do jeho kůže nebo vysedl na jeho hřbet.

Ale jeho vlci...

Moji bratři. Moje smečka. Za mnoha chladných nocí spal se svými vlky, s jejich chundelatými těly stočenými do klubíček kolem něj, aby ho udržela v teple. *Až zemřu, budou hodovat na mém mase a nechají jen kosti, které přivítají oblevu, až přijde jaro.* To pomyšlení bylo podivným způsobem uklidňující. Vlci pro něj často lovili, když se vydali na toulky; připadalo mu jen spravedlivé, že teď, na samém konci, by je měl nakrmit on. Možná dokonce začne svůj druhý život tím, že bude trhat teplé maso ze své vlastní mrtvolky.

Vyjít se psy bylo mnohem snazší; tato zvířata žila tak blízko lidem, že byla sama téměř lidská. Vklouznout do psí kůže bylo jako nazout si starou botu s kůží změkčenou nošením. Tak jako byla bota přizpůsobena tomu, aby přijala chodidlo, tak byl pes uzpůsoben tomu, aby přijal obojek, dokonce i obojek pro lidské oko neviditelný. S vlkem to bylo těžší. Člověk si mohl vlka spřátelit, dokonce ho mohl zlomit, ale žádný člověk si ve skutečnosti nemohl vlka *ochocit*. „Vlky a ženy si bereme na celý život,“ říkával Haggon často. „Bereš si jen jednoho, je to jako manželství. Od toho dne se vlk stává částí tebe samého a ty jeho. Oba se změníte.“

Ostatní zvířata je lépe nechat na pokoji, tvrdil lovec. Kočky jsou marnivé a kruté, vždy připravené obrátit se proti tobě. Los a jelen jsou kořist; nos jejich kůže příliš dlouho a dokonce i z toho nejchrabřejšího muže se stane zbabělec. Medvědi, kanci,

jezevci, lasice... S takovými nechtěl Haggon nic mít. „Některé kůže raději nikdy ani nezkoušej nosit, hochu. To, čím by ses stal, by se ti určitě nelíbilo.“ Ptáci byli podle Haggonova tvrzení nejhorší. „Člověk by neměl opouštět zemský povrch. Strávíš příliš mnoho času ve vzduchu a už nikdy se nebudeš chtít vrátit dolů. Znáš měničce, kteří to zkoušeli se sokoly, sovami, havraní. Dokonce i zpátky ve své vlastní kůži teď jen zadumaně hledí, upírají zraky do té zpropadené modři.“

Ne všichni měničci to ale pociťovali stejně. Jednou, když bylo Prdolkovi deset, jej vzal Haggon na shromáždění jemu podobných. V té sešlosti byli nejpočetnější měničci vlčí bratři, jenže chlapce mnohem víc fascinovali jiní cizinci. Borroq se hodně podobal svému kanci, až na to, že neměl kly, Orell měl vlastního orla, Briar měl stínokočku (v okamžiku, kdy je spatřil, zatoužil Prdolka po své vlastní stínokočce), kozí žena Grisella...

Žádný z nich ale nebyl tak silný jako Varamyr Šestikůže, dokonce ani Haggon, vysoký a zachmuřený, s rukama tvrdýma jako kámen. Lovec zemřel s nářkem poté, co mu Varamyr vzal jeho Šediváka, co ho z něj vyhnal, aby si zvíře zabral pro sebe. *Ty už žádný druhý život mít nebudeš, starče.* Varamyr Trojkůže, říkával si tehdy. Šedivák byl jeho čtvrtá kůže, třebaže starý vlk byl slabý a téměř bezzubý a brzy poté následoval Haggon do smrti.

Varamyr si pro sebe mohl zabrat jakékoliv zvíře, jaké si usmyslel, ohnout si je dle své vůle, učinit jeho tělo svým vlastním. Pes či vlk, medvěd nebo jezevec...

Bodlina, pomyslel si.

Haggon by to nazval sprostotou, tím nejčernějším hříchem ze všech, jenže Haggon byl mrtvý, sežraný a spálený. Mance by ho rovněž proklel, ale Manceho zabili nebo zajali. *Nikdo by se to nikdy nedozvěděl. Byl bych kopinice Bodlina a Varamyr Šestikůže by byl mrtvý.* Předpokládal, že jeho dar by odumřel s jeho tělem. Přišel by o svoje vlky a prožil by zbytek života jako vychrtlá bradavičnatá ženská... ale žil by. *Jestli se sem ještě vrátí. Jestli budu mít dost sil, abych si mohl zabrat její tělo pro sebe...*

Přelila se přes něj vlna nevolnosti. Najednou zjistil, že klečí na kolenou, ruce má pohřbené ve sněhu. Sebral ho plnou hrst a nacpal si jej do úst, vemnul si jej do vousů a do popraskaných

rtů, sál z něj vláhu. Voda byla tak studená, že se stěží dokázal přimět, aby ji vůbec polkl, a tehdy si znovu uvědomil, jak je rozpálený.

Roztátý sníh v něm probudil ještě větší hlad. Jeho břicho lačnilo po jídle, ne po vodě. Sníh přestal padat, ale zvedal se vítr, plnil vzduch krystalky, které jej šlehaly do tváře, zatímco se prodíral závějemi, a rána v jeho boku se přitom otvírala a zase zavírala. Přerývaný dech z něj vycházel v bílých obláčkách. Když přišel až k čarostromu, našel pod ním ulomenou větev právě tak dlouhou, aby ji mohl použít jako berlu. Ztěžka se o ni opíraje se potácel k nejbližší chýši. Možná tam vesničané něco nechali, když prchali... pytel jablek, kousek sušeného masa, cokoliv, co by ho udrželo při životě, než se Bodlina vrátí.

Už byl skoro u chýše, když berla praskla pod jeho váhou a nohy se pod ním podlomily.

Jak dlouho tam ležel roztažený, zatímco jeho krev barvila sníh doruda, to Varamyr nevěděl. *Sníh mne pohřbí.* Byla by to poklidná smrt. *Říká se, že nakonec člověk cítí teplo. Je mu teplo a je ospalý.* Bylo by dobré cítit opět jednou teplo, ačkoliv mu bylo smutno při pomyslení, že už nikdy neuvidí zelené krajiny, teplá území za Zdí, o kterých Mance zpíval. „Svět za Zdí není pro lidi jako my,“ říkával Haggon. „Svobodní lidé mají z měničů strach, ale také nás uctívají. Klekači jižně od Zdi nás honí a kuchají nás jako prasata.“

Varoval jsi mne, pomyslel si Varamyr, *ale byl jsi to ty, kdo mi také ukázal Východní hlídku.* Nemohlo mu tehdy být víc než deset. Haggon vyměnil tucet šňůr jantaru a sáně vysoko navršené kůžemi za šest měchů vína, špalek soli a měděný kotlík. Východní hlídka byla lepším místem pro směnný obchod než Černý hrad; připlouvaly tam lodě obtížené zbožím z bájných zemí za mořem. Vrány znaly Haggona jako lovce a přítele Noční hlídky, a vždycky uvítaly zprávy o životě za Zdí, které jim přinášel. Někteří o něm věděli, že je také měnič, ale nikdo o tom nemluvil. Právě tam, ve Východní hlídce u moře, začal chlapec, kterým tehdy byl, poprvé snít o teplém jihu.

Varamyr cítil, jak mu na čele roztávají sněhové vločky. *Tohle není tak zlé, jako když jsem hořel. Ať usnu a nikdy se neprobudím, ať začne můj druhý život.* Jeho vlci byli nyní blízko. Cítil je.

Ponechá jim svoje slabé tělo, splyne s nimi v jedno, bude lovit za nocí a výt na měsíc. Vlkodlak se stane opravdovým vlkem. *Jenže kterým?*

Chytračkou určitě ne. Haggon by to byl nazval sprostotou, jenže Varamyr často vklouzl do její kůže, když se s ní pářil Jednooký. Nechtěl by ale trávit svůj nový život jako fena. Ne, pokud by měl jinou možnost. Stopař by mu vyhovoval lépe, ten mladší samec... třebaže Jednooký byl větší a divočejší, a právě Jednooký si Chytračku bral, kdykoliv začala hárat.

„Říkají, že zapomeneš,“ pověděl mu Haggon pár týdnů před svou vlastní smrtí. „Když zemře lidské tělo, duch dotyčného žije uvnitř zvířete, ale každým dnem jeho paměť slábne, a zvíře se stává stále méně měničem a stále víc zvířetem, dokud nakonec nezbude jen zvíře.“

Varamyr dobře věděl, že je to pravda. Když si pro sebe zabral orla, který patřil Orellovi, cítil, jak druhý měnič v jeho přítomnosti zuří. Orella zabil ten zaprodanec Jon Sníh a jeho nenávisť vůči jeho vrahovi byla tak strašlivá, až Varamyr zjistil, že i on sám toho chlapce nenávidí. Co je Jon Sníh zač, poznal v okamžiku, kdy uviděl jeho velkého bílého zlovíka neslyšně se plížícího po jeho boku. Měnič vždycky vycítí tvora sobě podobného. *Mance mi měl dovolit zabrat si zlovíka pro sebe. To by byl druhý život hodný krále.* Mohl to udělat, o tom nepochyboval ani na chvíli. Jon Sníh měl silný dar, ale byl nezkušený, stále se své podstatě spíš vzpíral, místo aby se z ní těšil.

Varamyr viděl rudé oči čarostromu, jak na něj shlížejí z bílého kmene. *Bohové mne soudí.* Proběhlo jím zachvění. Konal špatné věci, strašlivé věci. Kradl, zabíjel, znásilňoval. Hodoval na lidském mase a chlemtal krev umírajících lidí, která prýštila, horká a rudá, z jejich vyrvaných hrdel. Slídlil za nepřáteli lesem, útočil na ně, zatímco spali, rval jim vnitřnosti z břich a roztahoval je po blátivé zemi. *Jak sladce chutnalo jejich maso.* „Jenže to dělalo zvíře, ne já,“ zašeptal chraplavě. „A ten dar jste mi dali vy.“

Bohové neodpověděli. Dech se mu srážel před ústy v obláčcích bledého oparu. Cítil, jak mu namrzají vousy. Varamyr Šestikůž zavřel oči.

Zdál se mu starý sen o chýši u moře, o třech kňučících psech, o ženských slzách.

Hrbolek. Pro Hrbolka plakala, ale pro mne neuronila ani slzu.

Prđolka přišel na svět předčasně, o celý měsíc, a byl tak často nemocný, že nikdo neočekával, že bude žít. Jeho matka čekala, dokud nedovršil čtyři léta věku, než mu dala řádné jméno, jenže to už bylo příliš pozdě. Celá vesnice mu do té doby začala říkat Prđolka, jménem, které mu dala jeho sestra Meha, ještě když ho matka nosila v břiše. Meha dala jméno dokonce i Hrbolkovi, jenže Prđolkův bratříček se narodil v řádném čase, velký, celý červený a silný, hltavě sál mléko z matčiných prsou. Chtěla ho pojmenovat po otci. *Jenže Hrbolek zemřel. Zemřel, když mu byly dva roky a mně šest, tři dny před svým dnem jména.*

„Tvůj maličký je teď s bohy,“ řekla lesní čarodějka jeho plačící matce. „Už nikdy nepocítí bolest, nebude mít hlad, nezapláče. Bohové si jej vzali do země, do stromů. Bohové jsou všude kolem nás, ve skalách a potocích, v ptáčích a zvířatech. Tvůj Hrbolek odešel a připojil se k nim. Teď je světem a vším, co se v něm nalézá.“

Stařenina slova tehdy projela Prđolkou jako nůž. *Hrbolek všechno vidí. Pozoruje mě. Všechno ví.* Prđolka se před ním nemohl nikam schovat, nemohl vklouznout své matce za sukně ani utéct se psy, aby unikl hněvu svého otce. *Psi.* Useklý, Čenicháč a Vrčoch. *Byli to dobří psi. Moji kamarádi.*

Když jeho otec našel psy čenichající kolem Hrbolkova těla, netušil, který z nich to udělal, a tak vzal sekyru na všechny tři. Ruce se mu tak trásly, že bylo zapotřebí, aby sekl dvakrát, než se mu podařilo umlčet Vrčocha. Ve vzduchu visel těžký pach krve a nárek umírajících psů byl strašlivý, ale Useklý přesto přišel, když jej otec zavolal. Byl nejstarší a výcvik u něj převažoval nad strachem. Než se stačil Prđolka dostat do jeho kůže, bylo již příliš pozdě.

Ne, otče... prosím, pokusil se říct, ale psi nemluví řečí lidí, a tak z něj vyšlo jen naříkavé zakňučení. Sekyra se starému psovi zabořila do středu lebky a chlapec uvnitř chýše hlasitě vykřikl. *Podle toho to poznali.* O dva dny později jej otec odvedl do lesa. Vzal si s sebou sekyru, takže si Prđolka myslel, že jej chce sprovodit ze světa stejným způsobem, jako to udělal se psy. Otec jej místo toho dal Haggonovi.

Varamyr náhle s prudkým zachvěním procitl. Celé jeho tělo se

třásl. „Vstávej,“ ječel na něj hlas. „Vstávej, musíme jít. Jsou jich tu stovky.“ Sníh jej pokrýval od hlavy k patě jako tuhá bílá houně. *Taková zima.* Když se zkusil pohnout, zjistil, že má ruku přimrzlou k zemi, a jak se ji snažil odtrhnout, nechal na zemi kus kůže. „Vstávej,“ vykřikla znovu, „přicházejí.“

Bodlina se k němu vrátila. Držela jej za ramena a třásla jím, křičela mu do tváře. Varamyr cítil její dech a vnímal jeho teplo na tvářích znečitlivělých chladem. *Teď, pomyslel si, udělej to teď, nebo zemřeš.*

Posbíral všechny síly, co v něm ještě zbývaly, vyskočil ze své vlastní kůže a vnikl do jejího těla.

Bodlina prohnula záda a vykřikla.

Sprostota. Byla to ona, on nebo Haggon? Nikdy se to nedozvěděl. Jeho staré tělo se svezlo zpátky do sněhu a její prsty povolily. Kopinice se prudce otočila, pronikavě zaječela. Jeho stínokočka s ním vždycky zuřivě bojovala a lední medvěd jako by se vždycky na chvíli napůl pominul na rozumu, chňapal po stro-mech, kamenech a do prázdna, jenže tohle bylo horší. „Jdi pryč, *vypadni!*“ slyšel křičet její vlastní ústa. Její tělo se zapotácelo, kleslo k zemi a znovu se zvedlo. Mávala kolem sebe rukama, škubala nohama na jednu stranu a na druhou jakoby v nějakém groteskním tanci, zatímco jeho duch bojoval s jejím o nadvládu nad jedním tělem. Nasála plná ústa ledového vzduchu a Varamyrovovi se dostalo kratičkého nádherného okamžiku, kdy jej cítil a kdy vnímal sílu toho mladého těla, jenže to bylo předtím, než scvakla zuby k sobě a jeho ústa se zaplnila krví. Zvedla ruce k jeho obličejí. Snažil se je odtrhnout, ale ruce jej neposlušely a ona mu zatím drápala oči. *Sprostota,* vzpomněl si, utápěje se v krvi, bolesti a šílenství. Když se pokoušel vykřiknout, vyplivla jejich jazyk.

Bílý svět se kamsi stočil a odpadl. Na okamžik se mu zdálo, jako by byl uvnitř čarostromu, jako by pozoroval vyřezávanýma dřevěnýma očima umírajícího muže slabě sebou škubajícího na zemi a bláznivou ženskou, která tančila, slepá a celá zakrvácená, ve svitu měsíce. Pak byli oba pryč a on vstával, rozpouštěl se, jeho duch byl unášen chladným poryvem větru. Byl ve sněhu a v mracích, byl vrabec, veverka, dub. Mezi stromy tiše proletěl kalous lovící zajíce; Varamyr byl uvnitř sovy, uvnitř zajíce, ve

stromech. Hluboko pod zamrzlou vrstvou hlíny si slepě hloubili chodbičky červi, a on byl jimi všemi. *Jsem les a všechno, co je v něm*, pomyslel si povzneseně. Do vzduchu se vznesla stovka krkavců, rozkrákali se, když jej cítili proletět kolem. Velký los zatroubil, vyděsil děti, které nesl na hřbetě. Spící zlovkl zvedl hlavu a zavrčel do prázdna. Než se jejich srdce stačila znovu rozbušit, minul je, pátraje po svých vlastních, po Jednookém, Chytrače a Stopaři, po své smečce. Jeho vlci jej zachrání, říkal si v duchu.

To byla jeho poslední lidská myšlenka.

Skutečná smrt přišla náhle; pocítil prudký chlad, jako by jej hodili do ledových vod zamrzlého jezera. A pak už uháněl přes měsíčním svitem zalité sněhy, se svou smečkou v patách. *Jednooký*, věděl hned. Zaštěkal a Chytračka se Stopařem mu odpověděli.

Když vlci vyběhli na hřeben, zastavili se. *Bodlina*, vzpomněl si a jedna část z něj pocítila žal pro to, co ztratil, a druhá část pro to, co udělal. Svět pod ním se proměnil v led. Vzhůru po čarostromu pomalu šplhaly mrazivé prsty, natahovaly se k sobě navzájem. Prázdna vesnice již nebyla prázdná. Mezi sněhovými pahorky procházely modrooké stíny. Některé na sobě měly hněď a jiné čern a další byly nahé, s masem zbělelým jako sníh. Skrze kopce zavanul vítr, těžký jejich pachem: mrtvým masem, zaslou krví, kůžemi, co čpěly zatuchlinou, hnilobou a močí. Chytračka zavrčela a vycenila zuby, srst se jí naježila. *To nejsou lidé. To není kořist. Tam ne.*

Věci dole se hýbaly, ale nežily. Jedna po druhé zvedaly hlavy ke třem vlkům na kopci. Posledním, kdo se podíval, byla věc, která bývala Bodlinou. Měla na sobě vlnu, kožešinu a kůži a přes ně měla přehozený plášť z ledu, který praskal, kdykoliv se pohnula, a blyštěl se v měsíčním svitu. Z konečků prstů jí visely růžové rampouchy, deset dlouhých nožů ze zmrzlé krve. A v důlcích, kde mívala oči, se třpytilo světlemodré světlo, propůjčující jejím hrubým rysům nadpozemskou krásu, které se jí nedostávalo nikdy v životě.

Ona mě vidí.

TYRION

Celou cestu přes Úzké moře propil.

Loď byla malá, jeho kajuta ještě menší, ale kapitán mu nedovolil vyjít na palubu. Z věčného houpání podlahy pod nohama se mu zvedal žaludek a chuť mizerného jídla byla ještě mizernější, když mu stoupalo zpátky do krku. K čemu ale potřeboval nasolené hovězí, tvrdý sýr a chléb prolezlý larvami, když se mohl živit vínem? Bylo červené a kyselé, velmi silné. Někdy vyzvracel i víno, ale vždycky dostal další.

„Svět je plný vína,“ mumlal si pro sebe v tichu své kajuty. Jeho otec nikdy neměl pro pijany dobrého slova, jenže co na tom záleželo? Jeho otec byl mrtvý. To on ho zabil. *Šípem z kuše do břicha, můj pane, jen pro tebe. Kéž bych to tak uměl s kuší lépe, napálil bych ti to rovnou do ptáka, kterým jsi mě udělal, ty proklatý hajzle!*

V podpalubí nebyla ani noc ani den. Tyrion si značil plynoucí čas podle příchodů a odchodů lodního poslíčka, jenž mu přinášel jídla, která nejedl. Chlapec pokaždé přinesl i vědro a kartáč, aby se mohl umýt.

„Tohle je dornské víno?“ zeptal se ho Tyrion jednou, zatímco vytahoval zátku z měchu. „Připomíná mi jistého hada, kterého jsem znal. Směšný chlapík, dokud na něj nespadla hora.“

Chlapec nikdy neodpověděl. Byl to ošklivý kluk, třebaže rozhodně pohlednější než jistý trpaslík s půlkou nosu a jizvou táhnoucí se od oka k bradě. „Copak, urazil jsem tě něčím?“ zeptal

se Tyrion, zatímco jej chlapec omýval. „Zakázali ti se mnou mluvit? Anebo nějaký trpajzlík ošukal tvoji mámu?“ Ani na tohle nedostal odpověď. „Kam plujeme? Pověz mi to.“ Jaime se zmínil o Svobodných městech, jenže neřekl žádné konkrétní jméno. „Máme namířeno do Braavosu? Do Tyroše? Do Myru?“ Tyrion by se raději byl vydal do Dorne. *Myrcella je starší než Tommen, podle dornských zákonů náleží Železný trůn jí. Pomohu jí domoci se jejího práva, jak navrhl princ Oberyn.*

Jenže Oberyn byl mrtvý, hlavu mu roztříštila na kaši v oceli oděná pěst sera Gregora Clegana. A bude Doran Martell bez pobízení Rudé zmije vůbec ochoten uvažovat o tak riskantním plánu? *Možná by mne místo toho vsadil do želez a poslal zpátky mojí drahé sestře.* Zeď by snad byla bezpečnější. Starý medvěd řekl, že Noční hlídka muže jako Tyrion potřebuje. *Jenže Mormont je třeba taky mrtvý. Teď už je možná velitelem Slynt.* Bylo nepravděpodobné, že by řezníkův syn zapomněl, kdo ho na Zeď poslal. *Chci opravdu strávit zbytek života tím, že budu jíst sušené maso a ovesnou kaši s vrahy a zloději?* Ne že by měl zbytek jeho života trvat příliš dlouho. Janos Slynt by se o to určitě postaral.

Chlapec namočil kartáč a poslušně ho čistil. „Byl jsi někdy v nějakém domě rozkoše v Lysu?“ vyptával se trpaslík. „Možná právě tam chodí všechny děvky?“ Tyrion si nebyl schopen vybat valyrijské slovo pro nevěstku, a v každém případě bylo příliš pozdě. Chlapec hodil svůj kartáč zpátky do vědra a odešel.

Víno mi zatemňuje smysly. Vznešené valyrijštině se učil již na kolenou svého mistra, ačkoliv jak mluvili v devíti Svobodných městech... nu, nebyl to ani dialekt jako spíš devět dialektů na cestě stát se samostatnými jazyky. Tyrion znal něco z braavoštiny a povrchně také myrštinu. V Tyroši by byl ještě tak schopen proklít bohy, vynadat člověku do podvodníka a objednat si pivo, a to všechno díky jistému žoldněři, kterého znal kdysi ve Skále. *Aspoň v Dorne hovoří společným jazykem.* Stejně jako dornské pokrmy a dornské právo byla dornština prošpikovaná příchutěmi Rhojne, ale dalo se jí rozumět. *Dorne. Ano, pro mne by bylo nejlepší Dorne.* Vylezl si na pryčnu, svíraje tu myšlenku stejně křečovitě jako dítě panenku.

Tyrion Lannister nikdy neusínal snadno. Na palubě lodi k ně-

mu přicházel spánek zřídka kdy, třebaže se mu čas od času podařilo vypít dostatečné množství vína, aby na chvíli pozbyl vědomí. Aspoň se mu nezdály žádné sny. Na jeden malý život se mu jich už zdálo až až. *A o takových pošetilostech: lásce, spravedlnosti, přátelství. Stejně jako o tom, jaké by to bylo být velký.* Tyrion již moc dobře věděl, že to všechno je mimo jeho dosah. Nevěděl ale, kam chodí děvky.

„Tam, kam chodí všechny děvky,“ řekl jeho otec. *Jeho poslední slova. A jaká že to byla slova!* Kuš zadrnčela, lord Tywin se znovu posadil na zadek a pak již Tyrion Lannister klopýtal tmou s Varysem po boku. Musel sešplhat dolů šachtou, všech dvě stě třicet příček až tam, kde žhnuly oranžové uhlíky v tlamě železného draka. Na nic z toho si nevzpomínal. Jenom na zvuk, který vydala kuš, a na zápach, když povolily vnitřnosti jeho otce. *Dokonce i ve smrti si našel způsob, jak se na mne vykálet.*

Varys jej vedl tunely, ale nepromluvili spolu ani slovo, dokud se nevynořili vedle Černé vody, tam, kde Tyrion získal svoje slavné vítězství a přišel o nos. Tehdy se trpaslík otočil k eunuchovi a řekl: „Zabil jsem svého otce.“ Pronesl to stejným tónem, jako by mohl člověk říci: „Ukopl jsem si palec.“

Mistr našeptávačů byl oblečen jako žebravý bratr, v moly prožrané kutně z hrubě tkaného plátna, s kápí, která mu zakrývala vypasené hladké tváře a kulatou holou hlavu. „Neměl jsi šplhat po tom žebríku,“ řekl káravě.

„Tam, kam chodí všechny děvky.“ Tyrion svého otce varoval, aby to slovo neřikal. *Kdybych nevystřelil, považoval by moje výhružky za plané. Vzal by mi kuš z rukou, jako mi kdysi vyrval z náruče Tyšu. Už se zvedal, když jsem ho zabil.*

„Zabil jsem také Šae,“ svěřil se Varysovi.

„Věděl jsi, co je zač.“

„Udělal jsem to. Ale nevěděl jsem, co byla zač.“

Varys se zahihňal. „A teď to víš.“

Měl jsem zabít také eunucha. O trochu víc krve na jeho rukou, co by na tom záleželo? Nedokázal by říci, co zadrželo jeho dýku. Vděčnost to určitě nebyla. Varys jej zachránil před popravčím mečem, ale jen proto, že mu to přikázal Jaime. Jaime... ne, na Jaimeho raději myslet nebudu.

Místo toho našel čerstvý měch s vínem a sál z něj, jako by to

byl ženský prs. Kyselá rudá tekutina mu stékala po bradě a barvila jeho tuniku, stejnou, jakou na sobě měl ve své cele. Paluba se mu houpala pod nohama, a když se snažil vstát, zvedla se a prudce jím smýkla o přepážku. *Bouře*, uvědomil si, *anebo jsem opilejší, než jsem si myslel*. Vyzvracel víno a pak v něm chvíli ležel, říkal si, zda se loď potopí. *Je tohle tvoje pomsta, otče? Učinil tě Otec na nebesích svým pobočníkem?* „Možná by to byl odpovídající trest za otcovraždu,“ říkal si, zatímco venku skučel vítr. Připadalo mu sice nespravedlivé, že by měl lodní poslíček a kapitán i zbytek posádky utonout za něco, co udělal on, ale kdy vůbec byli bohové spravedliví? Pak všechno zčernalo a pohltila jej tma.

Když se znovu pohnul, měl pocit, že mu pukne hlava. Loď jako by se otáčela dokola ve zmatených kruzích, třebaže kapitán trval na tom, že vpluli do přístavu. Tyrion mu odsekl, aby byl zticha, a ochable kopal kolem sebe, zatímco jej obrovský holohlavý námořník popadl v podpaždí a mrskejícího sebou jej odnesl do komory, kde na něj čekal prázdný sud od vína. Byl to kulatý malý soudek, docela těsný i pro trpaslíka. Tyrion se vzpíral, pomočil se přitom, ale stejně mu to nepomohlo. Nacpali jej do sudu tváří dolů, s koleny přitlačenými k uším. Pahýl nosu jej strašlivě svédil, ale ruce měl tak těsně přitisknuté k tělu, že na něj nedosáhl a nemohl se poškrábat. *Nosítka vhodná pro muže mého postavení*, pomyslel si, když na sud přitloukali víko. Slyšel jejich křičící hlasy, zatímco jej zvedali. Při každém nárazu mu hlava udeřila o dno sudu. Svět se otáčel dokola, zatímco sud valili dolů, pak se zastavil s nárazem, při kterém měl Tyrion co dělat, aby nevykřikl. Do jeho sudu narazil další a Tyrion se kousl do jazyka.

Byla to ta nejdelší cesta, jakou kdy podnikl, třebaže nemohla trvat déle než půl hodiny. Zvedali ho a spouštěli, kutáleli a skládali, převraceli a narovnávali a znovu kutáleli. Skrze dřevěné dužiny sudu slyšel vykřikovat muže a jednou zaržál poblíž kůň. Do zakrslych nohou se mu daly křeče a brzy jej bolely tak strašně, že docela zapomněl na bušení v hlavě.

Skončilo to stejně náhle, jako to začalo; dalším kutálením, ze kterého se mu udělalo nevoľno, a dalším strkáním. Venku hořovily hlasy řečí, kterou neznal. Někdo začal bušit do horní části

sudu a víko náhle s praskotem odskočilo. Do nitra sudu vniklo světlo a také chladný vzduch. Tyrion nenasytně lapal po dechu a pokoušel se vstát, ale podařilo se mu jen převrhnout sud stranou a vypadnout na tvrdě udusanou hliněnou podlahu.

Nad ním se tyčil groteskní otlý muž s vidlicovitě rozdvojeným žlutým vousem, držící v rukou dřevěnou paličku a železné dláto. Jeho roucho bylo natolik rozměrné, že by z něj postavili turnajový altán, ale volně zavázaný opasek se rozevřel a z roucha vyčnívalo obrovské bílé břicho a těžká prsa, která muži visela na těle jako dva pytle loje pokryté hrubými žlutými chlupy. Připomínal Tyrionovi mrtvého krakena, kterého kdysi vyvrhlo moře do jeskyní pod Casterlyovou skálou.

Tlustý muž pohlédl dolů a usmál se. „Opilý trpaslík,“ řekl společným jazykem Západozemí.

„Tlející mořská kráva.“ Tyrion měl ústa plná krve. Odplivl si k tlustochovým nohám. Byli v dlouhém šerém sklepení s klenučtým stropem a kamennými zdmi porostlými ledkem. Obklopovaly je sudy s vínem a pivem, více než dostatek pití, aby v pohodě stačilo trpaslíkovi na celou noc. *Nebo na celý život.*

„Jsi drzý. To se mi u trpaslíka líbí.“ Když se dal otlý muž do smíchu, vrstvy tuku se na něm natřásaly tak mocně, až měl Tyrion strach, aby nespadol a nerozmačkal ho. „Máš hlad, můj malý příteli? Jsi unavený?“

„Mám žízeň.“ Tyrion se vyškrábal na kolena. „A jsem špinavý.“

Tlustoch začichal ve vzduchu. „Tak tedy nejdříve koupel. Potom jídlo a měkkou postel, ano? Moji sluhové se o to postarají.“ Jeho hostitel odložil paličku a dláto stranou. „Můj dům je tvůj. Ano, kterýkoliv přítel mého přítele za vodou je přítelem Illyria Mopatise.“

A kterýkoliv přítel Varyse Pavouka je někdo, komu budu důvěřovat jen potud, dokud do něj budu moci praštit.

Vypasený muž mu nicméně nechal připravit slíbenou koupel. Sotva se Tyrion stačil ponořit do horké vody, zavřel oči a ihned tvrdě usnul. Probudil se nahý na posteli z prachového husího peří, tak měkké, až měl pocit, jako by ho byl spolkl obláček. Jazyk měl drsný a hrdlo rozedřené, ale jeho úd byl tvrdý jako železná tyč. Překulil se z postele, našel nočník a s výdechem rozkoše jej začal plnit.

V místnosti bylo šero, ale mezi lištami okenic prosvítaly pruhy žlutého slunečního světla. Tyrion vytřepal z údu poslední kapky moči a odkolébál se po vzorovaném myrském koberci hebkém jako čerstvá jarní tráva k okennímu sedátku, kam se nemotorně vyšplhal a otevřel okenice, aby se podíval, kam jej to Varys a bohové poslali.

Pod jeho oknem stálo na stráži kolem mramorového jezírka šest třešňových stromů, jejichž štíhlé větve byly holé a hnědé. Ve vodě stál nahý chlapec, v postoji šermíře a s tenkým mečem v ruce. Byl štíhlý a pohledný, ne starší než šestnáctiletý, s rovnými světlými vlasy, které mu splývaly až po lopatky. Vypadal tak plný života, že Tyrionovi docela dlouho trvalo, než si uvědomil, že je to socha z pomalovaného mramoru, třebaže její meč se leskl jako opravdová ocel.

Za jezírkem se tyčila cihlová zeď dvanáct stop vysoká, s železnými bodci podél vrcholu. Za ní bylo město. V blízkosti zálivu se tísnilo moře taškami obložených střech. Viděl čtvercovité cihlové věže, velký rudý chrám, vzdálený palác nahoře na kopci. V ještě větší dálce se blyštivě odrážel sluneční svit od hladiny hluboké vody. Přes záliv proplouly rybářské čluny, jejichž plachty se vlnily ve větru, a Tyrion viděl stěžně větších lodí, čnicích do výše podél pobřeží. *Některá z nich má určitě namířeno do Dorne nebo k Východní hlídce u moře.* Neměl však prostředky, kterými by mohl zaplatit za převoz, ani nebyl stvořen tak, aby mohl třímat veslo. *Myslím, že bych si na sebe mohl pověsit ceduli s nápisem „lodní poslíček“ a vydělat si na cestu tím, že se nechám buzerovat posádkou při plavbách sem a tam po Úzkém moři.*

Říkal si, kde asi je. *Dokonce i vzduch je zde cítit jinak.* Chladný podzimní vzduch byl prosycen podivnými kořeněnými vůněmi a také slyšel slabé výkřiky doléhající k němu přes zeď z ulic za ní. Znělo to trochu jako valyrijština, ale nerozeznal víc než jedno slovo z pěti. *Braavos to není,* usoudil, *ani Tyroš.* Holé větve a chlad ve vzduchu naznačovaly, že se nejedná ani o Lys, Myr či Volantis.

Když uslyšel, jak se za ním otevírají dveře, Tyrion se otočil a stanul tváří v tvář svému vypasenému hostiteli. „Tohle je Pentos, že ano?“

„Přesně tak? Co jiného?“

Pentos. Nu, nebylo to Královo přístaviště, aspoň to se dalo říct. „Kam chodí všechny děvky?“

„Děvky najdeš ve zdejších nevěstincích, stejně jako je tomu v Západozemí. Ty takové ale nebudeš potřebovat, můj malý příteli. Vyber si nějakou mezi mými služebnými. Žádná z nich se tě neodváží odmítnout.“

„Otrokyně?“ otázal se trpaslík uštěpačně.

Thlustý muž si uhladil jeden z hrotů svého vidlicovitého vousu.

Tyrionovi to gesto připadalo pozoruhodně obscénní. „Otroctví je v Pentosu zakázáno na základě podmínek smlouvy, kterou na nás Braavosané uvalili před sto lety. Přesto tě neodmítnou.“ Illyrio mu vysekl těžkopádnou poloviční úklonu. „Nyní mne však musí můj malý přítel omluvit. Mám tu čest být magistrem tohoto velkého města, a princ mne pozval na zasedání.“ Usmál se, ukázal ústa plná zažloutlých křivých zubů. „Po domě a pozemku si můžeš chodit, kamkoliv se ti zlíbí, ale v žádném případě se nevydávej mimo zdi. Lépe když nebude žádný člověk vědět, že jsi zde byl.“

„Byl? Copak jsem někam odešel?“

„O tomhle budeme mít dost času promluvit si dnes večer. Můj malý přítel a já budeme jíst a pít a dělat velké plány, ano?“

„Ano, můj tlustý příteli,“ odpověděl Tyrion. *On si myslí, že mne využije k svému prospěchu.* Pro kupecké prince ze Svobodných měst bylo všechno jen o zisku. „Vojáci s kořením a sýroví lordi,“ nazýval je jeho otec pohrdavě. A má-li někdy přijít den, kdy by Illyrio Mopatis viděl větší zisk v mrtvém trpaslíkovi než v živém, Tyrion by se do soumraku ocitl spakovaný v dalším vinném soudku. *Bylo by dobře, kdybych byl pryč, než ten den nastane.* A o tom, že nastane, ani v nejmenším nepochyboval; Cersei mu neodpustí nikdy... a možná dokonce i Jaime se rozčilil, když našel šíp z kuše v otcově břiše.

Mírný větřík hnal jemné vlnky kolem nahého šermíře na hladině jezírka pod ním. Připomnělo mu to, jak si Tyša čechrala vlasy v onom falešném jaru jejich sňatku, předtím než sám pomohl otcovým vojákům v jejím znásilňování. Myslel na ty strážné během svého útěku, snažil se vzpomenout si, kolik jich vlastně bylo. Člověk by si myslel, že si to bude pamatovat, ale

nebylo tomu tak. Tucet? Dvacítka? Stovka? Nedokázal říci. Všechno to byli dospělí muži, vysocí a silní... třebaže všichni muži světa byli až příliš vysocí ve srovnání s třináctiletým trpaslíkem. *Tyša věděla, kolik jich je.* Každý z nich jí dal stříbrňák, takže jí jen stačilo spočítat si pak mince. *Stříbrňák od každého a zlato ode mě.* Jeho otec trval na tom, aby jí zaplatil i on. *Lannister si vždycky splácí svoje dluhy.*

„Tam, kam chodí všechny děvky,“ slyšel znovu říct lorda Tywina a tětiva kuše opět *zadrnčela.*

Magistr jej vybídl, aby si prohlédl jeho sídlo. V cedrové truhle vykládané lazuritem a perletí našel čisté oblečení. Byly to šaty určené pro malého chlapce, jak si uvědomil, když se do nich soukal. Látka byla přepychová, i když mírně zatuchlá, ale nohavice byly i tak příliš dlouhé a rukávy zase krátké, s límečkem, který by změnil jeho obličej ve stejně černý, jako byl Joffreyův, kdyby se jej snažil zapnout. Také si na něm pochutnali moli. *Aspoň nepáchne zvratky.*

Tyrion začal svoji průzkumnou výpravu v kuchyni, kde jej ostražitě pozorovaly dvě otlé ženy a kuchtík, zatímco si sám nabídl sýr, chléb a fíky. „Dobré ráno vám přeji, krásné dámy,“ řekl s úklonou. „Víte, kam chodí děvky?“ Když mu neodpověděly, opakoval otázku ve vznešené valyrijštině, třebaže musel místo výrazu *děvka* použít slovo *kurtizána*. Tentokrát ta mladší, tlustější kuchařka pokrčila rameny.

Říkal si, co by asi dělaly, kdyby je popadl za ruce a odtáhl je do své postele. *Žádná z nich se tě neodváží odmítnout,* tvrdil Illyrio, ale Tyrion nějak nebyl přesvědčen, že tím míní i tyto dvě. Mladší žena byla dost stará, aby mohla být jeho matkou, a ta starší byla pravděpodobně její matka. Obě byly takřka stejně objemné jako Illyrio, s prsy většími než jeho vlastní hlava. *Možná bych se mezi nimi udusil.* Existovaly i horší způsoby jak zemřít. Tak například způsob, jímž zemřel jeho lord otec. *Měl jsem ho přinutit vytlačit ze sebe trochu toho zlata, než vydechl naposledy.* Lord Tywin byl skoupý na pochvaly a náklonnost, ale co se mincí týkalo, měl vždycky štědrou ruku. *Jedinou věcí ještě žalostnější než trpaslík bez nosu, je trpaslík bez nosu, který navíc nemá peníze.*

Tyrion nechal tlusté ženy jejich bochníkům a kotlíkům a vy-

dal se prozkoumat sklep, kde jej Illyrio vyprostil předchozího večera ze sudu. Nebylo těžké jej nalézt. Bylo tam tolik vína, že by z něj mohl být opilý po stovku let; sladká rudá vína z Roviny a kyselá červená z Dorne, bledějantarová z Pentosu, zelené nektary z Myru, tři dvacítky sudů se stromovinským zlatým, dokonce vína z bájného východu, z Qarthu a Yi Ti a Ašaje u Stínu. Nakonec si Tyrion vybral soudek silného vína označeného jako soukromá zásoba lorda Runceforda Redwyna, dědečka současného pána Stromoviny. Jeho chuť byla na jazyku mdlá a omamná, barva tak purpurově tmavá, že vypadalo v šerém sklepním světle skoro černé. Tyrion si nalil pohár a ještě džbán pro dobrou míru a odnesl si je nahoru do zahrady, aby si je vypil pod třešněmi, které viděl ze svého okna.

Náhoda tomu chtěla, že vyšel nesprávnými dveřmi a nikdy jezírko, které viděl ze svého okna, nenašel, ale na tom nezáleželo. Zahrady za domem byly stejně příjemné a navíc mnohem rozlehlejší. Chvilí se jimi procházel sem a tam a pil. Stěny by svou výškou a tloušťkou zahanbily jakýkoliv řádný hrad, a železné bodce na vrcholcích vypadaly bez hlavic, které by je zdobily, podivně obnažené. Tyrion si představil, jak by se tam nahoře vyjímala hlava jeho sestry, s dehtem ve zlatých vlasech a mouchami s bzukotem jí vlétajícími do úst a vylétajícími z nich ven. *Ano, a Jaime musí dostat bodec vedle ní, rozhodl. Nikdo se nesmí nikdy vetřít mezi mého bratra a moji sestru.*

S lanem a hákem by se mu snad podařilo přes zeď dostat. Měl silné paže a mnoho nevážil. Měl by být schopen přelézt, pokud by se nahoře nenabodl na některý z hrotů. *Zítرا se porozhlédnu po nějakém provaze, rozhodl se.*

Během svých toulek zahradou si všiml tří bran – hlavního vchodu se strážnicí, vedlejší brány u psinců a zahradní branky skryté za houštinou bledého břechtanu. Ta poslední byla zamčená na řetěz, u dalších dvou stály stráže. Strážní byli otlí, tváře měli hladké jako dětské prdelky a každý měl na hlavě bronzovou čepičku s hrotem. Tyrion ty eunuchy poznal, když je uviděl. Znal jejich pověst. Povíдалo se o nich, že se ničeho nebojí, že necítí bolest a že svým pánům zůstávají věrní až do smrti. *Možná bych měl upotřebení pro pár svých vlastních, přemítal. Škoda, že jsem na to nepomyslel, než jsem se stal žebrákem.*

Prošel podél sloupořadí ochozu a pod lomeným obloukem průchodu a ocitl se na dlážděném nádvoří, kde prala jakási žena šaty u studny. Zdálo se, že je zhruba stejného stáří jako on, měla matné rudé vlasy a širokou tvář. „Nechtěla by sis dát víno?“ zeptal se jí. Pohlédla na něj s nejistotou v očích. „Nemám pro tebe pohár, museli bychom se podělit o jeden.“ Pradlena se vrátila ke ždímání tunik a jejich rozvěšování na slunci. Tyrion se posadil se svým džbánem na kamennou lavici. „Pověz mi, jak dalece bych měl důvěřovat magistru Illyriovi?“ To jméno ji přimělo vzhlednout. „Až tak dalece?“ Zachechtal se, zkřížil svoje zakrslé nohy a napil se. „Nerad bych hrál jakoukoliv roli, kterou pro mě pán sýrů přichystal, jenže mohu snad odmítnout? Brány jsou zde střezené. Snad bys mě mohla propašovat ven pod svými sukněmi, co říkáš? Byl bych ti tak vděčný; možná bych se s tebou dokonce i oženil, už mám dvě manželky, proč ne tři? Hmm, jenže kde bychom žili?“ Obdařil ji tak milým úsměvem, na jaký se jen muž s polovinou nosu zmůže. „Už jsem ti říkal, že mám neteř ve Slunečním oštěpu? S Myrcellou bych mohl v Dorne napáchat spoustu zlomyslností. Mohl bych dostat svoji neteř a svého synovce do války, nebylo by to komické?“ Pradlena drhla jednu z Illyriových tunik, dost velkou, aby mohla posloužit jako lodní plachta. „Ano, máš pravdu, za takové špatné myšlenky bych se měl stydět. Místo toho bych se měl raději pokusit dostat na Zeď. Říká se, že když člověk vstoupí do řad Noční hlídky, prominou mu všechny jeho zločiny. Ačkoliv se obávám, že by mi nedovolili ponechat si tě, zlatíčko. U Noční hlídky nejsou žádné ženy, žádné roztomilé pihaté manželky, co by ti zahřívaly postel za nocí, jenom chladné vichry, nasolená treska a malé pivo. Myslíš, že bych v černi vypadal o něco vyšší, moje paní?“ Znovu si dolil pohár. „Co říkáš? Sever či jih? Měl bych odčinit všechny svoje staré hříchy a začít páchat nové?“

Pradlena se na něj naposledy podívala, sebrala svůj koš a odešla. *Zdá se, že si nedokážu udržet ženu moc dlouho*, přemítal Tyrion. Jeho džbán nějak vyschl. *Asi bych se měl odpotácet zpátky do sklepů*. Z vína se mu však točila hlava a schodiště do sklepa bylo až moc příkré. „Kam chodí všechny děvky?“ zeptal se prádla pleskajícího na šňůře. Možná se na to měl zeptat pradleny. *Tím nechci říct, že bys byla děvka, moje milá, ale snad*

bys mohla vědět, kam chodí. Anebo ještě lépe, měl se na to zeptat svého otce. „Tam, kam chodí všechny děvky,“ řekl lord Tywin. *Ona mne milovala. Byla to domkářova dcera, milovala mne, provdala se za mne, důvěřovala mi.*

Prázdný džbán mu vyklouzl z ruky a začal se kutálet po nádvoří. Tyrion se zvedl z lavice a šel jej sebrat. A zatímco se snažil, spatřil nějaké houby vyrůstající z popraskaných dlaždic na zemi. Byly bledé, až doběla, s drobnými skvrnkami... a červené lupeny na spodní straně kloboučků byly tmavé jako krev. Trpaslík jednu uštípl a přičichl k ní. *Lahodné, pomyslel si, a smrtelně jedovaté.*

Houbiček bylo dohromady sedm. Možná se mu tím Sedm snažilo něco naznačit. Posbíral je všechny, sebral ze šňůry s prádlem rukavici, opatrně je zabalil a zastrčil si je do kapsy. To úsilí jej vyčerpalo, a tak se vrátil zpátky ke kamenné lavici, lehl si na ni, schoulil se do klubíčka a zavřel oči.

Když opět procitl, byl zpátky ve své ložnici, znovu utopený v posteli s husím peřím, zatímco ramenem mu třásla světlovlasá dívka. „Můj pane,“ řekla, „je pro tebe připravená koupel. Magistr Illyrio tě do hodiny očekává u svého stolu.“

Tyrion se vysoukal do sedu, opřel se o polštář, hlavu dal do dlaní. „Zdá se mi to nebo opravdu mluvíš společnou řečí?“

„Ano, můj pane, mluvím. Koupili mne, abych potěšila krále.“ Měla modré oči a byla pěkná, mladá a štíhlá.

„K čemu jinému by tě za mnou mohli přivést? Potřebuji pohár vína.“

Nalila mu je. „Magistr Illyrio mi řekl, abych ti vydrhla záda a zahřála postel. Moje jméno...“

„... mě nezajímá. Víš, kam chodí všechny děvky?“

Začervenala se. „Děvky se prodávají za peníze.“

„Nebo za šperky, šaty či hrady. Jenže kam všechny chodí?“

Dívka jeho otázku nechápala. „To je nějaká hádanka, můj pane? Já na hádanky moc nejsem. Prozradíš mi, jak zní odpověď?“

Ne, pomyslel si, ani já nemám rád hádanky. „Nic ti nepovím. A ty mi prokaž stejnou službu.“ *Jediné, co mě na tobě zajímá, je ta část mezi nohama,* vyhrkl málem. Měl ta slova na jazyku, ale jaksi mu nemohla přejít přes rty. *Není to šae,* pomyslel si v du-

chu, jenom nějaká bláznivka, která si myslí, že se vyžívám v hádankách. Upřímně řečeno, moc ho nezajímala ani její kundička. *Buď jsem nemocný, anebo mrtvý.* „Zmínila ses o koupeli? Nesmíme nechat pána syřů čekat.“

Zatímco se koupal, dívka mu myla nohy, drhla mu záda a kartáčovala vlasy. Potom mu vmasírovala do lýtek sladce vonící mast, aby zmírnila bolest, a znovu ho oblékla do chlapeckého oděvu, zatuchlých karmínově červených nohavic a modrého sametového kabátce lemovaného zlatým brokátem. „Bude mne můj pán chtít, jakmile se nají?“ zeptala se, když mu zašněrovala boty.

„Ne. Se ženami jsem skoncoval.“ *S děvkami.*

Dívka vzala toto zklamání na jeho vkus až příliš dobře. „Kdyby dával můj pán přednost chlapci, mohu mu nějakého poslat do postele.“

Můj pán by dal přednost své ženě. Můj pán by měl raději dívku jménem Tyša. „Jen pokud ví, kam chodí všechny děvky.“

Dívka stáhla ústa. *Ona mnou opovrhuje*, uvědomil si, *ale ne víc, než sebou opovrhují já sám.* Tyrion nepochyboval, že již spal s mnoha ženami, kterým se hnusil pouhý pohled na něj, jenže ty byly aspoň tak laskavé, že předstíraly náklonnost. *Troška upřímné nenávisti by mohla být osvěžující, jako kyselé víno po přílišném množství sladkého.*

„Myslím, že jsem si to rozmyslel,“ řekl jí. „Čekej na mě v posteli. Pokud možno nahá, prosím, myslím, že budu příliš opilý, než abych tě dokázal vysvléci z šatů. Pusu měj zavřenou, nohy rozevřené a uvidíš, jak skvěle spolu budeme my dva vycházet.“ Usmál se na ni, doufaje, že spatří v jejím výrazu strach, ale jediné, čeho se mu dostalo, byl odpor. *Trpaslíka se nikdo nebojí.* Dokonce ani lord Tywin se nebál, i když Tyrion třímal kuši v rukou. „Sténáš, když tě někdo píchá?“ zeptal se zahřívачky postele.

„Když to milostpána potěší.“

„Milostpána by možná potěšilo, kdyby tě mohl zardousit. Takto jsem posloužil své poslední děvce. Myslíš, že by proti tomu tvůj pán něco namítal? Zajisté ne. Takových jako ty má stovku dalších, ale nikoho jako já.“ Když se na ni usmál tentokrát, spatřil strach, po kterém toužil.

Illyrio ležel na čalouněném divanu, před sebou dřevěnou mísu, a hltal pálivé papričky a šalotky. Čelo měl poseté krůpějemi potu, nad vypasenými tvářemi mu svítila prasečí očka. Když hýbal rukama, pohybovaly se i drahé kameny, které na nich měl: onyx a opál, tygří oko a turmalín, rubín a ametyst, safír, smaragd, gagát a nefrit, tmavý diamant a zelená perla. *Za jeho prsteny bych mohl žít celé roky*, pomyslel si Tyrion, *jenže bych potřeboval sekáček, abych je z něho dostal.*

„Pojď a posaď se, můj drahý příteli.“ Illyrio mu pokynul, aby šel blíž.

Trpaslík vyšplhal do křesla. Bylo pro něj příliš velké, vypořádávaný trůn určený k tomu, aby se do něj vešla magistrova rozměrná zadnice, se silnými pevnými nohama, aby unesly jeho váhu. Tyrion Lannister prožil celý svůj dosavadní život ve světě, který pro něj byl příliš velký, jenže v sídle Illyria Mopatise nabýval pocit disproporcí groteskních rozměrů. *Jsem myš v mamutím doupěti*, přemítal, *ale aspoň má ten mamut dobrý vinný sklep.* Při tom pomyšlení dostal žízeň. Zavolal o víno.

„Užil sis s tou dívkou, co jsem ti poslal?“ zeptal se Illyrio.

„Kdybych chtěl dívku, byl bych si o nějakou řekl.“

„Pokud nesplnila tvé očekávání...“

„Udělal všechno, co jsem po ní chtěl.“

„V to doufám. Byla vycvičena v Lysu, kde se vzdělávají v umění lásky. Král si s ní velmi užil.“

„Copak jsi neslyšel, že já krále zabírám?“ Tyrion se ošklivě zašklebil nad svým vinným pohárem. „O žádné zbytky po králich nestojím.“

„Jak si přeješ. Najezme se tedy.“ Illyrio tleskl dlaněmi a kolem začalo pobíhat služebnictvo.

Začali polévkou z krabů a mořského řasa a také studenou vaječno-limetkovou polévkou. Po ní následovaly křepelky v medu, jehněčí hřbet, husí játra ve víně, pastiňák na másle a pečené sele. Tyrionovi se při pohledu na to všechno udělalo zle od žaludku, ale přiměl se vpravit do sebe ze zdvořilosti lžící polévky... a jakmile ji jednou ochutnal, byl ztracen. Kuchařky byly možná staré a tlusté, ale svoje řemeslo znaly. Nikdy předtím se tak dobře nenajedl, dokonce ani u dvora.

Zatímco ohryzával maso z křepelčích kostí, zeptal se Illyria

na jeho ranní předvolání. Tlustý muž pokrčil rameny. „Na východě panují nepokoje. Padl Astapor, Meereen taky. Ghiskarská otrokářská města byla stará, ještě když byl svět mlád.“ Naporcovali selátko. Illyrio se natáhl po kousku kůrčičky, namočil ji do švestkové omáčky a prsty si ji vložil do úst.

„Záliv otrokářů je od Pentosu daleko.“ Tyrion nabodl na hrot svého nože husí játra. *Žádný člověk není proklet tak jako královrah*, přemítal, *ale třeba bych se mohl naučit mít tohle peklo rád*.

„To ano,“ přitakal Illyrio, „jenže svět je jedna velká pavučina a člověk se neodvažuje dotknout se jediného vlákna, aby se nezachvěla ostatní. Ještě víno?“ Illyrio si hodil do úst papričku. „Ne, něco lepšího.“ Opět zatleskal.

Při tom zvuku vstoupil mladý muž s přikrytou mísou. Položil ji před Tyriona a Illyrio se naklonil přes stůl, aby sundal víko. „Houby,“ oznámil magistr, zatímco z mísy zavanula vůně. „Okouřeně česnekem a přelité máslem. Bylo mi řečeno, že jejich chuť je vskutku delikátní. Vezmi si jednu, můj příteli. Vezmi si dvě.“

Tyrion již měl vypasenou černou houbu napůl cesty k ústům, ale něco v Illyriově hlase jej náhle zarazilo. „Až po tobě, můj pane.“ Postrčil mísu ke svému hostiteli.

„Ne, ne.“ Magistr Illyrio k němu posunul houby zpátky. Na okamžik se zdálo, jako by z otlých obchodnickových tváří vyku-koval nezbedný chlapec. „Až po tobě. Trvám na tom. Kuchařka je připravila speciálně pro tebe.“

„Opravdu?“ Vzpomněl si na kuchařku, na mouku na jejích rukou, na těžké prsy pokryté tmavomodrými žilkami. „To od ní bylo laskavé, ale... ne.“ Tyrion vložil houbu zpátky do jezírka másla, ze kterého ji předtím vytáhl.

„Jsi příliš podezřívavý,“ usmál se Illyrio skrze svůj vidlicovitě rozvětvený žlutý vous. Tyrion měl podezření, že si jej každého rána potírá olejem, aby se mu leskl jako zlato. „Jsi snad zbabělec? Tohle jsem o tobě neslyšel.“

„V Sedmi královstvích je to považováno za závažné porušení pohostinnosti otrávit svého hosta u večeře.“

„Zde též.“ Illyrio Mopatis se natáhl po svém vinném poháru. „Jenže pokud si host očividně přeje ukončit svůj vlastní život, nu, jeho hostitel mu musí vyhovět, ne snad?“ Napil se vína.

„Magistr Ordello byl otráven houbami před necelým půl rokem. Prý to není zas tak bolestivé. Trocha křečí v břiše, prudká bolest za očima, a je konec. Raději houby, než aby ti hrdlo profal meč, není-liž pravda? Proč zemřít a cítit přitom v ústech chuť krve, když by to mohlo být máslo a česnek?“

Trpaslík pozoroval mísu před sebou. Z vůně česneku a másla se mu sbíhaly sliny v ústech. Jakási část z něj ty houby chtěla, i když věděl, co jsou zač. Nebyl natolik statečný, aby přijal chladnou ocel do svého vlastního břicha, ale kousek houby by nemusel být tak hrozný. To jej děsilo víc, než by dokázal vypovědět. „Mýlíš se ve mně,“ slyšel sám sebe říci.

„Skutečně? To je zvláštní. Pokud by ses raději utopil ve víně, řekni slovo, a uděláme to hezky rychle. Ovšem utápět se v jednom poháru za druhým si žádá mnoho času i vína.“

„Mýlíš se ve mně,“ opakoval Tyrion hlasitěji. Houby na másle se před ním leskly ve světle lampy, tmavé a lákavé. „Ujišťuji tě, že netoužím zemřít. Mám...“ Jeho hlas odezněl do nejistoty. *Co mám? Život, který mohu žít? Práci, kterou mohu dělat? Děti, které bych vychoval, zemi, jíž bych vládl, ženu, co bych miloval?*

„Nemáš nic,“ dořekl za něj magistr Illyrio, „ale to můžeme změnit.“ Vylovil z másla houbu a lačně se do ní zakousl. „Opravdu delikátní.“

„Ty houby nejsou otrávené,“ řekl Tyrion podrážděně.

„Ne. Proč bych ti měl přát něco tak zlého?“ Magistr Illyrio snědl další. „Musíme si projevít trochu důvěry, ty a já. Tak pojď, jez.“ Znovu zatleskal. „Máme práci, kterou je třeba vykonat. Můj malý přítel se musí udržet při síle.“

Sluhové přinesli volavku nadívanou fíky, telecí kotlety křehčené mandlovým mlékem, sledě ve smetanové omáčce, glazované cibulky, plísňové sýry, tácy s hlemýžďi a sladkostmi a černou labuť v peří. Tyrion odmítl labuť, která mu připomněla večeři s jeho sestrou. Dal si však volavku a sledě a také pár cibulek. A sluhové mu dolévali pohár vínem pokaždé, když jej vyprázdnil.

„Na tak malého muže piješ hodně vína.“

„Královraždy jsou suchá práce. Člověk z nich má žízeň.“

Očka tlustého muže se zaleskla jako drahé kameny na jeho prstech. „V Západozemí jsou tací, kteří by řekli, že vražda lorda Tywina byla pouze dobrým začátkem.“

„Raději by to neměli říkat v doslechu mé sestry, jinak zjistí, že jim schází jazyk.“ Trpaslík roztrhl bochník chleba. „A ty by sis měl dávat pozor na to, co říkáš o mé rodině, magistře. Královrah či ne, stále jsem lev.“

Zdálo se, že jeho slova pána sýrů nesmírně pobavila. Plácl se do masitého stehna a řekl: „Vy Západozemci jste všichni stejní. Našijete si nějaké zvíře na kus hedvábí a najednou jste všichni lvi nebo draci či orli. Mohl bych tě odvést za opravdovým lvem, můj malý příteli. Princ si je drží jako pýchu svého zvěřince. Nechtěl by ses s nimi podělit o klec?“

Tyrion musel připustit, že lordi Sedmi království opravdu přikládají svým znakům přehnaný význam. „Ano,“ připustil. „Lannister není lev. Stále jsem nicméně syn svého otce, takže Jaimeho a Cersei si zabiju sám.“

„Jak zvláštní, že jsi zmínil svou krásnou sestru,“ řekl Illyrio mezi šneky. „Královna nabídla šlechtický titul tomu, kdo přinese tvoji hlavu, bez ohledu na to, jak nízký bude jeho původ.“

To bylo víc, než Tyrion očekával. „Pokud ji chceš vzít za slovo, přinut ji, aby pro tebe taky roztáhla nohy. Ta nejlepší část ze mne za tu nejlepší část z ní, to by byl spravedlivý obchod.“

„Já bych raději svoji vlastní váhu ve zlatě.“ Illyrio se zasmál tak prudce, až měl Tyrion obavy, že před ním pukne. „Všechno zlato Casterlyovy skály, proč ne?“

„Zlato ti mohu zaručit,“ řekl trpaslík, kterému se ulevilo, že neutone v přílivu napůl strávených úhořů a sladkostí, „ale Skála je moje.“

„Přesně tak.“ Magistr si přikryl ústa a vypustil ze sebe mocné řfhnutí. „Myslíš si, že ti ji král Stannis dá? Bylo mi řečeno, že nesmírně ctí zákony. Tvůj bratr nosí bílý plášť, takže ty jsi podle zákonů Západozemí právoplatný dědic.“

„Stannis by mi Casterlyovu skálu možná dal,“ řekl Tyrion, „nebýt ovšem té malé záležitosti královraždy a otcovraždy. Kvůli tomu by mne chtěl zkrátit o hlavu, a to už jsem i tak dost krátký. Proč si však myslíš, že bych mohl mít v úmyslu přidat se k lordu Stannisovi?“

„Proč jinak bys chtěl jít ke Zdi?“

„Stannis je na Zdi?“ Tyrion si zamnul pahýl nosu. „Co dělá u sedmi krvavých pekel Stannis na Zdi?“

„Řekl bych, že se tam třese zimou. Dole v Dorne je tepleji. Možná se měl raději vydat tamtím směrem.“

Tyrion začínal mít podezření, že jistá pihovatá pradlena toho znala ze společné řeči víc, než předstírala. „Náhoda tomu chtěla, že v Dorne je moje neteř Myrcella. A já mám napůl v úmyslu udělat ji královnou.“

Illyrio se usmál, zatímco sluhové před ně postavili mísy s černými třešněmi ve sladké smetaně. „Co ti to ubohé dítě udělalo, že ji chceš mít mrtvou?“

„Dokonce ani od vraha příbuzných nevyžadují, aby pobil *všechny* svoje příbuzné,“ řekl Tyrion dotčeně. „Řekl jsem, že ji chci udělat královnou, ne že ji chci mít mrtvou.“

Pán sýrů lovil z mísy třešně. „Ve Volantisu mají minci, která má na jedné straně korunu a na druhé lebku. Přesto je to jedna a tatáž mince. Udělat ji královnou znamená mít ji mrtvou. Dorne by možná za Myrcellu povstalo, jenže samotné Dorne nestačí. Pokud jsi tak chytrý, jak náš přítel tvrdí, pak tohle jistě víš.“

Tyrion pohlédl na otlého muže s novým zájmem. *Má v každém případě pravdu. Udělat ji královnou znamená zabít ji. A já jsem to věděl.* „Marná gesta, to je všechno, co mi zbývá. Tohle by aspoň přimělo moji sestru ronit hořké slzy.“

Magistr Illyrio si otřel hřbetem vypasené ruky smetanu z úst. „Cesta do Casterlyovy skály přes Dorne nevede, můj malý příteli. Ani neběží pod Zdí. Ale věz, že cesta existuje.“

„Znají mne jako zrádce, královraha a otcovraha.“ Ty řeči o cestách mu šly na nervy. *Považuje snad tohle všechno za nějakou hru?*

„Co jeden král učiní, může jiný odčinit. V Pentosu máme prince, můj příteli. Předsedá na bálech a slavnostech a nechává se nosit po městě v palankýnu ze zlata a slonoviny. Před ním se ubírají tři heroldi se třemi zlatými šupinami jako symbolem řemesel, železným mečem jako symbolem války a stříbrnými důtkami jako symbolem spravedlnosti. Prvního dne každého nového roku musí připravit o panenství pannu polí a pannu moří.“ Illyrio se naklonil blíž, lokty se opřel o stůl. „A přesto, kdyby se nemělo urodit nebo bychom měli prohrát válku, podřízneme mu hrdlo, abychom si usmířili bohy, a mezi čtyřiceti rodinami si pak vybereme nového prince.“

„Připomeň mi, abych se nikdy nechtěl stát princem Pentosu.“
„To se vašich Sedm království tak liší? V Západozemí není mír, není tam spravedlnost ani víra... a hádám, že zakrátko tam nebude ani jídlo. Když lidé hladoví a jsou nemocní strachy, hledají spasitele.“

„Hledat mohou, ale jediné, co najdou, je Stannis...“

„Ne Stannis. Ani Myrcella.“ Žlutý úsměv se rozšířil. „*Někdo jiný*. Silnější než Tommen, laskavější než Stannis, s právoplatnějším nárokem na trůn než dívka Myrcella. Spasitel, co přijde zpoza moře, aby obvázal všechny rány krvácejícímu Západozemí.“

„Hezká slova.“ Na Tyriona to dojem neučinilo. „Slova jsou jako vítr. Kdo je ten zatracený spasitel?“

„Drak.“ Jakmile vyřkl to slovo, musel se obchodník při pohledu na jeho tvář rozesmát. „Drak se třemi hlavami.“

DAENERYS

Slyšela, jak po schodech vychází mrtvý muž. Předcházel jej pomalý, odměřovaný zvuk kročejů odrážející se mezi nachovými sloupy její síně. Daenerys Targaryen jej očekávala na ebenové lavici, z níž si učinila svůj trůn. Oči měla rozespálé, vlasy rozčuchané.

„Veličenstvo,“ řekl ser Barristan Selmy, lord velitel její Královny gardy, „není zapotřebí, abys tohle viděla.“

„Zemřel kvůli mně.“ Dany si přitiskla k hrudi svou lví kůži. Pod ní měla jen bílou lněnou tuniku, která jí sahala do poloviny stehén. Missandei ji probudila ze sna o domě s červenými dveřmi. Neměla čas se převléknout.

„*Khaleesi*,“ zašeptala Irri, „nesmíš se toho mrtvého muže dotýkat. Dotknout se mrtvého nosí smůlu.“

„Pokud jsi jej nezabila sama.“ Jhiqui měla silnější kosti než Irri, široké boky a dmoucí ňadra. „To ví každý.“

„To ví každý,“ přitakala Irri.

Dothracové byli moudří, co se týkalo koní, ale v mnoha jiných záležitostech se chovali jako naprostí blázínkové. *Kromě toho jsou to teprve děvčátka.* Její služebné byly zhruba stejného věku jako ona – na pohled vyzrálé ženy s černými vlasy, měděnou pokožkou a mandlovýma očima, a přesto to byly teprve děti. Dostala je, když se provdala za khala Droga. A byl to Drogo, kdo jí dal kůži, kterou nosila, hlavu a kůži *hrakkara*, bílého lva Dothrackého moře. Byla pro ni příliš velká a páchla zatuchlinou,

ale navozovala pocit, jako by bylo její slunce a hvězdy stále v její blízkosti.

Nejdříve se na vrcholu schodiště objevil Šedý červ s pochodní v ruce. Z jeho bronzové čepičky vyčnívaly tři hroty. Za ním následovali čtyři z jeho Neposkvrněných, nosící mrtvého muže na ramenou. Jejich čepičky měly každá jen jeden hrot, a ve tvářích se jim toho zračilo tak málo, že by mohly také být odlity z bronzu. Položili mrtvolu na zem k jejím nohám. Ser Barristan odhrnul zakrvácené plátno. Šedý červ sklonil pochodeň, aby se mohla podívat.

Obličej mrtvého muže byl hladký a bez vousů, tvář měl rozseknutou od ucha k uchu. Býval to vysoký muž, modrooký a pohledný. *Nějaké dítě z Lysu nebo Starého Volantisu, odvláčené na lodi korzáry a prodané do otroctví v rudém Astaporu.* Třebaže měl otevřené oči, plakaly jen jeho rány. Bylo jich víc, než by mohla spočítat.

„Veličenstvo,“ řekl ser Barristan, „na cihlách v uličce, kde ho našli, byla harpyje...“

„... namalovaná krví.“ Daenerys už věděla, jak to chodí. Synové Harpyje vraždili za nocí, a u každého zabitého nechávali svoje znamení. „Šedý červe, proč byl tento muž sám? Neměl druhá?“ Když procházeli Neposkvrnění uličkami Meereenu za nocí, chodili dle jejího příkazu vždy po dvou.

„Moje královno,“ odpověděl kapitán, „tvůj služebník Věrný štít neměl minulou noc službu. Šel na... jisté místo... aby se napil a vyhledal společnost.“

„Na jisté místo? Co tím míníš?“

„Dům rozkoše, Veličenstvo.“

Nevěstinec. Polovina jejich osvobozenců pocházela z Yunkai, kde byli Moudří páni proslulí mimo jiné tím, že cvičili postelové otroky. *Způsob sedmi vzdechů.* Nevěstince vyrostly po celém Meereenu jako houby po dešti. *To je jediné, co znají. Potřebují přežít.* Jídlo bylo den ode dne dražší, zatímco cena masa šla dolů. Věděla, že v chudobnějších čtvrtích mezi terasovitými pyramidami meereenské otrokářské šlechty jsou nevěstince, kde uspokojují jakékoliv myslitelné erotické choutky. *Přesto...* „Co doufal eunuch, že nalezne v nevěstinci?“

„Dokonce i ti, co postrádají mužské orgány, stále mohou mít

mužské srdce, Veličenstvo,“ odvětil Šedý červ. „Tento jeden se dozvěděl, že Věrný štít někdy dával minci ženám v nevěstincích, aby s ním ležely a objímaly ho.“

Krev draka nepláče. „Věrný štít,“ řekla se suchýma očima. „Tak se jmenoval?“

„Necht se zlíbí Jejímu Veličenstvu.“

„Pěkné jméno.“ Dobří páni Astaporu nedovolovali svým otrockým vojákům dokonce ani jména. Jakmile je osvobodila, někteří z jejich Neposkvrněných si pro sebe opětovně zabrali jména, která dostali při narození; ostatní si pro sebe vybrali jiná jména. „Víte, kolik útočníků Věrný štít napadlo?“

„Tento jeden neví. Mnoho.“

„Šest nebo víc,“ řekl ser Barristan. „Podle vzhledu jeho ran se kolem něj rojili ze všech stran. Byl nalezen s prázdnou pochvou. Je možné, že sám některého z útočníků zranil.“

Dany se v duchu pomodlila, aby právě teď někde umíral jeden ze Synů Harpyje, držel se za břicho a svíjel se bolestí. „Proč mu takto rozřízli tváře?“

„Laskavá královno,“ řekl Šedý červ, „jeho vrazi nacpali tvému služebníkoví Věrnému štítu do krku kozlí genitálie. Tento jeden je odstranil, než jsme ho sem přinesli.“

Jeho vlastním přirozením jej nakrmit nemohli. Astaporci mu neponechali pyj ani varlata. „Synové jsou stále troufalejší,“ poznamenala Dany. Až doposud omezovali své útoky na neozbrojené osvobozence, podřezávali je v uličkách nebo se pod příkrovem temnoty vkrádali do jejich obydlí a vraždili je v postelích. „To je první z mých vojáků, kterého zabili.“

„První,“ varoval ji ser Barristan, „ale ne poslední.“

Jsem stále ve válce, uvědomila si Dany, *akorát že teď bojuji se stíny.* Doufala, že zabíjení na nějaký čas ustane, že bude mít čas na budování a ozdravení města.

Setřásla ze sebe lví kůži, poklekla vedle těla a nehledíc na Jhiquino zalapání po dechu zatlačila mrtvému muži oči. „Věrný štít nebude zapomenut. Nechte ho umýt a obléknout do bitvy a pohřbete ho s čepičkou, štítem a kopími.“

„Stane se, jak Její Veličenstvo poroučí,“ řekl Šedý červ.

„Pošli svoje lidi do Chrámu milostí, ať se poptají, zda nějaký muž nepřišel k Modrým milostem s ránou po meči. A nech roz-

šířit zvěst, že zaplatíme zlatem za krátký meč Věrného štítu. Poptej se řezníků a pastevců a pokus se zjistit, kdo v poslední době vykleštoval kozy.“ Možná se nějaký pastevce přizná. „A odteďka ať už žádný z mých mužů nechodí po setmění sám.“

„Tito jedni uposlechnou.“

Daenerys si odrhнула vlasy z obličeje. „Najdi pro mne ty zbabělce. Najdi je, abych mohla Syny Harpyje naučit, co to znamená probudit draka.“

Šedý červ jí zasalutoval. Jeho Neposkvrnění znovu přikryli mrtvého muže plátnem, zvedli si ho na ramena a vynesli ho ze síně. Ser Barristan Selmy se zdržel. Vlasy měl bílé a od koutků jeho bleděmodrých očí vybíhaly vějířky vrásek. A přesto měl záda rovná jako svíce a roky jej pranic neobraly o jeho šermířské umění. „Veličenstvo,“ řekl, „obávám se, že tvoji eunuchové nejsou pro úkoly, které jim dáváš, uzpůsobeni.“

Dany se usadila na svou lavici a znovu si přehodila lví kůži kolem ramen. „Neposkvrnění jsou moji nejlepší bojovníci.“

„Prosím o prominutí, Veličenstvo, ale jsou to vojáci, ne bojovníci. Byli stvořeni pro bitevní pole, aby stáli rameno vedle ramene za svými štíty, s kopími namířenými před sebe. Jejich výcvik je učí poslouchat beze strachu, bezvýhradně, bez přemýšlení či váhání... nepít se po tajemstvích a neklást otázky.“

„Posloužili by mi rytíři lépe?“ Selmy pro ni cvičil rytíře, učil syny otroků bojovat s kopím a dlouhým mečem po západozemském způsobu... jenže k čemu jí budou platná kopí proti zbabělům, co útočí pod rouškou tmy?

„Ne v tomhle,“ připustil starý muž. „A navíc nemá Tvoje Veličenstvo žádné rytíře kromě mne. Bude trvat roky, než budou ti hoši připraveni.“

„Pak kdo tedy, když ne Neposkvrnění? Dothrakové by byli ještě horší.“ Dothrakové bojovali z koňských hřbetů. Muži na koních byli užitečnější v otevřených polích a kopcích než v úzkých ulicích a uličkách města. Mimo meereenské zdi z mnohobarevných cihel byla Danyina vláda přinejmenším chabá. Tisíce otroků se stále lopotily na rozlehlých panstvích v kopcích, pěstovaly pšenici a olivy, pásly stáda koz a ovcí a těžily sůl a měď. V meereenských skladištích byly hojné zásoby obilí, oleje, oliv, sušeného ovoce a nasoleného masa, ale ty zásoby se tenčily.

A tak Dany vyslala svůj skrovný *khalasar* pod velením svých tří pokrevních jezdců, aby si podmanil zázemí, zatímco Hnědý Ben Plumm vzal svoje Druhé syny na jih, aby střežili území proti yunkajským vpádům.

Nejdůležitějším úkolem ze všech pověřila Daario Naharise, vemlouvavého Daaria se zlatým zubem a trojitě rozvětveným vousem, usmívajícího se prohnáním úsměvem skrze purpurové kníry. Za východními kopci se táhlo pásmo oblých pískovcových hor, Khyzaiský průsmyk a Lhazar. Pokud by Daario dokázal přesvědčit Lhazarény, aby znovu otevřeli suchozemské obchodní trasy, bylo by možné dopravovat obilí dolů po řece nebo přes kopce podle potřeby... jenže Ovčí lidé neměli důvod milovat Meereen. „Až se Bouřovrány vrátí z Lhazaru, snad bych je mohla použít v ulicích,“ řekla seru Barristanovi, „ale do té doby mám jenom Neposkvrněné.“ Vstala. „Nyní mne musíš omluvit, sere. Brzy budou u mých bran prosebníci. Musím si nasadit svoje králičí uši a stát se opět jejich královnou. Zavolej Reznaka a Holotemenného, ať na mne počkají, než se obléknu.“

„Jak Její Veličenstvo poroučí.“ Selmy se uklonil.

Velká pyramida čněla osm stovek stop do oblohy, od obrovské čtvercové základny až k vysokému vrcholku, kde měla královna svoje soukromé komnaty, obklopené zelení a vonnými jezírky. Když se nad městem rozklenulo chladné modré svítání, vyšla Dany na terasu. Na západě se odráželo slunce od zlatých dómů Chrámu milostí a vyleptávalo hluboké stíny za příkrými pyramidami mocných. *V některé z těch pyramid dokonce i teď osnují Synové Harpyje nové vraždy a není v mé moci zastavit je.*

Viserion vycítil její nepokoj. Velký drak ležel stočený kolem hrušně, hlavu měl položenou na ocase. Když Dany procházela kolem, otevřel oči, dvě jezírka roztaveného zlata. Rohy měl také zlaté, i šupiny, které mu sbíhaly po zádech od hlavy až k ocasu. „Ty lenochu,“ řekla mu a podržala ho pod čelisti. Jeho šupiny byly horké na dotek, jako zbroj ponechaná příliš dlouho na slunci. *Draci jsou ztělesněný oheň.* Četla to v jedné z knih, které jí dal ser Jorah jako svatební dar. „Měl bys lovit se svými bratry. Nebo jste se ty a Drogon opět prali?“ Její draci byli poslední dobou stále divočejší. Rhaegal kousl Irri a Viserion podpálil

Reznakův *tokar*, když ji senešal posledně navštívil. *Nevěnuji se jim tolik, jak bych měla, jenže kde na ně mám vzít čas?*

Viserion mrskl ocasem do strany, udeřil do kmene stromu tak mocně, že na zem spadla hruška a přistála Dany u nohou. Rozložil křídla a napůl vzlétl, napůl vyskočil na zídku. *Roste*, pomyslela si, když se odrazil a vyletěl do oblohy. *Všichni tři rostou. Brzy budou dost velcí, aby mne unesli.* Pak poletí, jako letěl Aegon Dobyvateľ, vysoko a ještě výš, dokud nebude Meereen pod ní tak malý, že by ho mohla zakrýt palcem.

Pozorovala Viseriona, jak stoupá ve stále širších kruzích, dokud jí nezmizel z očí za kalnými vodami Skahazadhanu. Teprve pak vešla zpátky do pyramidy, kde již čekaly Irri a Jhiqui, aby jí vykartáčovaly zacuchané vlasy a oděly ji do ghiskarského *tokaru*, jak příslušelo královně Meereenu.

Tento oděv byl neforemný kus šatu, dlouhá, volná, beztvará plachta, která se omotávala kolem boků, v podpaždí a přes rameno, jejíž lemy byly pečlivě skládány a vystavovány na odiv. Když byl omotán příliš volně, hrozilo, že z těla sklouzne; omotán příliš těsně se zašmodrchával, omezoval člověka v pohybu a překážel v chůzi. Dokonce i když byl omotán správně, bylo zapotřebí, aby si jej jeho nositel přidržoval na místě levou rukou. Chůze v *tokaru* si vyžadovala malé cupitavé krůčky a dokonalou rovnováhu, jinak člověk šlápl na těžký splývavý lem. Nebyl to oděv určený pro člověka, jenž musel pracovat. *Tokar* byl oděvem pro *pány*, znamením bohatství a moci.

Dany chtěla *tokar* po příchodu do Meereenu zakázat, ale její rádci ji doporučili, aby to nedělala. „Matka draků si musí obléci *tokar*, jinak ji budou navždy nenávidět,“ varovala ji Zelená milost Galazza Galare. „Ve vlně Západozemí nebo myrské krajce by její Zářivost vždy zůstala mezi námi cizákem, groteskním příšlecem, barbarským dobyvatelem. Meereenská královna musí být paní Starého Ghisu.“ Hnědý Ben Plumm, kapitán Druhých synů, to řekl výstižněji. „Když chce být člověk pánem králíků, měl by si nasadit pár králičích uší.“

Králičí uši, které si vybrala pro dnešní den, byly vyrobeny z čistě bílé lněné tkaniny, s lemem ze zlatých střapců. S Jhiquinou pomocí správně omotala *tokar* kolem sebe na třetí pokus. Irri přinesla její korunu, vykovanou do tvaru tříhlavého draka

jejího rodu. Svinutá těla byla ze zlata, křídla stříbrná a tři hlavy ze slonoviny, onyxu a nefritu. Než den skončí, Dany bude mít z její tíhy bolavý krk a ramena. *Koruna by neměla sedět na hlavě lehce*, jak kdysi řekl jeden z jejích královských předků. *Nějaký Aegon, jenže který?* Královstvím Západozemí vládlo pět Aegonů. Byl by i šestý, jenže Uchvatitelovi psi zabili synáčka jejího bratra, ještě když byl děťátkem u prsu. *Kdyby byl žil, možná bych se za něj provdala. Aegon by měl blíž k mému věku než Viserys.* Dany byla počata až poté, co byli Ageon a jeho sestry zavražděni. Jejich otec, její bratr Rhaegar, zahynul ještě dříve, zabit Uchvatitelem na Trojzubci. Její bratr Viserys zemřel s nářkem ve Vaes Dothrak, s korunou z roztaveného zlata na hlavě. *A mne zabijí taky, když to dovolím. Nože, které rozbodaly Věrný štít, byly určeny pro mne.*

Nezapomněla na zotročené děti, které Velcí mistři nechali přibít na kříže podél cesty z Yunkai. Bylo jich sto šedesát tři, jedno dítě na každou míli přibité na milníky s jednou rukou nataženou tak, aby ukazovala směr její cesty. Jakmile padl Meereen, nechala Dany ukřižovat stejný počet Velkých pánů. Jejich pomalému umírání byly přítomny roje much a ten zápach ještě dlouho přetrvával na náměstí. Přesto ji některé dny přepadaly obavy, že nešla dost daleko. Meereňané byli prohnání a tvrdohlaví lidé, kteří jí vzdorovali na každém rohu. Osvobodili svoje otroky, ano... jen aby je ihned najali zpátky jako služebnictvo za mzdy tak nízké, že si stěží mohli dovolit koupit si jídlo. Ti, co byli příliš staří nebo naopak příliš mladí, byli vyhnáni do ulic, společně s mrzáky a nemocnými. A Velcí páni se pak scházeli na vrcholcích svých vzdušných pyramid, kde si stěžovali, jak draží královna zaplnila jejich město hordami špinavých žebráků, zlodějů a nevěstek.

Abych mohla vládnout Meereenu, musím si Meereen získat bez ohledu na to, jak jimi opovrhují. „Jsem připravená,“ řekla směrem k Irri.

Reznak a Skahaz na ni čekali na vrcholu mramorového schoďišť. „Velká královno,“ prohlásil Reznak mo Reznak, „dnes záříš natolik, až se obávám na tebe pohlédnout.“ Senešal na sobě měl *tokar* z vínově červeného hedvábí se zlatým lemem. Malý upocený mužík, který páchl, jako by se byl vykoupal v par-

fému, a hovořil nízkou formou vznešené valyrijštiny, velmi zkaženou a silně okořeněnou protahovaným vrčivým přízvukem typickým pro ghiskarštinu.h

„Jsi laskavý, že to říkáš,“ odpověděla Dany stejnou řečí.

„Moje královno,“ zavrčel Skahaz mo Kandaq z Holotemených. Vlasy obyvatel Ghisu byly husté a drátovité; mezi muži Otrokářských měst bylo již dlouho v módě tupírovat si je to tvaru rohů, bodců a křídel. Tím, že si svoje vlasy oholil, dal Skahaz najevo, že zavrhl starý Meereen a přijal nový; řídíce se jeho příkladem, udělali příslušníci jeho rodiny totéž. Následovali ostatní, ačkoliv Dany nemohla říci, zda to bylo ze strachu, kvůli módě nebo jen proto, že byli ambiciózní; říkali jim Holotemenní. Skahaz *byl* Holotemenný... a také ten nejzavilejší odpůrce Synů Harpyje a jim podobných. „Dozvěděli jsme se o eunuchovi.“

„Jmenoval se Věrný štít.“

„Zemře jich víc, pokud nebudou vrahové potrestáni.“ Dokonce i se svým oholeným skalpem měl Skahaz ohavnou tvář – vystouplé obočí, malá očka s mohutnými váčky, velký nos s černými uhry, mastnou kůži, která vypadala spíš žlutá, než aby měla obvyklou jantarovou barvu Ghiskarců. Byl to tupý, brutální, vzteklý obličej. Mohla se jen modlit, aby byl čestný a poctivý.

„Jak je mohu potrestat, když nevím, kdo to udělal?“ zeptala se jej Dany. „Pověz mi to, chrabrý Skahazi.“

„Máš hojně nepřátel, Veličenstvo! Vidíš jejich pyramidy ze své terasy. Zkah, Hazkar, Ghazeen, Merreq, Loraq, všechny staré otrokářské rody. Pahl. Pahl nejvíc ze všech. Nyní rod žen. Zahořklých starých žen lačnicích po krvi. Ženy nezapomínají. Ženy neodpouštějí.“

Ne, pomyslela si Dany, a Uchvatitelovi psi se to dozvědí, jakmile se vrátím do Západozemí. Byla pravda, že ona a rod Pahl byly krvavě znesvářeni. Oznaka zo Pahl zabil Silný Belwas v boji muže proti muži. Jeho otec, velitel meereenské městské hlídky, zemřel při obraně městských bran, když je Josův pták rozštípal na třísky. Tři strýcové byli mezi stem šedesáti třemi ukřižovanými na náměstí. „Kolik zlata jsme nabídli za informace týkající se Synů Harpyje?“ zeptala se Dany.

„Jedno sto honorů, nechť se zlíbí Její Zářivosti.“

„Tisíc honorů by nás potěšil víc. Postarej se o to.“

„Její Veličenstvo se na moji radu neptalo,“ ozval se Skahaz Holotemenný, „ale já říkám, že za krev je třeba zaplatit krví. Vezmi jednoho muže z rodin, které jsem jmenoval, a nechej ho zabít. Až příště zavraždí jednoho z tvých, vezmi z každého vznešeného rodu dva a oba je zabij. Potřetí již vraždit nebudou.“

Reznak znepokojeně vyjekl. „Neeee... laskavá královno, taková brutalita by přivolala na naše hlavy hněv bohů. Ujišťuji tě, že ty vrahy najdeme, a jakmile se tak stane, vyjde najevo, že jsou sprostého původu, uvidíš.“

Senešal byl stejně holohlavý jako Skahaz, ačkoliv v jeho případě za to mohli bohové. „Kdyby se měl na mé hlavě objevit jediný nestydatý vlas, můj holič stojí s břitvou v pohotovosti,“ ujistil ji, když jej povýšila na jeho místo. Dany si říkala, zda by břitva lépe neposloužila k tomu, aby Reznakovi podřízla hrdlo. Byl to užitečný muž, jenže se jí pramálo zamlouval a důvěřovala mu ještě méně. Neumírající Qarthu ji varovali, že bude třikrát zrazena. První byla Mirri Maz Duur, druhý ser Jorah. Bude Reznak třetí? Holotemenný? Daario? *Nebo to bude někdo, od koho bych to nikdy neočekávala? Ser Barristan, Šedý červ nebo Missandei?*

„Skahazi,“ řekla Holotemennému, „děkuji ti za tvou radu. Reznaku, vynasnaž se nejdříve zjistit, co zmůže jeden tisíc honorů.“ S těmito slovy uchopila Daenerys svůj *tokar* a začala sestupovat po širokém mramorovém schodišti. Dělal jeden opatrný krok za druhým, aby nezakopla o lem svého roucha a neškutálela se dolů hlavou napřed.

Missandei oznámila její příchod. Malá písárka měla krásný silný hlas. „*Všichni poklekněte před Daenerys za bouře zrozenou, Nespálenou, královnou Meereenu, královnou Andalů, Rhoynů a Prvních lidí, khaleesi Velkého trávového moře, Rozbýječkou okovů a Matkou draků.*“

V síni se rozhostilo ticho. Neposkvrnění stáli obrácení zády k pilířům, drželi své štíty a kopí a hroty jejich čepiček čnely vzhůru jako řada nožů. Meereňané se shromáždili pod východními okny. Její osvobodenci stáli stranou od svých bývalých pánů. *Dokud nebudou stát pospolu, nepozná Meereen mír.* „Povstaňte.“ Dany se posadila na svou lavici. Všichni v síni vstali. *Aspoň tohle dělají jako jeden.*

Reznak mo Reznak měl seznam. Zvyklost vyžadovala, aby královna začala s astaporským vyslancem, bývalým otrokem, který si říkal lord Ghael, ačkoliv zřejmě nikdo nevěděl, čeho je vlastně pánem.

Lord Ghael měl ústa plná vyhnílych hnědých zubů a špičatý zažloutlý obličej lasičky. Také měl dar. „Cleon Velký ti posílá zde tyto trepky jako symbol své lásky k Daenerys za bouře zrozené, Matce draků.“

Irri nazula trepky Dany na chodidla. Byly ušity z pozlacené kůže, ozdobeny zelenými říčními perlami. *Snad si ten řeznický král nemyslí, že si párem hezkých trepek získá moji ruku?* „Král Cleon je velmi štědrý. Můžeš mu za tento krásný dar poděkovat.“ *Krásný, ale vhodný tak pro dítě.* Dany měla malá chodidla, ale špičaté trepky jí přesto mačkaly prsty u nohou k sobě.

„Velký Cleon bude potěšen, až se dozví, že tě potěšily,“ řekl lord Ghael. „Jeho Velkolepost mi přikázala, abych Ti vyřídil, že je připraven kdykoliv Matku draků bránit před všemi jejími nepřáteli.“

Jestli znovu navrhne, abych se za krále Cleona provdala, hodím mu ty trepky na hlavu, pomyslela si Dany, ale astaporský vyslanec se tentokrát naštěstí o královském sňatku nezmínil. Místo toho řekl: „Nastal čas, aby Astapor a Meereen učinili přítrž barbarské vládě Moudrých pánů Yunkai, kteří jsou zapřísáhlými nepřáteli těch, kdož žijí svobodně. Velký Cleon mi přikázal, abych ti pověděl, že se svými novými Neposkvrněnými brzy vytáhne do boje.“

Jeho noví Neposkvrnění jsou obscénní žert. „Král Cleon by moudře udělal, kdyby se staral o svoje vlastní zahrady a nechal Yunkajce, aby pečovali o své.“ Nebylo to tím, že by v sobě Dany chovala jakoukoliv lásku k Yunkai. Litovala, že si Žluté město nezabrala, jakmile porazila jeho armádu v poli. Moudří páni se navrátili k otrokářství ihned, jakmile od jejich města odtáhla, a nyní byli zaneprázdnění zvyšováním daní, najímáním žoldnéřů a navazováním spojenectví proti ní.

Cleon, samozvaný Velký, však nebyl o nic lepší. Řeznický král znovu zavedl otroctví v Astaporu, přičemž jedinou změnou bylo, že bývalí otroci byli nyní páni a bývalí páni se změnili v otroky.

„Jsem jen mladá dívka a vím toho o válčení málo,“ řekla lordu

Ghaelovi, „ale doslechli jsme se, že Astapor hladoví. Ať král Cleon nejdříve svůj lid nakrmí, než jej odvede do bitvy.“ Pokynula rukou na znamení, že jej propouští. Ghael se vzdálil.

„Velkoleposti,“ ozval se Reznak mo Reznak, „vyslechneš nyní vznešeného Hizdahra zo Loraq?“

Už zase? Dany přikývla a Hizdahr rázně vykročil kupředu; vysoký muž, velmi štíhlý, s jantarovou pletí bez jediné vady. Uklonil se jí na stejném místě, kde před nedávnem ležel na zemi mrtvý Věrný štít. *Tohoto muže potřebuji*, připomněla si Dany v duchu. Hizdahr byl bohatý obchodník s množstvím přátel v Meereenu a ještě větším množstvím v zámoří. Navštívil Volantis, Lys a Qarth, měl příbuzné v Tolosu a Elyrii, ba dokonce se říkalo, že vládne jistým vlivem v Novém Ghisu, kde se Yunkajci snažili podnitit nevráživost vůči Dany a její vládě.

A byl bohatý. Famózně a pohádkově bohatý...

A rád zbohatne ještě víc, pokud vyhovím jeho prosbě. Když Dany nechala zavřít bojové jámy ve městě, cena podílů z jam poklesla. Hizdahr zo Loraq po nich chňapl oběma rukama a nyní vlastnil většinu z bojových jam v Meereenu.

Urozenému muži trčela od spánků křídla z drátovitých rudocherných vlasů. Navozovalo to dojem, jako by měla jeho hlava každou chvíli vzlétnout. Jeho dlouhý obličej ještě prodlužoval vous spoutaný zlatými prstenci. Purpurový *tokar* měl olemovaný ametysty a perlami. „Tvoje Velkolepost zná důvod, proč jsem zde.“

„Nu, jistě to bude proto, že nemáš jiný důvod než mne stále soužit. Kolikrát jsem tě již odmítla?“

„Pětkrát, Tvoje Velkoleposti.“

„Dnes to bude pošesté. Nenechám bojové jámy znovu otevřít.“

„Kdyby si Její Velkolepost vyslechla moje argumenty...“

„Už jsem si je vyslechla. Pětkrát. Máš snad nějaké nové?“

„Staré argumenty,“ připustil Hizdahr, „nová slova. Milá slova a zdvořilá, vhodnější k tomu, aby zapůsobila na královnu.“

„Já chci tvůj důvod, ne tvoje zdvořilosti. Již jsem si tvoje argumenty vyslechla tolikrát, že bych mohla za tvoji věc orodovat sama. Mám?“ Dany se naklonila dopředu. „Bojové jámy patřily k Meereenu od té doby, co bylo město založeno. Souboje jsou svou podstatou hluboce náboženského rázu, poněvadž jsou

při nich přinášeny krvavé oběti bohům Ghisu. Boje *na život a na smrt* nejsou pouhou řezničinou, ale ukázkami odvahy, umění a síly, které nanejvýš těší vaše bohy. Vítězní bojovníci jsou hýčkáni a velebeni a na poražené vzpomínáte s úctou. Kdybych znovu otevřela bojové jámy, ukázala bych tím lidu Meereenu, že respektuji jeho způsoby a zvyky. Bojové jámy jsou proslulé i v zámoří. Přitahují do Meereenu obchod a plní městské truhlice mincemi ze všech končin světa. Všichni muži mají společnou zálibu v krvi, kterou pomáhají bojové jámy uspokojovat. Tímto způsobem se vlastně zaslouhují o klid ve městě. Pro zločince odsouzené k smrti na písku představují jámy rozsouzení v boji, poslední šanci, aby mohl člověk dokázat svou nevinu.“ Znovu se napřímila, pohodila hlavou. „Tak. Zapomněla jsem na něco?“

„Její Zářivost promluvila ve prospěch mé věci lépe, než bych mohl doufat, že to dokážu sám. Vidím, že jsi nejenom krásná, ale rovněž výmluvná. Docela jsi mne přesvědčila.“

Musela se dát do smíchu. „Já ale přesvědčena nejsem.“

„Tvoje Velkoleposti,“ pošeptal jí Reznak mo Reznak do ucha, „je zvykem, že město si pro sebe zabírá jednu desetinu všech zisků z bojových jam po výdajích, ve formě daně. Tyto peníze by mohly být použity na mnoho vznešených účelů.“

„Mohly by... ačkoliv kdybychom *měli* znovu otevřít jámy, měli bychom si vybrat svou desetinu *před* odpočtem výdajů. Jsem jen mladá dívka a vím toho o takových záležitostech málo, ovšem strávila jsem s Xaro Xhoan Daxosem dost dlouhou dobu, abych tohle věděla. Hizdahre, kdybys dokázal shromážďovat armády stejně, jako umíš dávat dohromady argumenty, mohl bys dobýt svět... ale moje odpověď stále zní *ne*. Pošesté.“

„Královna promluvila.“ Znovu se uklonil, stejně hluboce jako předtím. Jeho perly a ametysty tiše zaťukaly o mramorovou podlahu. Byl to velmi ohebný muž, Hizdahr zo Loraq.

Možná by byl i hezký, nebýt těch příšerných vlasů. Reznak a Zelená milost na Dany naléhali, aby se provdala za nějakého meereenského šlechtice, aby se město smířilo s její vládou. Hizdahr zo Loraq by možná stál za důkladnějším zamyšlením. *Raději on než Skahaz.* Holotemenný jí navrhl, že kvůli ní zavrhne svoji manželku, jenže Dany se při té představě jen zachvěla. Hizdahr se aspoň uměl usmívat.

„Velkoleposti,“ řekl Reznak s pohledem upřeným do svého seznamu, „nyní tě osloví vznešený Grazdan zo Galare. Vyslechněš ho?“

„Bude mi potěšením,“ řekla Dany, obdivujíc třpyt zlata a lesk zelených perel na trepkách od Cleona, zatímco se snažila ignorovat nepříjemnou bolest ve stlačených prstech. Grazdan, jak ji předem upozornili, byl příbuzným Zelené milosti, jejíž podporu považovala za nesmírně cennou. Kněžka byla hlasem míru, přijetí a poslušnosti pro zákonné autority. *Musím jejího příbuzného uctivě vyslechnout, ať touží po čemkoliv.*

Ukázalo se, že touží po zlatě. Dany odmítla odškodnit kterékoliv z Velkých pánů za ztrátu jejich otroků, nicméně Meereňané si neustále vymýšleli jiné způsoby, jak z ní peníze vyždímat. Ukázalo se, že vznešený Grazdan kdysi vlastnil jednu otrokyni, která byla velmi dobrou tkadlenou; výrobků vzešlých z jejího tkalcovského stavu si vysoce cenili nejenom v Meereenu, ale také v Novém Ghisu, Astaporu a Qarthu. Když tato žena zestárla, Grazdan nakoupil půl tuctu mladých dívek a poručil stařeně, aby je zasvětila do tajů svého umění. Stará žena již byla mrtvá. Ty mladé, které dostaly svobodu, si otevřely krámk u přístavní zdi a prodávaly tam svoje zboží. Grazdan zo Galare nyní žádal, aby dostával část z jejich výdělků. „Vděčí za svoje umění mně,“ trval na svém. „Vytáhl jsem je z dražební síně a naučil je tkát.“

Dany tiše naslouchala, ve tváři se jí zračil klid. Když skončil, řekla: „Jak se jmenovala ta stará tkadlena?“

„Ta otrokyně?“ Grazdan přešlápl z nohy na nohu, zamračil se. „Možná to byla... Elza. Nebo Ella. Je tomu již šest let, co zemřela. Vlastnil jsem tolik otroků, Tvoje Veličenstvo.“

„Dejme tomu Elza. Zde je náš výnos. Od těch dívek nedostaneš nic. To Elza je naučila tkát, ne ty. Od tebe dostanou dívky nový stav, ten nejlepší, co se dá za peníze kupit. To je za to, že jsi zapomněl jméno té staré ženy.“

Reznak by jako příštího předvolal další *tokar*, ale Dany trvala na tom, že chce vyslyšet nějakého osvobozeného. Proto střídavě přijímala pány a bývalé otroky. Přednesli jí mnoho a ještě víc záležitostí k vyřešení. Meereen byl po svém pádu barbarsky vypleněn. Stupňovité terasy bohatých pánů byly možná ušetřeny toho nejhoršího z drancování, ale jakmile měšťtí otroci po-

vstali a dovnitř se rozbitými branami nahrnuly hordy těch, kteří ji následovali z Yunkai a Astaporu, vypukly v chudobnějších částech orgie loupění a vraždění. Její Neposkvrnění nakonec obnovili pořádek, jenže drancování vedlo k mnoha dalším problémům. A tak chodili za královnou.

Dostavila se bohatá žena, jejíž manžel a synové zemřeli při obraně městských hradeb. Během plenění utekla ze strachu ke svému bratrovi. Po návratu zjistila, že její dům proměnili v nevěstinec. Děvky se oblékaly do jejích šatů a nosily její šperky. Chtěla svůj dům nazpět, šperky také. „Šaty si mohou ponechat,“ svolila. Dany jí přislíbila vrácení šperků, avšak dům, který jednou opustila, pro ni byl ztracen.

Pak přišel bývalý otrok, aby obvinil jistého šlechtice z rodiny Zhak. Ten muž se nedávno oženil s osvobozenou otrokyní, jejíž úlohou před pádem města bylo zahřívát svému pánovi lože. Šlechtic ji připravil o panenství, využil ji pro svoji rozkoš a obtěžkal ji dítětem. Její nový manžel požadoval, aby dala šlechtice vyklestit za zločin znásilnění, a chtěl také měšec zlata, aby mohl vychovávat šlechticova bastarda jako svého vlastního. Dany mu přislíbila měšec zlata, ovšem nikoli vykleštění. „V době, kdy s ní lehal, byla tvoje žena jeho majetkem, se kterým si mohl dělat, co chtěl. Podle zákona to nebyl zločin.“ Její rozhodnutí jej nepotěšilo, jak viděla, jenže pokud by měla nechat vyklestit každého muže, který si předtím vydržoval postelovou otrokyni, zakrátko by vládla městu eunuchů.

Předstoupil chlapec mladší než Dany, drobný a zjizvený, obléčený v rozedřeném šedém *tokaru* s roztřepeným stříbrným lemem. Zlomeným hlasem jí vyprávěl o tom, jak se té noci, kdy město padlo, vzbouřili dva domácí otroci. Jeden zabil jeho otce, druhý jeho bratra. Oba pak znásilnili jeho matku, kterou poté rovněž zabil. Chlapci se podařilo vyvázat s pouhou jizvou na tváři, ale jeden z těch mužů prý stále žije v domě jeho otce, zatímco ten druhý se připojil ke královniným vojákům jako jeden z Matčinych mužů. Chtěl, aby byli oba pověšeni.

Jsem královnou města vystavěného na prachu a smrti. Dany neměla jinou možnost než ho odmítnout. Vyhlásila všeobecnou amnestii na všechny zločiny spáchané během plenění. A nepotrestá ani otroky, kteří povstali proti svým pánům.

Když mu to řekla, chlapec se k ní vrhl, jenže se mu chodidla zamotala do *tokaru* a hoch se natáhl jak dlouhý tak široký na purpurový mramor. V okamžení u něj byl Silný Belwas. Velký hnědý eunuch jej jednou rukou zvedl a zatřásl jím jako mastif krysou. „To stačí, Belwasi,“ zvolala Dany. „Pusť ho.“ Chlapci řekla: „Ceň si toho *tokaru*, neboť ti zachránil život. Jsi teprve chlapec, takže na to, co se tady stalo, zapomeneme. Ty bys měl učinit totéž.“ Když ale hoch odcházel, ohlédl se na ni přes rameno a jakmile Dany spatřila jeho oči, pomyslela si: *Harpyje má dalšího Syna.*

Než přišlo poledne, Dany již cítila tíži své koruny na hlavě i tvrdou lavici pod sebou. Tolik jich stále čekalo na její slyšení, a tak si ani neudělala přestávku, aby se šla najíst. Místo toho poslala Jhiqui do kuchyně pro ták s chlebovými plackami, olivami, fíky a sýrem. Zatímco naslouchala, uždíbovala a usrkávala z poháru víno ředěné vodou. Fíky byly dobré, olivy ještě lepší, ale víno jí zanechávalo v ústech trpkou kovovou pachutí. Z malých světležlutých hroznů typických pro tuto oblast bohužel pocházelo víno podřadné kvality. *Obchod s vínem zde prosperovat nebude.* Kromě toho, Velcí páni nechali ty nejlepší vinice spálit společně s olivovými háji.

Odpoledne přišel sochař s návrhem nahradit hlavu velké bronzové harpyje na Náměstí očištění odlitkem Danyiny podoby. Odmítla to s takovou zdvořilostí, jakou jen byla schopná v sobě posbírat. V Skahazadhanu byla ulovena štika nevidaných rozměrů a rybář si přál darovat ji královně. Nesmírně rybu obdivovala, rybáře odměnila měšcem stříbra a rybu nechala odnést do kuchyně. Kovář jí vyrobil oděv z naleštěných měděných kroužků, aby jej mohla nosit do války. Přijala jej s přehnanými díky; byl krásný na pohled, a všechna ta naleštěná měď se bude krásně blyštět na slunci, ačkoliv kdyby měla hrozit opravdová bitva, raději by se oblékla do oceli. *Tohle* věděla dokonce i mladá dívka neznalá způsobů války.

V trepkách, které jí poslal Řeznický král, bylo již příliš nepohodlně. Dany je skopla z nohou a seděla tam s jednou nohou složenou pod sebou, zatímco druhou komíhala dopředu a dozadu. Nebyla to příliš královská pozice, jenže ji už unavovalo chovat se královsky. Z koruny jí bolela hlava a zadek jí znečit-

livěl. „Sere Barristane,“ zvolala, „už vím, jakou vlastnost potřebuje král nejvíc.“

„Odvalu, Vaše Veličenstvo?“

„Zadek jako ze železa,“ zažertovala. „Vždyť jen pořád sedím.“

„Veličenstvo toho na sebe nakládá příliš. Měla bys nechat svoje rádce, aby ti něco z té tíže sňali z ramen.“

„Mám příliš mnoho rádců a příliš málo polštářů.“ Dany se otočila k Reznakovi. „Kolik jich ještě zbývá?“

„Třiadvacet, nechť se Tvému Veličenstvu zlíbí. Se stejným množstvím nároků.“ Senešal se podíval do papírů. „Jedno tele a tři kozy. Zbytek budou nepochybně ovce nebo jehňata.“

„Třiadvacet,“ povzddechla si Dany. „Zdá se, že od té doby, co jsme začali pastevcům za jejich zabitě kusy platit, si moji draci vyvinuli nesmírnou chuť na skopové. Jsou jejich nároky oprávněné?“

„Někteří přinesli ohořelé kosti.“

„Lidé zakládají ohně. Lidé vaří skopové. Ohořelé kosti nic nedokazují. Hnědý Benn říká, že v kopcích za městem jsou rudí vlci a také šakalové a divocí psi. To musíme platit dobrým stříbrem za každé jehně, co se ztratí mezi Yunkai a Skahazadhanem?“

„Ne, Velkoleposti.“ Reznak se uklonil. „Mám poslat ty lumpy pryč, nebo je chceš nechat zmrskat?“

Daenerys se posunula na lavici. „Žádný člověk by se nikdy neměl obávat ke mně přijít.“ Nepochybovala o tom, že některé z nároků jsou neoprávněné, ale ve většině z nich přišli pastevci po právu. Její draci se stali příliš hladovými, než aby jim stačili krysy, kočky a psi. *Čím víc budou jíst, tím víc porostou*, varoval ji ser Barristan, *a čím větší budou, tím víc budou jíst*. Obzvlášť Drogon se vydával do velkých dálek a snadno zhltl ovci denně. „Zaplat jim cenu jejich zvířat,“ řekla Reznakovi, „ale odteďka to bude tak, že se všichni žadatelé budou nejdříve muset dostavit do Chrámu milostí a odříkat svatou přísahu před bohy Ghisu.“

„Stane se, jak pravíš.“ Reznak se otočil k prosebníkům. „Její Velkolepost souhlasila, že odškodní každého z vás za zvířata, o která jste přišli,“ řekl jim v ghiskarštině. „Dostavte se zítra ráno a budete vyplaceni v mincích nebo v naturáliích, podle toho, jak si sami budete přát.“

Prohlášení bylo přijato v mrzutém tichu. *Člověk by si myslel,*

že budou spokojenější, pomyslela si Dany. *Kvůli tomu přece přišli. Copak se těmhle lidem nikdy nezavděčím?*

Jeden člověk otálel, zatímco se ostatní vytráceli – zavalitý muž s větrem ošlehanou tváří, v ošuntělém oděvu. Na hlavě měl houštinu hrubých rudočerných vlasů, kolem uší vystříhaných, a v ruce držel plátěný pytel. Stál tam se sklopenou hlavou a oči upíral do mramorové podlahy, jako by docela zapomněl, kde je. *A co po mně chce tenhle?* říkala si Dany.

„Všichni poklekněte před Daenerys za bouře zrozenou, Nespálenou, královnou Meereenu, královnou Andalů, Rhoynů a Prvních lidí, khaleesi Velkého trávového moře, Rozbiječkou okovů a Matkou draků,“ zvolala Missandei svým vysokým krásným hlasem.

Jak Dany vstala, *tokar* jí začal sklouzávat. Zachytila jej a vytáhla si jej zpátky na místo. „Ty s pytlem,“ zavolala, „přeješ si s námi hovořit? Můžeš přistoupit.“

Když zvedl hlavu, jeho oči byly rudé a krvavé jako otevřené rány. Dany zahlédla, jak se ser Barristan přesunul jako bílý stín blíž k jejímu boku. Muž se začal klopýtavě šourat dopředu, udělal krok, pak další, svíraje svůj pytel. *Je opilý nebo snad nemocný?* říkala si Dany. Za popraskanými žlutými nehty měl špínu.

„Co je?“ pobídla jej Dany. „Máš nějakou stížnost, kterou nám chceš předložit, nějakou prosbu? Co od nás chceš?“

Nervózně si oblízl jazykem rozpraskané rty. „Já... jsem... přinesl...“

„Kosti?“ řekla netrpělivě. „Ohořelé kosti?“

Zvedl pytel a vysypal jeho obsah na podlahu.

Byly to kosti, polámané a zčernalé. Ty delší byly rozlomeny, aby z nich mohl být vysán morek.

„Byl to ten černý,“ řekl muž vrčivou ghiskarštinou. „Okřídlený stín. Snesl se z oblohy a... a...“

Ne. Dany se zachvěla. *Ne, ne, ach ne.*

„Jsi snad hluchý, blázne?“ obořil se na muže Reznak mo Reznak. „Neslyšel jsi moje prohlášení? Pjijď zítra ráno a dostaneš za svoji ovci zapláceno.“

„Reznaku,“ řekl ser Barristan tiše, „drž jazyk za zuby a otevři oči. To nejsou ovčí kosti.“

Ne, pomyslela si Dany, *tohle jsou kosti dítěte.*

J O N

Pod bledým útesem čnicím vysoko do oblohy uháněl černým lesem bílý vlk. Po hvězdnaté obloze běžel zároveň s ním měsíc, klouzal skrze změt holých větví nad jeho hlavou.

„Sněhu,“ zašeptal měsíc. Vlk neodpověděl. Pod tlapami mu křupal sněh. Mezi stromy si povzdechl vítr.

Odkudsi zdálky slyšel, jak na něj volají jeho sourozenci z vrhu, stejní jako on. I oni lovili. Černého bratra, jenž rval maso z obrovské kozy, bičoval prudký déšť, smýval krev z rány na jeho boku, kde jej předtím nabral dlouhý kozí roh. Na jiném místě zvedla hlavu k měsíci jeho sestřička, a stovka malých šedých příbuzných ustala na chvíli v lovu, aby se připojili k její písni. Tam, kde se nacházeli, bylo v kopcích tepleji a byla tam hojnost potravy. Za mnoha nocí hodovala smečka jeho sestry na mase ovcí, krav a koní, kořisti lidí, a někdy dokonce na mase lidí samotných.

„Sněhu,“ zavolal na něj opět měsíc a zachechtal se. Bílý vlk běžel po člověčí stezce pod ledovým útesem. Na jazyku měl pach krve a v uších mu zvonila píseň stovky jeho druhů. Kdysi jich bylo šest, pět kňourajících slepých štěnat stulených ve sněhu vedle jejich mrtvé matky, zatímco on odlezl o kousek dál. Zůstali čtyři... a jednoho už bílý vlk necítil.

„Sněhu,“ nedal se odbýt měsíc.

Bílý vlk od něj běžel pryč, směřoval k jeskyni noci, kam se schovalo slunce, a jeho dech zamrzal ve vzduchu. Za behvězd-

ných nocí byla velká stěna černá jako kámen, temnota tyčící se vysoko nad širým světem, ale když vyšel měsíc, leskla se ledem jako zamrzlý potok. Vlk měl chundelatou hustou srst, ale když poděl ledu zavanul vítr, žádná kožešina mu nedokázala vyhnat chlad z těla. Na druhé straně byl vítr ještě chladnější, jak vlk vycítil. Právě tam se nacházel jeho bratr, šedý bratr, jenž byl cítit létem.

„Sněhu!“ Z větve se odlomil rampouch. Bílý vlk se otočil a vycenil zuby. „*Sněhu!*“ Les kolem něj se rozestoupil a srst se mu naježila. „*Sněhu, Sněhu, Sněhu!*“ Uslyšel bití křídel. Skrze šero k němu přilétl havran.

S žuchnutím a zaškrábáním drápů přistál Jonu Sněhovi na hrudi. „*SNĚHU!*“ vykřikl mu do tváře.

„Já tě slyším.“ Místnost byla šerá, jeho pryčna tvrdá. Okenicemi pronikalo dovnitř šedavé světlo, příslib dalšího ponurého studeného dne. „Takto jsi budíval Mormonta? Sundej mi to svoje peří z obličejů.“ Jon vykroutil ruku zpod pokrývek, aby havrana odehnal. Byl to velký pták; starý, drzý a oškubaný, naprosto beze strachu. „*Sněhu,*“ vykřikl a přelétl na sloupek jeho postele. „*Sněhu, Sněhu.*“ Jon sebral polštář a hodil jím po něm, ale havran vzlétl do vzduchu. Polštář uhodil do zdi a praskl, do všech stran se rozlétlo peří... právě v okamžiku, kdy dovnitř strčil hlavu dveřmi Bolestínský Edd Tollett. „Prosím o prominutí,“ řekl nehledě na poletující peří, „mám pánovi přinést něco k snídani?“

„*Zrní,*“ zakrákal havran. „*Zrní, zrní.*“

„Pečeného havrana,“ navrhl Jon. „A půl pinty piva.“ Mít majordoma, který mu posluhoval, mu stále připadalo divné; ještě před nedávnem by to byl on, kdo by nesl snídani lordu veliteli Mormontovi.

„Tříkrát zrní a jednoho pečeného havrana,“ řekl Bolestínský Edd. „Velmi dobře, můj pane, akorát že Hobb připravil vařená vejce, černou klobásu a jablka dušená se sušenými švestkami. Jablka se švestkami jsou moc dobrá, až na ty švestky. Já sám sušené švestky nejím. Nu, jednou se stalo, že je Hobb nasekal společně s kaštaný a mrkví a schoval to do slípky. Nikdy nevěř kuchaři, můj pane. Napálí tě sušenými švestkami, zrovna když to nejmíň očekáváš.“

„Později.“ Snídaně počká; Stannis by nemusel. „Vyskytl se v noci nějaký problém v ohradách?“

„Od té doby, co jsi nechal strážit strážné, tak ne, můj pane.“

„Výborně.“ Za Zdí bylo zavřeno do ohrad tisíc divokých, lidí, které vzal Stannis Baratheon do zajetí, když jeho rytíři rozprášili nesourodou armádu Manceho Nájezdníka. Mnozí ze zajatců byly ženy, a někteří ze strážných je propašovali ven, aby jim zahřívaly postele. Královi muži, královnini muži, zdálo se, že na tom nesejde; pár černých bratří se pokoušelo o totéž. Muži byli muži a tohle byly jediné ženy v okruhu tisíce líg.

„Přišli se vzdát dva další divocí,“ pokračoval Edd. „Matka s děvčátkem držícím ji za sukně. Měla s sebou taky chlapečka, celého zabaleného do kožešin, jenže ten byl mrtvý.“

„Mrtvý,“ řekl havran. Bylo to jedno z ptákových oblíbených slov. „Mrtvý, mrtvý, mrtvý.“

Divocí se trousili dovnitř téměř každou noc; vyhladovělé, napůl zmrzlé bytosti, které utekly z bitvy pod Zdí, jen aby se připlížily zpátky, když si uvědomily, že neexistuje žádné bezpečné místo, kam by mohly odejít. „Vyslechli jste matku?“ zeptal se Jon. Stannis Baratheon armádu Manceho Nájezdníka rozprášil a Krále za Zdí vzal do zajetí... jenže divocí stále byli tam venku... Plakač, Tormund Obrozhouba a tisíce dalších.

„Ano, můj pane,“ řekl Edd, „ale dozvěděli jsme se jen to, že utekla během bitvy a pak se schovávala v lese. Nakrmili jsme ji ovesnou kaší, poslali do ohrady a miminko jsme spálili.“

Spalování mrtvých dětí Jona Sněha netrápilo; něco jiného bylo pálení živých. *Dva králové, aby probudili draka. První otec a pak syn, oba králové odsouzení k smrti.* Ta slova zašeptal jeden z královniných mužů, zatímco mu mistr Aemon čistil rány. Jon se snažil zapomenout na ně jako na slova vyřčená v horečce. Aemon vyjádřil pochybnosti. „V královské krvi je určitá moc,“ varoval ho starý mistr, „a lepší muži než Stannis dělali horší věci než tohle.“ *Král je možná tvrdý a nesmiřitelný, to ano, ale dětátko ještě u prsu? Jen zrůda by dala živé miminko plamenům.*

Jon se ve tmě vymočil, zatímco havran Starého medvěda brebentil nadávky. Vlčí sny byly stále silnější a Jon zjistil, že si je po probuzení pamatuje. *Duch ví, že je Šedý vítr mrtvý.* Robb zemřel ve Dvojčatech, zrazen muži, které považoval za své přá-

tele, a jeho vlk zahynul s ním. Bran a Rickon byli rovněž zavražděni, setnuli jim hlavy na příkaz Theona Greyjoye, který byl kdysi svěřencem jejich otce... ale pokud sny nelhaly, jejich zlovcí unikli. V Královnině koruně se jeden z nich vynořil ze tmy a zachránil Jonovi život. *Léto. Musel to být on. Měl šedou srst, zatímco Chundeláč je černý.* Říkal si, zda ve vlčích přežívá nějaká část z jeho mrtvých bratrů.

Naplnil umývadlo vodou ze džbánu vedle své postele, umyl si tvář a ruce, oblékl si čistý černý oděv, zašněroval černý kožený kabátec a natáhl si dobře prošlápnuté vysoké boty. Mormontův havran jej pozoroval bystrýma černýma očkami, pak zatřepetal křídly a odlétl k oknu. Jako by chtěl říci: „Jsem snad tvůj zajatec?“ Když Jon otevřel okno se silnými diamantově tvarovanými tabulkami ze žlutého skla, zasáhl jej do tváře ranní chlad. Zhluboka se nadechl, aby pročistil pavučiny noci, zatímco havran odlétl. *Ten pták je až příliš chytrý.* Dlouhá léta byl společníkem Starého medvěda, což mu ovšem nezabránilo ozobávat Mormontovi obličej, jakmile ten muž zemřel.

Schodiště před jeho ložnicí vedlo dolů do většího pokoje zařízeného zjizveným stolem z borového dřeva a tuctem dřevěných židlí s koženými sedáky. Stannis si zabral Královu věž, Věž lorda velitele byla spálená na popel, a tak se Jon usídlil ve skromných pokojích Donala Noyeho za strážnicí. Nepochyboval o tom, že časem bude potřebovat větší příbytek, ale prozatím, zatímco si zvykal na velitelskou roli, mu tento postačí.

Listina, kterou mu král předložil k podpisu, ležela na stole zatížená stříbrným pohárem, který kdysi patřil Donalovi Noyemu. Jednoruký kovář po sobě nechal jen málo osobních věcí: pohár, šest mincí a měděnou hvězdu, vykládanou brož s rozbitou sponou, zatuchlý brokátový kabátec, na kterém byl jelen Bouřlivého konce. *Jeho největším pokladem bylo jeho náradí a meče a nože, které vyráběl. Kovárna byla jeho život.* Jon dal pohár stranou a znovu si přečetl pergamen. *Pokud tohle opatřím svou pečeti, budou na mne navždy vzpomínat jako na lorda velitele, který vydal Zeď,* pomyslel si, *ale když to odmítnu...*

Ukázalo se, že Stannis Baratheon je popudlivý host, a nepokojný. Přijel po Královské cestě až téměř ke Královnině koruně, proplížil se skrze prázdné chýše Krtince, prohlédl si ruiny pev-

ností v Královnině bráně a Duboštitu. Každého večera se procházel po hradbách s lady Melisandrou a přes den navštěvoval kůlové ohrady a vybíral zajatce, které by mohla rudá žena vyslechnout. *Nemá rád, když se někdo něčemu vyhybá.*

Ze zbrojnice se ozval třeskot štítů a mečů, jak se vyzbrojovala nejnovější várka chlapců a čerstvých odvedenců. Slyšel hlas Železného Emmetta, jak jim říká, aby si s tím pospíšili. Cotter Pyke nebyl rád, že o něj přišel, ale mladý průzkumník měl nadání na výcvik mužů. *Rád bojuje a naučí svoje chlapce, aby to měli rádi taky.* Nebo v to aspoň doufal.

Jonův plášť visel na kolíku u dveří, jeho opasek s mečem na druhém. Vzal si oboje a zamířil do zbrojnice. Všiml si, že rohož, na které spával Duch, je prázdná. Uvnitř za dveřmi stáli dva strážní odění v černých pláštích a železných polopřilbách, s kopími v rukou. „Bude chtít můj pán doprovod?“ zeptal se Garse.

„Myslím, že Královu věž dokážu najít sám.“ Jon nesnášel, když se za ním táhli strážní, ať šel kamkoliv. Měl přitom pocit, jako by byl kachní matka v čele procesí kachňátek.

Hoši Železného Emmetta byli zabraní do výcviku na nádvoří, meče s otupeným ostřím třeskaly do štítů a zvonily o sebe navzájem. Jon se na chvíli zastavil a díval se, jak Kůň tlačí Hopsavého Robina pozpátku směrem ke studni. Usoudil, že Kůň má postavu vhodnou k tomu, aby se stal dobrým bojovníkem. Byl silný a sílil dál. A měl zdravé instinkty. Hopsavý Robin byl jiný případ. Jeho koňský hnát byl dost zlý sám o sobě, ale navíc se bál schytávat rány. *Snad bychom z něj mohli udělat majordoma.* Boj náhle skončil, s Hopsavým Robinem na zemi.

„Bojuješ dobře,“ řekl Jon Koni, „jen spouštíš při útoku štít příliš nízko. Vynasnaž se to napravit, jinak kvůli tomu přijdeš jednoho dne o život.“

„Ano, můj pane. Příště jej budu držet výš.“ Kůň vytáhl Hopsavého Robina zpátky na nohy a menší chlapec se neobratně uklonil.

Na vzdálené straně nádvoří spolu cvičně boxovalo pár králových mužů. *Královi muži v jednom rohu a královnini ve druhém,* nemohl si nevšimnout Jon, *ale jenom pár. Na většinu z nich je tu příliš velká zima.* Jak kráčel kolem nich, zavolal za ním dunivý hlas. „CHLAPČE! HEJ, TY TAM! CHLAPČE!“

Chlapec nebylo tím nejhorším pojmenováním, kterých se Jonovi dostávalo od té doby, co jej zvolili lordem velitelem. Ignoroval to.

„*Sněhu*,“ nedal se odbýt hlas. „*Lordě veliteli!*“

Tentokrát se zastavil. „Pane?“

Rytíř jej převyšoval o šest palců. „Muž, který nosí valyrijskou ocel, by ji měl používat na něco víc než jen na škrábání na zadku.“

Jon toho muže již v hradu viděl – docela věhlasný rytíř, jak se doslechl. Během bitvy pod Zdí zabil ser Godry Farring prchajícího obra, rozjel se za ním na koni a prohnal mu kopí zády, pak sesedl a utál tvorovi jeho ošklivou malou hlavu. Královnini muži mu od té doby začali říkat Godry Obrobijec.

Jon si vzpomněl na Ygritte, jak plakala. *Já jsem poslední z obrů.* „Používám Dlouhý dráp, kde je to zapotřebí, pane.“

„Ovšem, ale jak dobře?“ Ser Godry tasil svůj vlastní meč. „Ukaž nám to. Slibuji, že ti neublížím, hochu.“

Jak je to od tebe laskavé. „Někdy jindy, pane. Obávám se, že právě teď mám jiné povinnosti.“

„Spíš bych řekl, že máš strach.“ Ser Godry se zašklebil na svoje přátele. „Má strach,“ opakoval pro ty méně chápavé.

„Omluv mne, prosím.“ Jon se k nim otočil zády.

Černý hrad vypadal v bledém ranním světle pustě a bezútěšně. *Velím tady spíš ruině než pevnosti*, přemítal Jon Sníh se zoufalstvím v duši. Věž lorda velitele byla pouhá skořápka, Velká síň kupa zčernalých trámů a Hardinova věž vypadala, jako by ji měl příští poryv větru převrhnout... třebaže takto vypadala již celé roky. Za nimi se zvedala Zeď: obrovská, hrozivá, ledová, hemžící se stavebníky, kteří vyháněli do výše nové serpentínové schodiště, jež se mělo spojit se zbytky starého. Pracovali od svítání do soumraku. Bez schodiště neexistoval způsob, jak se dostat na vrchol Zdi jinak než pomocí rumpálu. To by jim moc nepomohlo, kdyby měli divocí znovu zaútočit.

Nad Královou věží práskala ve větru jako bič velká zlatá bitevní korouhev rodu Baratheonů, přesně na místě, kde Jon Sníh chodil před nedávnem s lukem v ruce a zabíjel bok po boku se Saténem a Hluchým Dickem Follardem Thenny a svobodné lidi. Na schodech se chvěli na stráži dva královnini muži, s dlaněmi vraženými do podpaždí a kopími opřenými o dveře. „Tyhle

zlaté látky vám moc nepomohou,“ řekl jim Jon. „Zítra zajděte za Bowenem Marshem a on vám každému dá pár kožených rukavic podšitých kožešinou.“

„Uděláme to, můj pane, a děkuji ti,“ řekl starší ze strážných.

„Pokud nám ty naše zatracené ruce do té doby neumrznou,“ dodal mladší, kterému se srážel dech před ústy. „A to jsem si myslel, že je mám studené na Dornských blatech. Co jsem mohl vědět o Zdi?“

Nic, pomyslel si Jon Sníh, stejně jako já.

Napůl cesty vzhůru po točitých schodech narazil na Samwella Tarlyho, který mířil dolů. „Jdeš od krále?“ zeptal se ho Jon.

„Mistr Aemon mne poslal s dopisem.“

„Rozumím.“ Někteří lordi důvěřovali svým mistrům natolik, že je nechávali číst své dopisy a pak jim vyřídit jejich obsah, ale Stannis trval na tom, že bude rozlamovat pečete na dopisech osobně. „Jak to Stannis přijal?“

„Podle jeho výrazu ne zrovna šťastně.“ Sam ztišil hlas v šepot. „Neměl bych o tom mluvit.“

„Tak tedy nemluv.“ Jon si říkal, který z vazalů jeho otce odmítl poslušnost králi Stannisovi tentokrát. *Když se na jeho stranu přidala Karská bašta, postaral se, aby to každý věděl co nejdřív.*

„Jak se sžíváš se svým lukem?“

„Našel jsem dobrou knihu o lukostřelbě.“ Sam se zamračil. „Střílet je ovšem těžší než si o tom číst. Mám z toho puchýře.“

„Vytvrvej. Možná budeme tvůj luk potřebovat na Zdi, pokud se některé temné noci objeví Jiní.“

„Och, doufám, že ne.“

Před královým solárem stáli na stráži další muži. „V přítomnosti Jeho Veličenstva nejsou dovoleny žádné zbraně,“ řekl jejich seržant. „Ten meč musíš nechat tady. Stejně tak i nože.“ Jon věděl, že nemá smysl protestovat. Předal jim svoje zbraně.

Vzduch uvnitř soláru byl teplý. Lady Melisandra seděla blízko ohně, na bledé kůži jejího hrdla se leskl její rubín. Ygritte byla políbená ohněm; rudá kněžka *byla* oheň, a její vlasy, to byla krev a plamen. Stannis stál za hrubě tesaným stolem, kde kdysi sedával a jídal Starý medvěd. Stůl pokrývala rozměrná mapa Severu namalovaná na otrhaném kusu kůže. Na jednom konci byla zatížena lojovou svící, na druhém ocelovou rukavicí.

Král na sobě měl kamaše z jehnětiny a prošíváný kabátec, a přesto vypadal tak ztuhle a tvářil se tak nespokojeně, jako by byl oděn v plné zbroji. Jeho vlastní pokožka byla bledá, vous měl zastřížený tak nakrátko, že vypadal, jako by jej měl na bradě namalovaný. Kruh kolem spánků byl vším, co mu zbylo z černých vlasů. V ruce držel pergamen s rozlomenou pečetí z temně zeleného vosku.

Jon klesl na koleno. Král se na něj zamračil a nahněvaně zašustil pergamenem. „Vstaň. Pověz mi, kdo je to *Lyanna Mormont*?“

„Jedna z dcer lady Maege, pane. Ta nejmladší. Pojmenovali ji po sestře mého otce.“

„Nepochybuji, že to bylo proto, aby si získali přízeň tvého lorda otce. Dobře vím, jak se ta hra hraje. Jak staré je to proklaté děvče?“

Jon se musel na chvíli zamyslet. „Deset. Nebo blízko k tomuto věku, pokud na tom záleží. Mohl bych vědět, čím urazila Jeho Veličenstvo?“

Stannis sklopil oči k dopisu. „*Medvědí ostrov nezná jiného krále než Krále severu, jehož jméno je STARK*. Desetiletá dívka, říkáš, a ona se odváží spílat svému právoplatnému králi?“ Jeho nakrátko zastřížený vous byl jako stín na jeho propadlých tvářích. „Nechej si tyto zprávy pro sebe, lordo Sněhu. Karská bašta je se mnou, to je všechno, co potřebují všichni muži kolem vědět. Nedopustím, aby mezi tvými bratry kolovala povídačka, jak na mne plivlo tohle dítě.“

„Jak poroučíš, Veličenstvo.“ Jon věděl, že Maege Mormont odjela na jih s Robbem. K armádě Mladého vlka se připojila i její nejstarší dcera. I kdyby obě již byly mrtvé, lady Maege měla jiné dcery, z nichž některé již měly svoje vlastní děti. Přidaly se k Robbovi i ony? Lady Maege by doma zanechala přinejmenším jednu ze starších dívek jako kastelánku. Nechápal, proč by měla Lyanna psát Stannisovi, a nemohl si pomoci, ale říkal si, zda by zněla dívčina odpověď jinak, kdyby byla obdržela dopis s pečetí zlovilka namísto korunovaného jelena? A podepsaný Jonem? Starkem, lordem ze Zimohradu. *Na takové pochybnosti je příliš pozdě. Už ses rozhodl.*

„Z Černého hradu byly vyslány dvě dvacítky havranů,“ stěžo-

val si král, „a přesto se nám nedostává jiných odpovědí než mlčení a vzdoru. Vzdát poctu je povinností, kterou je každý loajální poddaný dlužen svému králi. A přesto se ke mně všichni vazalové tvého otce obracejí zády, kromě Karstarků. Je snad Arnolf Karstark jediný Seveřan se ctí?“

Arnolf Karstark byl strýc mrtvého Rickarda Karstarka. Byl jmenován kastelánem, když jeho synovec a jeho synové odcházeli na jih s Robbem, a byl prvním, kdo reagoval na výzvu krále Stannise, aby mu projevili úctu a poslali havrana s dopisem, v němž vyjádří svoji věrnost králi. *Karstarkové jinou možnost nemají*, mohl by Jon říci. Rickard Karstark zradil zlovlka a prolil krev lvů. Jelen byl jedinou nadějí Karské bašty. „V tak zmatených časech, jako jsou tyto, se často nemohou dokonce ani čestní muži vyznat v tom, kde spočívá jejich povinnost. Tvoje Veličenstvo není jediným králem v zemi, jenž požaduje vyjádření poslušnosti.“

Lady Melisandra se pohnula. „Pověz mi, lorde Sněhu... kde byli všichni tito jiní králové, když napadl divoký lid vaši Zed?“

„Tisíce líc daleko a hluší k našim potřebám,“ odpověděl Jon. „Na to jsem nezapomněl, moje paní. Ani nezapomenu. Jenže vazalové mého otce mají manželky a děti, které musí ochraňovat, a také poddaný lid, který by zemřel, kdyby se rozhodli špatně. Jeho Veličenstvo po nich žádá příliš. Dej jim čas a dostaneš svoje odpovědi.“

„Odpovědi jako tahle?“ Stannis zmačkal Lyannin dopis v pěsti.

„Dokonce i na Severu se lidé bojí hněvu Tywina Lannistera. I Boltonové jsou obávanými nepřáteli. Není náhodou, že si dali na svoje praporce z kůže staženého muže. Sever vyjel s Robbem, krvácel s ním, umíral pro něho. Pojedli žal a smrt a ty nyní přicházíš, abys jim nabídl další porci. Můžeš je snad obviňovat, když se zdráhají? Odpusť mi, Tvoje Veličenstvo, ale někteří se na tebe podívají a vidí jenom dalšího uchazeče o trůn předem odsouzeného k záhubě.“

„Pokud je odsouzeno Jeho Veličenstvo, je odsouzena k záhubě rovněž celá říše,“ ozvala se lady Melisandra. „Pamatuj na to, lorde Sněhu. Před tebou stojí jediný pravý král Západozemí.“

Jon udržoval obličej nehybný jako masku. „Jak pravíš, moje paní.“

Stannis si odfrkl. „Vážíš svoje slova, jako by to byly zlaté dragony. Říkám si, kolik zlata máte uloženo?“

„Zlata?“ *Jsou snad tohle draci, které má rudá žena v úmyslu probudit? Draci vyrazení ze zlata?* „Daně, které vybíráme, jsou odváděny v naturáliích, Veličenstvo. Hlídka je bohatá na tuříny, ale chudobná na mince.“

„Tuříny se Salladhoru Saanovi zamlouvat nebudou. Požadují zlato nebo stříbro.“

„Za tímto účelem potřebuješ Bílý přístav. To město se sice nemůže rovnat Starému městu nebo Královu přístavišti, ale i tak je to prosperující přístav. Lord Manderly je nejbohatším z vazalů mého otce.“

„Lord Příliš-tlustý-aby-mohl-sedět-na-koni.“ Dopis, který poslal lord Wyman Manderly z Bílého přístavu, hovořil o jeho věku a churavosti, ale jinak toho v něm stálo málo. I v tomto případě nařídil Stannis Jonovi, aby o tom nikde nemluvil.

„Možná by se jeho lordstvu zamlouval život divokých,“ poznamenala lady Melisandra. „Je onen tlustý muž ženatý, lorde Sněhu?“

„Jeho paní manželka je již dlouho mrtvá. Lord Wyman má dva dospělé syny a vnoučata od toho staršího. A je příliš tlustý, než aby mohl sedět na koni, váží přinejmenším třicet kamenů. Val by ho nikdy nechtěla.“

„Aspoň jedinkrát bys mi mohl dát odpověď, která by mne potěšila, lorde Sněhu,“ zabručel král.

„Měl bych doufat, že tě potěší pravda, pane. Tvoji muži nazývají Val princeznou, jenže pro svobodný lid je to pouze sestra mrtvé manželky jejich krále. Pokud ji přinutíš provdat se za muže, kterého nechce, je nanejvýš pravděpodobné, že mu podřízne během jejich svatební noci hrdlo. Dokonce i kdyby ho přijala za manžela, neznamená to, že jej budou divocí následovat. Nebo tebe. Jediný muž, který je může získat pro tvoji věc, je Mance Nájezdník.“

„To vím,“ připustil Stannis nešťastně. „Strávil jsem v rozhovorech s tím mužem celé hodiny. Ví toho o našem pravém nepříteli hodně a ještě víc, a ujišťuji tě, že ten muž je všemi mastmi mazaný. Jenže i kdyby se zřekl svého královského postavení, zůstává křivopřísežníkem. Nechej žít jednoho dezertéra a jen

podnítiš ostatní, aby zběhli také. Ne. Zákony by měly být ze železa, ne z pudinku. Život Manceho Nájezdníka je zatracen podle všech zákonů Sedmi království.“

„Tyto zákony končí u Zdi, Tvoje Veličenstvo. Mohl bys pro Manceho mít dobré využití.“

„To mám i v úmyslu. *Upálím ho*, ať Sever vidí, jak nakládám s přeběhlíky a zrádci. Mám jiné muže, kteří povedou divoké. A nezapomeň, že mám Nájezdníkovu syna. Jakmile otec zemře, Králem za Zdí se stane to štěně.“

„Tvoje Veličenstvo se mýlí.“ *Ty nevíš nic, Jone Sněhu*, říkávala Ygritte, ale Jon se toho dozvěděl docela dost. „To dítě není o nic víc princem, než je Val princeznou. Králem za Zdí se nestáváš proto, že jím byl tvůj otec.“

„To je dobře,“ řekl Stannis, „protože já v Západozemí žádné jiné krále trpět nebudu. Podepsal jsi tu listinu?“

„Ne, Tvoje Veličenstvo.“ *A teď to přijde*. Jon sevřel svoje spálené prsty a znovu je rozevřel. „Žádáš po mně příliš.“

„*Žádáš? Žádal* jsem po tobě, aby ses stal lordem Zimohradu a Strážcem severu. *Potřebuji* tyto hrady.“

„Přenechali jsme ti Noční pevnost.“

„Krasy a ruiny. Skrblický dar, který svého dárce nic nestojí. Tvůj vlastní člověk Yarwyck říká, že potrvá půl roku, než v něm bude možné bydlet.“

„Ostatní pevnosti nejsou o nic lepší.“

„Já vím. Na tom nesejde. Jsou jediným, co máme. Podél Zdi je devatenáct pevností, a ty máš muže jen ve třech z nich. Já mám v úmyslu vybavit posádkou každou z nich, než se rok s rokem sejde.“

„Proti tomu nemám námitky, pane, ale říká se, že máš rovněž v úmyslu rozdělit tyto hrady mezi svoje rytíře a lordy, aby si je ponechali jako svá vlastní sídla jako vazalové Tvého Veličenstva.“

„Od králů se očekává, že budou ke svým stoupencům štedří. Copak lord Eddard svoje bastardy ničemu neučil? Mnozí z mých rytířů a lordů opustili bohaté krajiny a mocné hrady na jihu. Měla by snad zůstat jejich loajalita bez odměny?“

„Pokud si Tvoje Veličenstvo přeje přijít o všechny z vazalů mého otce, neexistuje jistější způsob než rozdat severské hrady jižanským lordům.“

„Jak mohu přijít o muže, které nemám? Jak si možná vzpome-
neš, doufal jsem, že Zimohrad udělím Seveřanovi. Synovi Ed-
darda Starka. Mrskl mi moji nabídku do tváře.“ Stannis Barath-
eon si držel svůj žalostný výraz ve tváři jako mastif kost;
rozžvýkával jej na cucky.

„Podle práva by měl Zimohrad připadnout mé sestře Sanse.“

„Myslíš lady Lannister? To tak dychtíš vidět sedět Skřeta na
trůnu tvého otce? Ujišťuji tě, že dokud budu žít, nic takového se
nestane, lorde Sněhu.“

Jon věděl, že nemá smysl dál naléhat. „Pane, někteří tvrdí, že
máš v úmyslu udělit pozemky a hrady Chřestivé košili a mag-
narovi Thennů.“

„Kdo ti to řekl?“

Povídalo se to po celém Černém hradu. „Pokud to musíš vědět,
tak jsem se ten příběh doslechl od Fialky.“

„Kdo je *Fialka*?“

„Kojná,“ řekla lady Melisandra. „Jeho Veličenstvo jí udělilo
svobodu volně se pohybovat po hradu.“

„Ne proto, aby rozšiřovala povídačky. Je žádána kvůli svým
prsům, ne kvůli jazyku. Chci od ní víc mléka a méně *řečí*.“

„Černý hrad nepotřebuje žádná zbytečná ústa,“ souhlasil Jon.
„S příští lodí, která vyplouvá z Východní hlídky, posílám Fialku
na jih.“

Melisandra se dotkla rubínu na svém hrdle. „Fialka kojí Dal-
lina syna, stejně jako svého vlastního. Připadá mi od tebe kruté
oddělit našeho malého prince od jeho mléčného bratra, můj
pane.“

Opatrně, teď opatrně. „Mateřské mléko je jediným, co mají
společného. Fialčin syn je větší a silnější. Kope prince, štípe ho
a odstrkuje ho od její hrudi. Jeho otcem byl Kraster, krutý muž
a chamtivý, a krev se nezapře.“

Král byl zmaten. „Já myslel, že ta kojná je *dcera* od toho
Kraстера?“

„Manželka i dcera, Tvoje Veličenstvo. Kraster se žení se všemi
svými dcerami. Fialčin chlapec byl výsledkem jejich spojení.“

„Její vlastní *otec* s ní zplodil dítě?“ opáčil Stannis šokova-
ně. „V tom případě bude jen dobře, když se jí zbavíme. Takové
ohavnosti zde trpět nebudu. Tohle není Královo přístaviště.“

„Pokusím se sehnat jinou kojnou. Pokud se žádná nenajde mezi divokými, požádám horské klany. Do té doby by chlapci mělo stačit kozí mléko, nechť se zlíbí Jeho Veličenstvu.“

„Mizerný osud pro prince... ale zajisté lepší než mléko od běhny.“ Stannis zabubnoval prsty do mapy. „Kdybychom se mohli vrátit k záležitosti pevností...“

„Veličenstvo,“ řekl Jon s chladnou zdvořilostí, „hostím zde tvoje muže a živím je za velkých nákladů z našich zimních zásob. Ošatil jsem je, aby nemrzli.“

Stannise tím neuchlácholil. „Ano, podělil ses s námi o vaše nasolené vepřové a ovesnou kaši a hodil jsi nám jakési černé hadry, aby nás udržely v teple. Hadry, které by divocí byli strhali z vašich mrtvol, kdybych nepřišel na Sever *já*.“

Jon jeho slova ignoroval. „Poskytuji píci vašim koním, a jakmile bude hotovo schodiště, půjčím vám stavitele, aby mohli začít pracovat na obnově Noční pevnosti. Dokonce jsem souhlasil s tím, že vám dovolím usídlit divoké na Daru, který byl na věčnost dán Noční hlídce.“

„Nabízíš mi prázdná území a pustiny, ale upíráš mi hrady, které potřebuji k tomu, abych mohl odměnit svoje lordy a vazaly.“

„Ty hrady postavila Noční hlídka...“

„A Noční hlídka je opustila.“

„Aby mohla bránit Zeď,“ dořekl Jon zarputile, „ne aby se z nich stala sídla pro jižanské lordy. Kameny těch pevností jsou zpevněny krví a kostmi mých bratří, dávno mrtvých. Nemohu ti je dát.“

„Nemůžeš nebo nechceš?“ Žíly na králově krku vystoupily stejně ostře, jako zněla jeho slova. „Nabídl jsem ti jméno.“

„Já mám jméno, Veličenstvo.“

„Sníh. Existovalo kdy zlověstnější jméno?“ Stannis se dotkl jílce svého meče. „Kdo si vlastně myslíš, že jsi?“

„Strážce na zdech. Meč v temnotě.“

„Neplácej mi tady ta vaše slova.“ Stannis vytáhl z pochvy meč, kterému říkal Světloňoš. „*Zde* je váš meč v temnotě.“ Světlo se zavlnilo nahoru a dolů po čepeli; tu rudé, tu žlutavé, tu oranžové, pomalovalo královu tvář tvrdými, jasnými odstíny. „Tohle by měl být schopen vidět i ten největší zelenáč. Jsi snad slepý?“

„Ne, pane. Souhlasím s tím, že je třeba ty hrady obsadit...“

„Chlapecký velitel souhlasí. Jaké štěstí.“

„... posádkami z mužů Noční hlídky.“

„*Ty žádné muže nemáš.*“

„Pak mi je tedy dej, pane. Poskytnu důstojníky pro každou z opuštěných pevností, zkušené velitele, kteří znají Zed' a území za ní a vědí, jak nejlépe přežít nadcházející zimu. Odměnou za všechno, co jsem ti dal, mi ty dej muže, abych z nich mohl vytvořit posádky. Zbrojnoše, lučištníky, nezkušené chlapce. Beru dokonce i zraněné a nemocné.“

Stannis na něj chvíli nevěřícíně hleděl, pak vyštěkl smíchy. „Jsi docela troufalý, Sněhu. Mohu ti je dát, jenže jsi blázen, pokud si myslíš, že se moji muži dají k černým.“

„Mohou nosit jakoukoliv barvu pláště, jakou si sami vyberou. Stačí, když budou poslouchat moje důstojníky stejně dobře, jako by poslouchali tvoje vlastní.“

Král byl neoblomný. „Mám ve svých službách rytíře a lordy, potomky z ušlechtilých starých rodů. Nelze od nich očekávat, že budou sloužit bok po boku s rolníky, vrahy a zloději.“

Nebo bastardy, Veličenstvo? „Tvůj vlastní pobočník je pašerák.“

„*Byl pašerák. Přišel za to o prsty. Říkali, že jsi prý devítistý devadesátý osmý muž, který velí Noční hlídce, lorde Sněhu. Co by mi asi podle tebe mohl na téma oněch hradů říci devítistý devadesátý devátý? Pohled na tvoji hlavu nabodnutou na kopí by mu možná pomohl v rozhodování.*“ Král položil svůj zářivý meč na mapu podél Zdi. Jeho ocel se leskla jako sluneční světlo na vodní hladině. „Jsi lord velitel jen proto, že to trpím. A udělal bys dobře, kdyby sis to pamatoval.“

„Jsem lord velitel proto, že si mne vybrali moji bratři.“ Byla rána, kdy tomu Jon Sníh po probuzení sám ještě docela nevěřil a říkal si, že to zcela jistě byl jen nějaký bláznivý sen. *Je to jako obléknout si nové šaty*, řekl mu jednou Sam. *Ze začátku je to cítit divně, ale jakmile je trochu obnositš, začneš se v nich cítit pohodlně.*

„Alliser Thorne si na způsob tvé volby postěžoval, a nedá se říci, že by neměl ke svému rozhořčení důvod.“ Mapa ležela mezi nimi jako bitevní pole, zalévaná barvami zářícího meče. „Hlasy

počítal *slepec*, jenž měl po ruce tvého tlustého přítele. A Slynt tě nazývá převlékačem.“

Kdo by to mohl vědět lépe než Slynt? „Převlékač by ti řekl, co si přeješ slyšet, a později by tě zradil. Tvoje Veličenstvo ví, že jsem byl zvolen čestně. Můj otec vždycky říkával, že jsi spravedlivý muž.“ *Spravedlivý, ale tvrdý*, byla přesná slova lorda Eddarda, ale Jon si nemyslel, že by bylo moudré opakovat je teď a tady.

„Lord Eddard mi nebyl přítelem, ale nebyl to muž bez jistého rozumu. Ten by mi ty hrady dal.“

Nikdy. „Nemohu vědět, co by můj otec udělal či neudělal. Já jsem složil přísahu, Veličenstvo. Zeď je moje.“

„Prozatím. Uvidíme, jak dlouho si ji udržíš.“ Stannis na něj namířil prst. „Ponechej si svoje ruiny, když pro tebe tolik znamenají. Ujišťuji tě však, že pokud kterákoliv z nich zůstane prázdná, než se rok s rokem sejde, vezmu si je s tvým svolením či bez něj. A pokud by se měl některé zmocnit nepřítel, brzy bude následovat tvoje hlava. A teď odejdi.“

Lady Melisandra vstala ze svého místa u krbu. „S tvým svolením, pane, doprovodím lorda Sněha do jeho komnat.“

„Proč? Cestu přece zná.“ Stannis jim oběma netrpělivě mávl rukou. „Dělej, jak myslíš. Devane, jídlo. Vařená vejce a citronovou vodu.“

Po teple králova soláru pronikala zima na točitém schodišti až do morku kostí. „Zvedá se vítr, moje paní,“ varoval seržant Melisandru, zatímco vracel Jonovi jeho zbraně. „Možná by sis měla vzít teplejší plášť.“

„Zahřeje mne moje víra.“ Rudá žena scházela vedle Jona po schodech dolů. „Jeho Veličenstvo král tě začíná mít rád.“

„To jistě. Jen dvakrát mi vyhrožoval, že mne zkrátí o hlavu.“

Melisandra se zasmála. „To jeho mlčení by ses měl obávat, ne jeho slov.“ Když vyšli na nádvoří, vítr zvedl Jonův plášť a smýkl jím proti ní. Rudá kněžka odhrnula černou vlnu stranou a zavěsila se do Jonova rámě. „Možná je tomu tak, že se ohledně divokého krále nemýlíš. Budu se modlit k Pánovi světla, aby mne vedl. Když se zahledím do plamenů, vidím skrze kámen a zemi a nalézám pravdu v duších lidí. Dokážu rozmlouvat s dávno zemřelými králi a ještě nenarozenými dětmi a sledovat, jak ubíhají roky a období, až do konce věků.“

„To ty tvoje ohně nikdy nelžou?“

„Nikdy... třebaže my, rudí kněží, jsme smrtelní a někdy, hmm, zaměňujeme to, *co musí přijít*, s tím, *co by mohlo přijít*.“

Jon cítil její žár i přes vlnu a vařenou kůži. Zavěšení do sebe přitahovali zvědavé pohledy. *Dnes večer si budou v kasárnách šeptat*. „Pokud skutečně dokážeš vidět ve svých plamenech zítřek, pověz mi, kdy a kde dojde k dalšímu útoku divokých.“ Vysvobodil svou paži z její.

„R'hllor nám sesílá vize, jaké si sám přeje, ale budu v plamenech hledat toho muže, Tormunda.“ Melisandřiny rudé rty se zkroutily v úsměvu. „Viděla jsem ve svých ohních tebe, Jone Sněhu.“

„To má být výhrůžka, moje paní? I mne máš v úmyslu upálit?“

„Špatně jsi má slova pochopil.“ Pátravě se na něj zadívala. „Obávám se, že se se mnou necítíš zrovna příjemně, lorde Sněhu.“

Jon to nepopíral. „Zeď není místem pro ženu.“

„Mylíš se. Měla jsem sen o tvé Zdi, Jone Sněhu. Mocná byla tradice, která ji vztyčila, a mocná jsou kouzla uzamčená pod ledem.“ Melisandra k ní zvedla pohled. Její dech se ve vzduchu srážel v teplém vlhkém obláčku. „Toto místo je moje stejně jako tvoje a docela brzy mne možná budeš naléhavě potřebovat. Neodmítej mé přátelství, Jone Sněhu. Viděla jsem tě v bouři, v nesnázích, obklopeného nepřáteli ze všech stran. Máš tolik nepřátel. Mám ti povědět jejich jména?“

„Já jejich jména znám.“

„Nebuď si tím tak jistý.“ Rubín na Melisandřině krku se rudě zablýštl. „Neměl bys mít strach z nepřátel, kteří tě proklínají do tváře, ale z těch, co se usmívají, když se na ně díváš, a co si brousí nože, jakmile se otočíš. Udělal bys dobře, kdyby sis držel toho svého vlka poblíž. Vidím led a dýky ve tmě. Zmrzlou tvrdou krev a obnaženou ocel. Bude hrozná zima.“

„Na Zdi je vždycky zima.“

„Mylíš?“

„Vím to, moje paní.“

„Pak tedy nevíš nic, Jone Sněhu,“ zašeptala.

B R A N

Už jsme tam?

Bran ta slova nikdy nevyřkl nahlas, ale často je měl na rtech, zatímco se jejich zubožená společnost trmácela hájí prastarých dubů a k nebi čnicích šedozelených jedlí, kolem ponurých, jako vojáci vzpřímených borovic a holých hnědých kaštanů. *Jste aspoň blízko?* říkával si chlapec, zatímco Hodor šplhal do kamenitého svahu nebo sestupoval do nějaké temné rokle, kde mu praskaly pod nohama vrstvy špinavého sněhu. *Jak je to ještě daleko?* tázal se v duchu, když obrovský los s cákáním probíhal přes napůl zmrzlý proud a rozstříkoval vodu do všech strach. *Jak ještě dlouho? Je taková zima. Kam se poděla tříoká vrána?*

V proutěném koši na Hodorových zádech kolébající se chlapec se shrbil dolů a schoval hlavu, zatímco velký pacholek procházel pod větví dubu. Již zase padal sníh, mokrý a těžký. Hodorovi zamrzlo zavřené víčko jednoho oka, jeho hustý hnědý vous byl houštinou jinovatky a z konečků huňatého kníru mu visely rampouchy. V jedné ruce v rukavici stále třímал zrezivělý železný meč, který si vzal v kryptách pod Zimohradem, a čas od času sekl po větví a setřásl sněhovou spršku. „Hod-d-d-dor,“ zamumlal, cvakaje zuby.

Ten zvuk byl podivně uklidňující. Během své cesty od Zimohradu ke Zdi si Bran a jeho společníci krátili míle cesty tím, že si zas a znovu vyprávěli příběhy, jenže tady to bylo jiné. Dokonce i Hodor to cítil. Jeho *hodor* zaznívalo mnohem řídkěji, než tomu

bylo jižně od Zdi. V tomto lese panovalo ticho, jaké Bran nikdy předtím nepoznal. Než začalo sněžit, profukoval kolem nich severák a všichni při chůzi rozkopávali mračna mrtvého hnědého listí. Vydávalo to slabý šustivý zvuk, který mu připomínal šváby pobíhající ve skříni, jenže teď bylo listí pohřbené pod bílou pokrývkou. Tu a tam jim přeletěl nad hlavami havran, velká černá křídla s pleskotem rozrážela chladný vzduch. Jinak byl okolní svět tichý.

Los před ním se prodíral sněhovými závěsemi, hlavu měl sklopenou k zemi a obrovské paroží pokrývala vrstvička ledu. Průzkumník na něm seděl obkročmo, zachmuřený a tichý. Tlustý chlapec Sam mu dal jméno *Studenoruký*, poněvadž třebaže byla mužova tvář bledá, dlaně měl černé a tvrdé jako železo. A také jako železo studené. Zbytek jeho těla byl zahalen ve vrstvách vlny, vařené kůže a kroužkové zbroje a jeho rysy byly zastíněny kápí jeho pláště a zakryty černým vlněným šátkem uvázaným přes dolní polovinu obličeje.

Za průzkumníkem objímala pažemi svého bratra Meera Reed, aby jej teplem svého vlastního těla chránila před větrem a chladem. Jojenovi narostla pod nosem vrstvička ze zmrzlého hlenu a čas od času se prudce zachvěl. *Vypadá tak maličký*, pomyslel si Bran, když se díval, jak se kolébá. *Vypadá teď menší než já, a taky slabší, a to jsem přitom mrzák.*

Zadní konec jejich skupiny uzavíral Léto. Zlovlkův dech zamrzal v lesním vzduchu, zatímco vlk ťapkal za nimi, stále kulhaje na zadní nohu, kam utržil zásah šípem v Královnině koruně. Bran cítil bolest ze staré rány, kdykoliv vklouzl do velké vlčí kůže. Poslední dobou nosil Bran Létovo tělo častěji než svoje vlastní; navzdory své husté srsti cítil vlk kousavý chlad, ale viděl dál a slyšel i cítil lépe než chlapec v koši, zabalený jako miminko v zavinovačce.

Jindy, když už jej unavilo být vlkem, vklouzl Bran místo toho do Hodorovy kůže. Laskavý obr pokaždé jen vzdychl, když ho v sobě ucítil, a potřásl pačesatou hlavou ze strany na stranu, ale ne tak prudce, jako to udělal poprvé, tam v Královnině koruně. *On ví, že jsem to já*, říkával si chlapec rád pro sebe. *Už si na mne zvykl.* Přesto se v Hodorově kůži nikdy necítil pohodlně. Velký pacholek nikdy nechápal, co se děje, a Bran cítil vzadu na

patře pachů strachu. Lepší to bylo uvnitř Léta. *Já jsem on a on jsem já. Cítí to, co cítím já.*

Někdy Bran cítil, jak zlovlk čichá k losově stopě, a říkal si, zda by dokázal to velké zvíře skolit. Na koně si Léto na Zimohradu zvykl, jenže tohle byl los a los byl kořist. Zlovlk cítil teplou krev obíhající pod losovou chundelatou srstí. Jen ten pach stačil k tomu, aby začal slintat, a když se to stalo, i Branovi se sbíhaly sliny v ústech při představě chutného tmavého masa.

Z nedalekého dubu zakrákal havran a Bran uslyšel pleskot křídel, když vedle něj přistál na zemi další z černých ptáků. Za dne se kolem nich zdržovalo jen půl tuctu havranů. Přelétali ze stromu na strom nebo se vezli na losově paroží. Zbytek té hrůzy letěl vpředu nebo se držel vzadu. Když ale slunce kleslo nízko k západu, vraceli se, klesali na černočerných křídlech z oblohy, dokud jimi nebyla hustě obsypaná každá větev každého stromu na celé yardy daleko. Někteří zalétali k průzkumníkovi a mluvili na něj a Bran měl pocit, že muž jejich *krákání* a *skřehotání* rozumí. *Jsou jeho očima a ušima. Prozkoumávají pro něj krajinu a šeptají mu o nebezpečích číhajících vpředu i vzadu.*

Jako teď. Los náhle zastavil a jeho jezdec zlehka sklouzl z jeho hřbetu a přistál v po kolena hlubokém sněhu. Léto na něj zavrčel, srst se mu naježila. Zlovlkovi se nelíbil Studenorukého pach. *Mrtvé maso, zaschlá krev, slabý závan hniloby. A chlad. Vše pohlcující chlad.*

„Co se děje?“ chtěla vědět Meera.

„Za námi,“ oznámil Studenoruký, hlasem utlumeným černým šátkem, který měl přes nos a ústa.

„Vlci?“ zeptal se Bran. Již celé dny věděli, že je sledují. Každou noc slyšeli žalostné vytí smečky a každou noc se zdálo, že jsou vlci o něco blíž. *Lovci, a mají hlad. Cítí, jak jsme slabí.* Často se Bran probudil celý rozechvělý, celé hodiny před úsvitem naslouchal, jak v dálce volají jeden na druhého, a čekal, až vyjde slunce. *Pokud jsou tu vlci, musí tu být i kořist,* říkal si pokaždé, než mu nakonec došlo, že tou kořistí jsou *oni*.

Průzkumník zavrtěl hlavou. „Lidé. Vlci si stále udržují vzdálenost. Tito lidé tak plaší nejsou.“

Meera si odhrnula kápi z hlavy. Vlhký sníh, který ji pokrýval, spadl s tichým žuchnutím na zem. „Kolik lidí? Kdo je to?“

„Nepřátelé. Poradím si s nimi.“

„Půjdu s tebou.“

„Zůstaň tady. Chlapce je třeba chránit. Před námi je jezero, celé zamrzlé. Až k němu přijdete, stočte se na sever a pokračujte podél břehu. Přijdete k rybářské vesnici. Tam se schovejte, dokud nepřijedu za vámi.“

Bran si říkal, že Meera se tak snadno odbýt nedá, ale její bratr řekl: „Poslechni ho. On toto území zná.“ Jojenovy oči byly tmavě zelené v barvě mechu, avšak zastřené únavou, kterou v nich Bran nikdy předtím neviděl. *Malý dědeček*. Na jih od Zdi se zdálo, že je chlapec z mokřad mnohem moudřejší, než by odpovídalo jeho věku, ale tady nahoře byl ztracený a vyděšený stejně jako ostatní. Meera ho přesto vždycky poslechla.

A tak udělali, jak Studenoruký řekl. Ten vklouzl mezi stromy, zpátky cestou, kudy přišli, se čtyřmi havrany mávajících křídly za ním. Meera se dívala, jak odchází, tváře měla rudé a dech vycházející jí z chřípí se srážel v bílé obláčky. Znovu si natáhla na hlavu kápi, pobídla losa a vydali se na cestu. Než ale ušli dvacet yardů, otočila se, podívala se za ně a pronesla: „Řekl *lidé*. Jací lidé? Myslel tím divoké? Proč to neřekl rovnou?“

„Řekl, že se s nimi vypořádá,“ odpověděl Bran.

„To *řekl*, ano. Taky řekl, že nás zavede k tříoké vráně. Přísahal bych, že ta řeka, co jsme překračovali dnes ráno, je ta samá, přes kterou jsme šli před čtyřmi dny. Chodíme stále dokola.“

„Řeky se různě stáčejí a kroutí,“ řekl Bran nejistě, „a tam, kde jsou jezera a kopce, je třeba jít kolem.“

„Toho *chození kolem* už bylo až příliš,“ nedala se odbýt Meera, „taky příliš mnoho tajností. Mně se to nelíbí. *On* se mi nelíbí. A nevěřím mu. Už jen ty jeho ruce jsou dost zlé. Skrývá svou tvář a neřekl nám svoje jméno. Kdo je to? *Co* je? Nikdy nic nejí, ani nepije, zdá se, že necítí chlad.“

To je pravda. Bran se o tom bál mluvit, ale všiml si toho. Kdykoliv se někam uchýlili na noc, on a Hodor a Reedovi se stulili k sobě, aby se navzájem zahřáli, ale průzkumník sedával stranou. Někdy zavřel Studenoruký oči, ale Bran si nemyslel, že by spal. A bylo tam ještě něco...

„Ten šátek.“ Bran se stísněně rozhlédl kolem, ale žádný havran nebyl v dohledu. Všichni velcí černí ptáci odletěli s prů-

zkumníkem. Nikdo jim nenaslouchal. Přesto ztišil hlas. „Ten šátek před jeho ústy nikdy neztvrdne ledem, ne tak jako Hodorův vous. Ani když mluví.“

Meera se na něj ostře podívala. „Máš pravdu. Nikdy jsme neviděli jeho dech, je to tak?“

„Ne.“ Hodorovy *hodory* pokaždé provázel bílý obláček. Když promluvil Jojen nebo jeho sestra, jejich slova byla také vidět. Dokonce i los po sobě zanechával, když vydechoval, teplý opar.

„Pokud nedýchá...“

Bran zjistil, že vzpomíná na příběhy, které mu vypravovala Stará chůva, když byl malý. *Za Zdi žijí zrůdy, obři a duchové, plíživé stíny a mrtví, co chodí*, říkávala, když ho zastýlala pod škrábavou vlněnou pokrývkou, *ale dokud stojí Zeď a muži Noční hlídky dodrží svou přísahu, nemohou přejít. A teď už spi, můj malý Brane, můj chlapečku, a ať se ti zdají sladké sny. Žádné obludy nejsou*. Průzkumník na sobě měl černé Noční hlídky, ale co když to vůbec nebyl člověk? Co když to byla nějaká obluda, která je odváděla k dalším obludám, co je sežerou?

„Ten muž zachránil Sama a tu dívku před nemrtvými,“ řekl Bran váhavě, „a teď mne odvádí k tříoké vráně.“

„Proč nepřijde tříoká vrána za námi? Proč se s námi *on* nesetkal u Zdi? Vrány mají křídla. Můj bratr je den ode dne slabší. Jak dlouho ještě vydržíme jít dál?“

Jojen zakašlal. „Dokud se tam nedostaneme.“

Nedlouho poté přišli ke slíbenému jezeru a stočili se na sever, jak jim průzkumník nakázal. To byla ta snadná část.

Voda byla zamrzlá a sněh, který padal tak dlouho, že Bran již ztratil přehled, kolik je to dní, proměnil jezero v rozlehlou bílou pustinu. Tam, kde byl led rovný a země hrbolatá, se šlo snadno, jenže tam, kde vítr navál sněh do hřebenů, bylo někdy obtížné říci, kde končí jezero a začíná břeh. Dokonce ani stromy nebyly tak neomylným zvěstovatelem, jak by mohli doufat, protože v jezeře se nalézaly zalesněné ostrovy a na břehu byly rozsáhlé oblasti, kde žádné stromy nerostly.

Los jako by si šel, kam chtěl, bez ohledu na to, co si přáli Meera a Jojen na jeho zádech. Většinou se držel pod stromy, jenže tam, kde se břeh stácel na západ, ubíral se přímější cestou přes zamrzlé jezero, prodíral se závějami vyššími než Bran a ne-

dbal na led praskající mu pod kopyty. Vítr tam byl silnější, studený severák, který skučel přes jezero, profukoval vrstvy vlny a kůže a všechny je rozehvíval zimou. Fičel jim do tváří, vhněl jim do očí sněh, a tak se potáceli kupředu jako slepci.

Hodiny ubíhaly v tichosti. Před nimi se začaly mezi stromy přihrávat stíny, dlouhé prsty soumraku. Tady na dalekém severu přicházela tma brzy. Bran se toho začínal bát. Každý den mu připadal kratší než ten předchozí; a pakliže byly dny chladné, noci byly mrazivě kruté.

Meera je znovu zastavila. „Teď už bychom měli být v té vesnici.“ Její hlas zněl tlumeně a divně.

„Nemohli jsme ji minout?“ zeptal se Bran.

„Doufám, že ne. Než padne noc, musíme si najít úkryt.“

Měla pravdu. Jojenovy rty už byly modré, Meeřiny tváře temně rudé a Branův vlastní obličej znečitlivěl. Hodorův vous byl pevným kusem ledu. Sněh mu vytvořil na nohou tuhý škraloup sahající až po kolena a Bran nejednou cítil, jak se zapotácel. Nikdo nebyl tak silný jako Hodor, nikdo. Pokud už i jeho opouštěla ta jeho obrovská síla...

„Léto by tu vesnici mohl najít,“ řekl Bran nejednou. Každé slovo, které z něj vyšlo, provázal bílý obláček dechu. Nečekal, aby si poslechl, co na to řekne Meera, ale rovnou zavřel oči a vyklouzl ze svého zmrzačeného těla.

Když vklouzl do Létovy kůže, mrtvý les najednou ožil. Tam, kde bylo předtím ticho, nyní slyšel: vítr ve stromech, Hodorův dech, losa hrabajícího do země, kde hledal potravu. Jeho chřípí naplnily známé pachy: mokré listí a mrtvá tráva, zetlelá mrtvolka veverka hniјící v houští, kyselý pach lidského potu, pižmový pach losa. *Potrava. Maso.* Los vycítil jeho zájem. Otočil ke zlovlkovi hlavu a sklonil svoje velké paroží.

On není kořist, pošeptal chlapec zvířeti, které se s ním dělilo o svou kůži. *Nechej ho být. Poběž.*

Léto se rozběhl. Běžel přes jezero, tlapami za sebou vířil spršky sněhu. Stromy tam stály hustě vedle sebe jako muži v bitevní linii, všichni oděni v bílém. Zlovlk uháněl přes kořeny a kameny, skrze návěje starého sněhu, po tvrdé krustě praskající pod jeho váhou. Tlapy měl mokré a studené. Další kopec byl porostlý borovicemi a vzduch plnila pronikavá vůně jehličí. Když přiběhl

na vrchol, zastavil se. Otáčel se dokola a věřil ve vzduchu, pak zvedl hlavu a zavyl.

Cítil pachy. Lidské pachy.

Popel, pomyslel si Bran, *starý a slabý pach, ale přece jen popel*. Byl to pach spáleného dřeva, sazí a dřevěného uhlí. Mrtvý oheň.

Setřásl sněh ze svého čenichu. Vítr vál v poryvech, takže bylo obtížné pachy sledovat. Vlk se otáčel jedním směrem a druhým, čichal ve vzduchu. Všude kolem byly hromady sněhu a vysoké stromy oděné v bílém. Vlk nechal viset jazyk mezi zuby; chutnal mrazivý vzduch. Jeho dech se srážel a na jazyku mu roztávaly sněhové vločky. Když se rozběhl směrem k pachu, Hodor se okamžitě pustil za ním. Losovi trvalo déle, než se rozhodl, a tak se Bran neochotně vrátil do svého vlastního těla a řekl: „Tudy. Léto nás povede. Vycítil jsem to.“

A když mezi mraky vyhlédl první kousek srpku měsíce, konečně se dobelhali do vesnice u jezera. Málem prošli rovnou jejím středem. Z ledu nevypadala vesnice o nic odlišněji než tucet dalších skvrn podél břehu. Pohřbené pod sněhovými závěsemi by mohly kulaté kamenné domy být stejně dobře balvany, pahorky nebo padlými kmeny stejně jako strom, který si Jojen pomýlil s budovou předchozího dne, dokud se k němu sněhem neprokopali a nenašli jen zlámané větve a tlející kmen.

Vesnice byla prázdná, divocí, co tam kdysi žili, odešli, stejně jako tomu bylo ve všech ostatních vesnicích, kolem kterých procházeli. Některé byly vypálené, jako by si jejich obyvatelé chtěli zajistit, že se tam nebudou moci připlížit zpátky, ale tato byla pochodná ušetřena. Pod sněhem našli tucet chýší a dlouhou síň s drnovou střešou a silnými stěnami z hrubě otesaných trámů.

„Alespoň budeme v závětrří,“ řekl Bran.

„*Hodor*,“ ozval se Hodor.

Meera sklouzla z losových zad. Společně se svým bratrem pomohli Branovi z proutěného koše. „Možná tady po sobě nechali divocí nějaké jídlo,“ řekla s nadějí v hlase.

Doufali však marně. Uvnitř síně nenašli nic než popel vychládlého ohniště, podlahu z tvrdě udusané hlíny a chlad, jenž pronikal až do morku kostí. Aspoň však měli střechu nad hlavami a trámové stěny je chránily před větrem. Opodál tekli po-

tůček pokrytý tenkou vrstvou ledu. Los jej musel rozbít kopýt-
kem, aby se mohl napít. Jakmile se Bran a Jojen bezpečně uve-
lebili, Meera jim přinesla pár kousků rozlámaného ledu, aby jej
mohli cucat. Tající voda byla tak studená, až se Bran zachvěl.

Léto za nimi do síně nepřišel. Bran cítil hlad velkého zlovíka,
stín svého vlastního. „Jdi si něco ulovit,“ řekl mu, „ale losa
nechej na pokoji.“ Část z něj si přála, aby mohl jít lovit také.
Možná půjde, později.

Večeře sestávala z hrsti plné žaludů, rozdrčených a rozetře-
ných na těstíčko tak husté, až se Bran málem dávil, když se je
snažil polknout. Jojen se o to dokonce ani nepokusil. Byl mladší
a křehčí než jeho sestra, a den ode dne slábl.

„Jojene, musíš jíst,“ pobízela jej jeho sestra.

„Později. Teď si chci jen odpočinout.“ Jojen vyčaroval na tváři
chabý úsměv. „Ujišťuji tě, že tohle není den, kdy zemřu, sestřičko.“

„Málem jsi z toho losa spadl.“

„Málem. Je mi zima a mám hlad, to je všechno.“

„Pak tedy jez.“

„Drcené žaludy. Bolí mě břicho a po nich by to bylo ještě horší.
Nechej mne být, sestro. Nechám si zdát o pečených kuřatech.“

„Sny tě při síle neudrží. Dokonce ani zelené sny.“

„Sny jsou tím, co máme.“

Jediným, co máme. Poslední zbytky jídla, které si vzali s se-
bou, jim došly před deseti dny. Od té doby je hlad provázel dnem
i nocí. Dokonce ani Léto nenacházel v těchto lesích zvěř. Žili
z drčených žaludů a syrových ryb. Les byl plný zamrzlých potoků
a chladných černých jezer a Meera uměla rybařit s trojzubým
žabím oštěpem stejně dobře, jako to uměla většina mužů s háč-
kem a vlascem. Některé dny měla rty promodralé chladem, než
se k nim přebrodila zpátky se svým úlovkem mrskajícím se na
zubech jejího oštěpu. Jenže od té doby, co Meera naposledy ulo-
vila rybu, uplynuly již tři dny. Bran měl tak prázdný žaludek, že
mu to připadalo jako tři roky.

Jakmile spolykali svoji nuznou večeři, Meera se posadila na
zem, opřela se zády o zeď a začala přejíždět brouskem svoji
dýku. Hodor si dřepł na zem vedle dveří, komíhal se dozadu
a dopředu a mumlal: „Hodor, hodor, hodor.“

Bran zavřel oči. Byla příliš velká zima, než aby mohl mluvit...

a rozdělat oheň se neodvažovali. Studenoruký je před tím varoval. *Tyto lesy nejsou tak prázdné, jak si myslíte*, řekl jim. *Nikdy nevíte, co by mohlo světlo přilákat ze tmy*. Bran se při té vzpomínce zachvěl, navzdory teplu z Hodora vedle něho.

Spánek nepřicházel, nemohl přijít. Místo toho tam byl vítr, kousavě studený, měsíční svit odrážející se od sněhu a oheň. Byl zpátky uvnitř Léta, dlouhé lígy daleko, a noc byla prosycená pachem krve. Pach byl velmi silný. *Něco zabili, ne daleko*. Maso bude ještě teplé. Probudil se v něm hlad a mezi zuby mu začaly protékat sliny. *Žádný los. Žádný jelen. Nic z toho*.

Zlovlk zamířil k masu, hubený šedý stín klouzající od stromu ke stromu, přes jezírka měsíčního svitu a skrze hromady sněhu. Vítr fičel v poryvech kolem něho, měnil směr. Ztratil pach, našel jej, pak jej opět ztratil. Když po něm znovu pátral, vzdálený zvuk jej přiměl nastražit uši.

Vlk, věděl okamžitě. Léto se kradl po zvuku, nyní opatrný. Zakrátko byl pach krve zpátky, ale nyní byly ve vzduchu i jiné pachy: moč a mrtvé kůže, ptačí trus, peří a vlk, vlk, vlk. *Smečka*. Aby se dostal k masu, bude muset bojovat.

Už jej také ucítili. A zatímco vycházel ze tmy mezi stromy na zakrvácenou mýtinu, pozorovali ho. Fena žvýkala koženou botu, která v sobě stále měla polovinu nohy, ale když se přiblížil, upustila ji. Vůdce smečky, starý samec s prošedivělou mordou a slepým okem mu vyšel naproti, vrčel, cenil zuby. Mladší samec za ním rovněž ukazoval tesáky.

Zlovlkovy bledé žluté oči se vpíjely do výjevů kolem nich. V křoví visel cár vnitřností propletený s větvemi. Pára stoupající z otevřeného břicha, prosycená pachy krve a masa. Hlava nevidomě hledící na srpek měsíce, tváře rozervané a ohlodané na krvavou kost, prázdné jámy očí, krk končící ožraným pahýlem. Jezírko zaschlé krve, lesknoucí se rudě a černě.

Lidé. Jejich pach plnil svět. Živých jich bylo jako prstů na lidské tlapě, ale teď tam nebyli žádní. *Mrtví. Zabití. Proměnění v maso*. Kdysi v pláštích a kápích, ale vlci roztrhali jejich oblečení ve snaze dostat se k masu na cucky. Ti, co stále měli tváře, měli husté vousy pokryté ledem a zmrzlým soplem. Padající sníh začal přikrývat to, co z nich zbylo. Bílá oproti černi rozervaných plášťů a nohavic. *Černá*.

Dlouhé lígy od toho místa se chlapec nepokojně zavrtěl.

Černá. Noční hlídka. Byli z Noční hlídky.

Zlovlk se o to nestaral. Bylo to maso. A on měl hlad.

Oči tří vlků žlutě žhnuly. Zlovlk komíhal hlavou ze strany na stranu, chřípí rozšířené, pak zavřel a vycenil tesáky. Mladší samec o kousek couvl. Zlovlk v něm cítil strach. *Podřizený*, věděl. Jednooký vlk však odpověděl zavrčením a přemístil se tak, aby mu zabránil v přístupu k masu. *Vůdce. A nebojí se mě, třebaže jsem dvakrát tak velký jako on.*

Jejich oči se setkaly.

Měníč!

Pak se ti dva srazili, vlk a zlovlk, a nebyl čas na další myšlenky. Svět se scvrkl na zub a dráp, vyletující sníh, zatímco se kutáleli a otáčeli a doráželi na sebe navzájem... a ostatní vlci vrčeli a chňapali kolem nich. Jeho čelisti se sevřely kolem slepené srsti kluzké námrazou, kolem nohy hubené jako suchý klacek, ale jednooký vlk drápl po jeho bříše a vyprostil se z jeho sevření, překulil se, vrhl se na něj. Žluté tesáky s cvaknutím stiskly jeho hrdlo, ale zlovlk svého starého šedého příbuzného setřásl, jako by to byla krysa, pak na něj zaútočil, srazil ho k zemi. Bojovali spolu, kutáleli se, trhali, kopali, dokud nebyli oba otrhaní a sníh kolem nich nebarvil skvrny čerstvé krve. Nakonec si však jednooký vlk lehl a vystrčil břicho. Zlovlk po něm ještě dvakrát chňapl, přičichl k jeho zadku, pak nad ním zvedl nohu.

Pár chňapnutí a varovné zavrčení a samice i mladý samec se rovněž podířdili. Smečka byla jeho.

Kořist rovněž. Přebíhal od muže k muži, čichal, dokud se neusadil u toho největšího, beztvářné věci, která svírala v ruce černý kov. Druhá ruka mu scházela, useknutá v zápěstí, a pahýl byl obvázan kůží. Ze sečné rány na jeho hrdle pomalu vytékala hustá krev. Vlk ji chlemtal jazykem, oblízl orvaný slepý zbytek jeho nosu a tváří, pak zabořil čenich do krku a rozerval jej, zhltl kus sladkého masa. Žádné maso nikdy nechutnalo tak dobře.

Jakmile byl hotov s jedním, přesunul se k dalšímu a pozřel z něho nejchutnější kousky. Ze stromů jej pozorovali havrani, tmavoocí a tiší dřepěli na větvích, zatímco kolem nich se k zemi

tiše snášel sníh. Ostatní vlci se museli spokojit s tím, co po sobě nechal; starý samec žral jako první, po něm samice, a nakonec mladý samec. Nyní byli jeho. Byli smečka.

Ne, zašeptal chlapec, my máme jinou smečku. Lady je mrtvá a Šedý vítr možná taky, ale někde stále žije Chundeláč, Nymeria a Duch. Pamatuješ si Ducha?

Padající sníh a hodující vlci se začali vytrácet. Do tváře jej zasáhla vlna tepla, útěšná jako matčin polibek. *Oheň*, pomyslel si, *kouř*. Jeho nos sebou škubl směrem k vůni opékaného masa. A pak les odpadl a Bran byl zase v dřevěné síni, zpátky ve svém zmrzačeném těle, hledící do ohně. Meera Reed otáčela nad plameny kus syrového rudého masa, nechávala jej opékat a syčet. „Právě včas,“ řekla. Bran si protřel oči hřbety dlaní, kroucením se vysoukal zpátky do sedu a opřel se o zeď. „Málem jsi prospal večeři. Průzkumník našel prasnici.“

Hodor za ním lačně rval kus horkého ožehlého masa a do vousu mu stékala krev s omastkem. Od prstů mu stoupaly pramínky kouře. „Hodor,“ zamumlal mezi kousnutími, „hodor, hodor.“ Svůj meč položil na hliněnou podlahu vedle sebe. Jojen Reed uždíboval malá sousta ze své vlastní pečeně, každý kousek masa přežvýkal snad tucetkrát, než jej spolkl.

Průzkumník zabil prase. Studenoruký stál vedle dveří, s havranem na rameni, oba hleděli do ohně. Záře plamenů se odrážela od čtyř černých očí. *On nejlí, vzpomněl si Bran, a má strach z plamenů.*

„Říkal jsi, žádný oheň,“ připomněl průzkumníkovi.

„Stěny kolem nás světlo skrývají a navíc není daleko svítání. Brzy opět vyrazíme na cestu.“

„Co se stalo s těmi muži? S nepřáteli za námi?“

„Nebudou vás obtěžovat.“

„Kdo to byl? Divocí?“

Meera maso obrátila, aby se propeklo z druhé strany. Hodor žvýkal a polykal, spokojeně si mumlal pod fousy. Zdálo se, že pouze Jojen si uvědomuje, co se děje. Studenoruký otočil hlavu a pohlédl na Brana. „Byli to nepřátelé.“

Muži z Noční hlídky. „Tys je zabil. Ty a havrani. Jejich obličej byly celé rozervané, oči jim chyběly.“ Studenoruký to nepopíral. „Byli to tvoji bratři. Viděl jsem to. Jejich pláště měly černou

barvu. Stejně jako tvoje ruce.“ Studenoruký nic neřikal. „Kdo jsi? Proč máš černé ruce?“

Průzkumník si prohlížel svoje ruce, jako by je nikdy předtím neviděl. „Jakmile srdce jednou přestane bít, člověku se nahrne krev do nejbližších částí těla, kde zhoustne a srazí se.“ Hlas mu duněl v hrdle, jak byl hubený a vyzáblý. „Dlaně a chodidla mu naběhnou a zčernají jako pudink. Zbytek jeho těla zbledá jako mléko.“

Meera Reed vstala, se svým žabím oštěpem v ruce a kusem kouřícího masa stále nabodnutým na jeho zubech. „Ukaž nám tvář.“

Průzkumník neučinil jediný pohyb, aby ji poslechl.

„Je mrtvý.“ Bran cítil, jak mu do hrdla stoupá žluč. „Meero, je to mrtvý tvor. Obludy nemohou přejít, dokud Zeď stojí a muži Noční hlídky plní svou přísahu, tak to říkávala Stará chůva. Přijel, aby se s námi setkal u Zdi, ale projít nemohl. Místo toho poslal Sama a tu divokou dívku.“

Meera sevřela rukou v rukavici rukojeť svého žabího oštěpu. „Kdo tě poslal? Kdo je tříoká vrána?“

„Přítel. Snič, čaroděj, řiďte mu, jak sami chcete. Poslední zelenověštec.“ Dřevěné dveře síně se s bouchnutím otevřely. Venku skučel noční vítr, ponurý a černý. Stromy byly plné křičících havranů. Studenoruký se nepohnul.

„Zrůda,“ řekl Bran.

Průzkumník se na Brana podíval, jako by nikdo z ostatních neexistoval. „Tvoje zrůda, Brandone Starku.“

„*Tvoje*,“ řekl v ozvěně havran z jeho ramene. Venku přede dveřmi se dali do křiku ostatní havrani, dokud se noc nerozléhala ozvěnou jako vražedná píseň. „*Tvoje, tvoje, tvoje.*“

„Jojene, zdálo se ti o tomhle?“ zeptala se Meera svého bratra. „Kdo je to? Co je to? Co budeme dělat?“

„Půjdeme s průzkumníkem,“ odpověděl Jojen. „Jsme už příliš daleko, než abychom se teď mohli vrátit, Meero. Nikdy by se nám nepodařilo dostat se živí zpátky ke Zdi. Buď půjdeme s Branovou zrůdou, nebo zemřeme.“

TYRION

ZPentosu odjeli Branou úsvitu, třebaže Tyrion svítání vůbec nezahlédl. „Bude to, jako bys do Pentosu nikdy nepřišel, můj malý příteli,“ ujistil ho magistr Illyrio, když v nosítkách těsně zatahoval závěsy z purpurového sametu. „Žádný člověk tě nesmí vidět opouštět město, tak jako tě sem nikdo neviděl přicházet.“

„Žádný člověk až na námořníky, co mě nacpali do sudu, na lodního poslíčka, který po mně uklízel, na dívku, co jsi mi poslal, aby mi zahřívala postel, a tu proradnou pihovatou pradlenu. Och, a tvoje strážné. Pokud jsi je nepřipravil spolu s koulemi taky o rozum, vědí, že tady nejsi sám.“

Nosítka byla zavěšena na silných kožených popruzích mezi osmi obrovitými tažnými koňmi. Vedle koní šli čtyři eunuchové, dva z každé strany, a další šli vzadu, kde hlídali povozy se zavazadly.

„Neposkvrnění řeči nerozšiřují,“ ujistil ho Illyrio. „A galéra, která tě sem přivezla, je v tuto chvíli na cestě do Ašaje. Potrvá dva roky, než se sem vrátí, budou-li moře laskavá. Co se týče služebnictva v mé domácnosti, mají mne rádi. Žádný z nich mne nezradí.“

Hýčkej si v sobě tu myšlenku, můj tlustý příteli. Jednoho dne ti ji vytesáme na kryptu. „Měli jsme být na palubě té galéry,“ řekl trpaslík. „Nejrychlejší cesta do Volantisu je po moři.“

„Moře je zrádné,“ odvětil Illyrio. „Podzim je obdobím bouří

a na Kamenoschodech mají svá doupatá piráti, kteří se z nich vydávají kořistit na čestných lidech. Mému malému příteli by rozhodně neprospělo padnout do takových rukou.“

„Na Rhojne jsou také piráti.“

„Říční piráti.“ Obchodník zívł, zakryl si ústa hřbetem dlaně.
„Švábi slídící po drobtech.“

„Taky jsem slyšel jakési řeči o zkamenělých lidech.“

„Ano, ti jsou skuteční, ubohá zatracená stvoření. Proč ale mluvíme o takových věcech? Den je příliš krásný, než abychom se tím zatěžovali. U Rhojne budeme poměrně brzy a pak se Illyria a jeho velkého břichu zbavíš. Do té doby pijme a sněme. Máme tu sladké víno a různé pochoutky. Proč se zaobírat nemocemi a smrtí?“

Opravdu, proč vůbec? řekl si Tyrion a v duchu znovu uslyšel *zadrncení* kuše. Nosítka se zhoupła ze strany na stranu, konejšivým pohybem, který mu navodil pocit, jako by byl dítě, které matka ukolébává v náručí ke spánku. *Ne že bych věděl, jaké to je.* Tváře mu podpíraly hedvábné polštáře vycpané husím peřím. Purpurové sametové stěny se nahoře stáčely, vytvářely střechu, a uvnitř bylo ve srovnání s chladným podzimním dnem panujícím venku příjemné teplo.

Za nimi se táhl průvod mezků, kteří nesli truhlice, sudy, soudky a koše s víky, aby pán sýrů ani náhodou netrpěl hladu. Toho rána uždibovali kořeněnou klobásu a zapíjeli ji tmavým pivem. Odpoledne jim zpřijemnilo úhoří v rosolu a červené dorňské víno. Přišel večer a pojedli krájenou šunku, vařená vejce a pečené skřivany nadívané česnekem a cibulkami, načež krmi spláchli světlými pivy a ohnivými myrskými víny, aby napomohli trávení. Nosítka nicméně byla nejenom pohodlná, ale také příšerně pomalá, a tak trpaslík brzy zjistil, že se ošívá netrpělivostí.

„Kolik dní ještě potrvá, než se dostaneme k řece?“ zeptal se Illyria toho večera. „Při tomto tempu budou draci tvé královny větší než ti tři Aegonovi, až na nich budu moci spočinout očima.“

„Kéž by tomu tak bylo. Větší drak vzbuzuje víc strachu než malý.“ Magistr pokrčil rameny. „Přestože by mne potěšilo uvítat královnu Daenerys ve Volantisu, musím se v této záležitosti spolehnout na tebe a Griffa. Já jí lépe posloužím v Pentosu, kde

budu připravovat cestu pro její příchod. Nicméně dokud jsem s tebou... nu, tlustý muž potřebuje svoje pohodlí, že ano? Pojd', vypij si se mnou pohár vína.“

„Pověz mi,“ řekl Tyrion, když se napil, „proč by se měl pentoský magistr za mák starat o to, kdo nosí korunu v Západozemí? Jaký z toho vyplyne zisk *tobě*, můj pane?“

Otlý muž si osušil ubrouskem mastnotu ze rtů. „Jsem starý muž, unavený tímto světem a jeho věrolomností. Je tak divné, že si přeji vykonat něco dobrého, než budou moje dny sečteny, že chci krásné mladé dívce pomoci, aby se domohla toho, co jí po právu náleží?“

A přistě mi začneš nabízet kouzelné brnění a palác ve Valyrii. „Pokud není Daenerys víc než krásná mladá dívka, Železný trůn ji rozseká na krásné mladé kousky.“

„Neměj strach, můj malý příteli. V žilách jí proudí krev Aegona Draka.“

Společně s krví Aegona Nehodného, Maegora Krutého a Baelora Zmateného. „Pověz mi o ní něco víc.“

Tlustý muž se zamyslel. „Když ke mně Daenerys přišla, byla ještě napůl dítě, jenže krásnější než moje druhá žena, tak půvabná, že jsem byl v pokušení nechat si ji pro sebe. Nicméně byla tak plachá a vystrašená, že jsem věděl, že bych neměl z obcování s ní žádné potěšení. Místo toho jsem si nechal přivést do postele zahříváčku a divoce jsem s ní souložil, dokud to šílenství nepominulo. Popravdě řečeno jsem si myslel, že Daenerys nemůže mezi pány koní dlouho přežít.“

„Což ti ovšem nezabránilo prodat ji khalu Drogovi...“

„Dothrakové nekupují ani neprodávají. Raději řekni, že ji její bratr Viserys dal Drogovi, aby si získal khalovo přátelství. Ješitný mladý muž, a hrabivý. Viserys lačnil po trůnu svého otce, ale dělal si zálsuk rovněž na Daenerys, a vzdával se jí tudíž velmi nerad. Noc předtím, než byla princezna provdána, se pokoušel vplížit do její ložnice, tvrdil, že pokud nemůže mít její ruku, zabere si pro sebe aspoň její panenství. Kdybych nebyl prozřetelně umístil strážce k jejím dveřím, mohl Viserys překazit celé roky plánování.“

„Zdá se, že to byl naprostý blázen.“

„Přesně tak. Viserys byl pravý syn Šíleného Aeryse... Daene-

rys je úplně jiná.“ Hodil si do úst pečeného skřivana a hlasitě jej rozkousal, s kostmi a vším. „To vystrašené dítě, které nalezlo útočiště v mém domě, zemřelo v Dothrackém moři, a nově se zrodilo v krvi a ohni. Královna draků je pravá žena z Targaryenů. Když jsem jí poslal loď, aby ji přivezly nazpět, obrátila se k Zálivu otrokářů. Během několika dní si podmanila Astapor, přiměla pokleknout Yunkai a vyplenila Meereen. Jako další přijde na řadu Mantarys, pokud se vydá na západ po starých valyrijských cestách. Pakliže se vydá po moři, nu... její flotila bude muset zastavit kvůli doplnění zásob ve Volantisu.“

„Po moři či po souši, mezi Meereenem a Volantisem je mnoho dlouhých líc,“ poznamenal Tyrion.

„Pět set padesát tak, jak létají draci přes pouště, hory, bažiny a ruiny, kde přebývají démoni. Mnoho a ještě víc jich zahyne, ale ti, co přežijí, budou ještě silnější, než se dostanou do Volantisu... kde naleznou tebe a Griffa, jak na ně čekáte s čerstvými posilami a dostatečným množstvím lodí, aby je mohly všechny přepravit přes moře do Západozemí.“

Tyrion hloubal o všem, co věděl o Volantisu, nejstarším a nejhrdějším z devíti Svobodných měst. Něco mu na tom nesedělo. Cítil to dokonce i s polovinou nosu. „Říká se, že ve Volantisu žije na každého svobodného člověka pět otroků. Proč by měl triumvirát pomáhat královně, která zničila obchod s otroky?“ Namířil prst na Illyria. „A když už o tom mluvím, proč bys to měl dělat ty? Otroctví je možná zákony Pentosu zakázáno, jenže i ty máš v tom obchodě svůj prst, a možná i celou ruku. Přesto osnuješ spiknutí v zájmu dračí královny, ne proti ní. Proč? Co doufáš, že od královny Daenerys získáš?“

„Už zase? Jsi vskutku neodbytný malý muž.“ Illyrio se zasmál a poplácal se po břiše. „Jak chceš. Žebrácký král přísahal, že budu jeho správcem pokladny a také opravdovým lordem. Jakmile by získal svou zlatou korunu, mohl bych si vybrat kterýkoliv z hradů... dokonce i Casterlyovu skálu, kdybych si to přál.“

Tyrion vyprskl víno zjizveným pahýlem, který býval jeho nosem. „Tímhle by byl býval nesmírně potěšen můj otec.“

„Tvůj pan otec by si vůbec nemusel dělat starosti. Proč bych měl stát o nějaké skalisko? Moje sídlo je dost velké pro jakéhokoliv člověka a mnohem pohodlnější než ty vaše studené zápa-

dozemské hrady. Nicméně správce pokladny...“ Tlustý muž si vzal další vejce. „Rád se probírám mincemi. Existuje snad sladší zvuk než cinkot zlata o zlato?“

Nářek vlastní sestry. „Jsi si docela jistý, že Daenerys dodrží bratrův slib?“

„Dodrží nebo nedodrží.“ Illyrio překousl vejce vpůli. „Už jsem ti říkal, můj malý příteli, že ne všechno, co člověk koná, je konáno zbytečně. Věř tomu či ne, ale dokonce i tlustí staří blázni jako já mají přátele, kterým chtějí oplatit jejich náklonnost.“

Lháři, pomyslel si Tyrion. *V tomhle podniku je něco, co má pro tebe mnohem větší cenu než mince a hrady.* „V dnešní době potkává člověk tak málo lidí, kteří si cení přátelství víc než zlata.“

„Až příliš pravdivá slova,“ přítakal tlustý muž, hluchý k jejich ironii.

„Jak je možné, že se ti stal tak drahým Pavouk?“

„Známe se již od dětství, dva nezkušení chlapci v Pentosu.“

„Varys pochází z Myru.“

„To ano. Poznal jsem se s ním nedlouho poté, co sem přišel jen krok před otrokáři. Přes den spal ve stokách, za nocí šmejdil po střeších jako kočka. Já byl skoro stejně chudobný, malý rváč ve špinavém hedvábí živící se svou čepelí. Snad jsi měl možnost podívat se na sochu u mého jezírka? Vytesal ji Pytho Malanon, když mi bylo šestnáct let. Půvabná věc, třebaže nyní mne nutí k pláči, když ji spatřím.“

„Věk dělá trosky z nás všech. Já stále držím zármutek za svůj nos. Jenže Varys...“

„V Myru byl princem zlodějů, dokud na něj nezačal jeden rivalský zloděj donášet. V Pentosu jej jeho přízvuk prozradil, a jakmile se dozvěděli, že je eunuch, opovrhovali jím a bili jej. Nikdy nepochopím, proč si vybral za svého ochránce zrovna mne, nicméně jsme se spolu domluvili. Varys špehoval menší zloděje a bral jim jejich lup. Já jsem nabízel pomoc jejich obětem, sliboval jsem, že jim jejich majetek za poplatek obstarám nazpět. Brzy věděl každý člověk, jenž utrpěl ztrátu, že má přijít za mnou, zatímco místní lapkové a kapsáři slídili po Varysovi... polovina proto, aby mu podřízla krk, druhá polovina proto, aby mu prodala to, co ukradla. Oba jsme zbohatli, a bohatli jsme ještě víc, když si Varys vycvičil svoje myši.“

„V Králově přístavišti si vydržoval ptáčky.“

„My jsme jim tehdy říkali myši. Starší zloději byli blázni, kteří nemysleli na nic jiného, než jak promění noční lup ve víno. Varys dával přednost osiřelým chlapcům a mladým dívkám. Vybíral si ty nejmenší; ty, co byli rychlí a tiší, a učil je šplhat po zdech a klouzat dolů komíny. Také je naučil číst. Zlato a drahé kameny jsme nechávali pro obyčejné zloděje. Naše myši místo toho kradly dopisy, účetní knihy, mapy... později si je vždycky jen přečetly a nechaly je ležet na místě. *Tajemství mají větší cenu než stříbro či safíry*, tvrdil Varys. Přesně tak. Natolik jsem získal na vážnosti, že mi jeden příbuzný prince Pentosu dal souhlas oženit se s jeho panenskou dcerou, zatímco šeptané řeči o talentu jistého eunucha překročily moře a pronikly až k uším jistého krále. Velmi *úzkostlivého* krále, který cele nedůvěřoval svému synovi ani své manželce, ani svému pobočníkovi, příteli z mládí, jenž se stal arogantním a přespříliš namyšleným. Myslím, že zbytek toho příběhu znáš, není-liž pravda?“

„Většinu,“ připustil Tyrion. „Vidím, že jsi opravdu něčím víc než jen obchodníkem se sýrem.“

Illyrio sklonil hlavu. „Jsi laskavý, že to říkáš, můj malý příteli. A co se mne týče, vidím, že jsi tak bystrý, jak lord Varys tvrdil.“ Usmál se, ukázal svoje křivé žluté zuby a zavolal o další džbán ohnivého myrského vína.

Když pak magistr odplul do spánku s vinným džbánem u lokte, přelezl Tyrion polštáře, aby jej vysvobodil z Illyriova masitého sevření, a nalil si pro sebe pohár. Vyprázdnil jej, zívá a ihned si nalil další. *Když vypiju dostatečné množství ohnivého vína*, pomyslel si, *možná se mi bude zdát o dracích*.

Když ještě byl osamělým dítětem v hlubinách Casterlyovy skály, často jezdíval po nocích na dracích, předstíral, že je nějaké ztracené targaryenské princátka nebo valyrijský dračí lord, vznášející se nad poli a horami. Jednou, když se jej jeho strýcové zeptali, jaký by si přál dar ke svému dni jména, poprosil je o draka. „Nemusel by být velký. Mohl by být malý, stejně, jako jsem já.“ Jeho strýc Gerion to považoval za tu nejlegračnější věc, jakou kdy slyšel, ale jeho strýc Tygett řekl: „Poslední drak zemřel před sto lety, hochu.“ To chlapečkovi připadalo tak obłudně nespravedlivé, že toho večera plakal, dokud neusnul.

Ovšem pokud se dalo pánovi sýrů věřit, přivedla dcera Šlé-
ného krále na svět tři živé draky. O *dva víc, než by mohl potře-
bovat dokonce i Targaryen*. Tyrion takřka litoval, že zabil svého
otce. Tak rád by viděl tvář lorda Tywina v okamžiku, kdy by se
dozvěděl, že na cestě do Západozemí je targaryenská královna
se třemi draky, podporovaná pletichářským eunuchem a pánem
sýrů, zvicím poloviny velikosti Casterlyovy skály.

Trpaslík byl tak přečpaný, že si musel rozepnout opasek a po-
volit tkanice kalhot. V chlapeckých šatech, do kterých ho oblékl
jeho hostitel, měl pocit, jako by byl deseti librami klobásy nac-
pané ve střívku na pět liber. *Pokud budeme takto jíst každý den,
budu stejně tlustý jako Illyrio, než se setkám s tou jeho dračí
královnou*. Venku zatím padla noc a vše uvnitř tonulo ve tmě.
Tyrion naslouchal Illyriovu chrápání, praskání kožených řeme-
nů, tichému *klip klap* okovaných kopyt spřežení na tvrdé valy-
rijské cestě, ale jeho uši se snažily zaslechnout bití kožených
křídel.

Když se probudil, svítalo. Koně se pachtili dál, nosítka pras-
kala a pohupovala se mezi nimi. Tyrion odhrnul na palec závě-
su, aby se podíval ven, ale nebylo tam k vidění nic než okrově
zbarvená pole, holé hnědé jilmy a cesta samotná; široká kamen-
ná silnice, která běžela rovně jako oštěp přímo k obzoru. Četl
o valyrijských cestách, ale tohle byla první, kterou kdy viděl.
Moc Svobodné državy sahala až k Dračímu kameni, ale nikdy
nedosáhla k Západozemí samotnému. *To je divné. Dračí kámen
není nic než skála. Bohatství bylo dál na západě, jenže oni přece
měli draky. Jistě věděli, že tam je.*

Minulou noc toho vypil příliš. V hlavě mu bušilo, a dokonce
i mírné pohupování nosítek stačilo k tomu, aby mu stoupal
obsah žaludku do hrdla. Třebaže si ani slůvkem nepostěžoval,
jeho nepohodlí muselo být Illyriu Mopatisovi zřejmé. „Pojď,
napij se se mnou,“ vybídl jej tlustý muž. „Dej si šupinu z draka,
který tě spálil, jak se říká.“ Nalil jim ze džbánů s ostružinovým
vínem tak sladkým, že lákalo víc much než med. Tyrion je ode-
hnal hřbetem ruky a zhluboka se napil. Bylo tak hutné, že měl
co dělat, aby je byl schopen udržet v sobě. S druhým pohárem
už to ale bylo snazší. Přesto neměl chuť do jídla, a když mu
Illyrio nabídl mísu ostružin se smetanou, odmítavě mávl rukou.

„Zdalo se mi o královně,“ řekl. „Klečel jsem před ní na kolenu, přísahal jsem jí věrnost, ale ona si mne pomýlila s mým bratrem Jaimem a předhodila mne jako žrádlo svým drakům.“

„Doufejme, že to nebyl prorocký sen. Jsi chytrý muž, přesně jak Varys říkal, a Daenerys kolem sebe bude chytré muže potřebovat. Ser Barristan je chrabřý rytíř a čestný, ale myslím, že jej nikdo nikdy nemohl nazvat prohnáním.“

„Rytíři znají jediný způsob jak řešit problémy. Popadnou svoje kopí a zaútočí. Pro trpaslíka je typický poněkud odlišný způsob pohledu na svět. Ale co ty? Sám jsi bystrý člověk.“

„Lichotíš mi.“ Illyrio zakomíhal rukou. „Běda, nejsem uzpůsoben k cestování, a tak namísto sebe vypravím za Daenerys tebe. Tím, že jsi zabil svého otce, jsi prokázal Jejímu Veličenstvu velkou službu a já jen doufám, že jí jich prokážeš mnohem víc. Daenerys není takový blázen, jako byl její bratr. Najde pro tebe dobré využití.“

Jako třeba dříví na podpal? pomyslel si Tyrion a mile se usmál.

Toho dne měnili spřežení jen třikrát, ale jinak museli zastavovat téměř dvakrát za hodinu, aby mohl Illyrio vylézt z nosítek a vymočít se. *Náš pán sýrů je velký jako slon, ale močový měchýř má jako burský ořech*, přemítal trpaslík. Během jedné zastávky využil čas k tomu, aby si důkladněji prohlédl cestu. Tyrion věděl, co najde: žádnou udusanou hlínu, žádné cihly ani dlažební kameny, ale stuhu slinutého kamene zvedajícího se půl stopy nad zem, tak aby mohly déšť a roztátý sníh stékat z jeho okrajů. Na rozdíl od rozblácených vyjetých kolejí, které se vydávaly za cesty v Sedmi královstvích, byly valyrijské silnice tak široké, že se na ně vešly tři povozy vedle sebe, a nemohl je zničit ani čas ani dopravní ruch. Nezměněné přetrvávaly staletí poté, co Valyrie samotná potkala svou Zkázu. Pátral po vyjetých kolejích a prasklinách, našel však jen hromádku teplých kobyliců, které tam zanechal jeden z koní.

Ten pach mu přinesl na mysl vzpomínku na jeho lorda otce. *Jsi tam dole v nějakém pekle, otče? V hezkém chladném pekle, odkud se díváš nahoru a vidíš, jak pomáhám dceři Šíleného Aeryse zmocnit se Železného trůnu?*

Jakmile se opět vydali na cestu, vytáhl Illyrio pytel pečených kaštanů a znovu se rozhovořil o dračí královně. „Obávám se, že

naše poslední zprávy o královně Daenerys jsou staré a uleželé. Musíme předpokládat, že nyní již opustila Meereen. Alespoň má svoje vojsko, otrhanou armádu žoldněrů, dothrackých koňáků a pěchotu Neposkvrněných, a nepochybně je povede na západ, aby si pro sebe zabrala trůn svého otce.“ Magistr Illyrio otevřel víko hrnce s česnekovými hlemýždi, přivoněl k nim a usmál se. „Musíme doufat, že ve Volantisu se o Daenerys dozvíš čerstvě zprávy,“ řekl a vysál jednoho z ulity. „Draci i mladé dívky jsou nevypočitatelní a je docela možné, že budeš muset změnit svoje plány. Griff bude vědět, co dělat. Nedáš si šneka? Česnek pochází z mých vlastních zahrad.“

„Kdybych si nějakého šneka osedlal, cestoval bych rychleji než v těch tvých nosítkách.“ Tyrion zamítavě mávl rukou. „Vidím, že tomu Griffovi hodně důvěřuješ. Další přítel z dětství?“

„Ne. Dalo by se říci, že je to žoldněř, ale narozený v Západozemí. Daenerys potřebuje muže hodné její věci.“ Illyrio zvedl ruku. „Já vím! *Žoldněři upřednostňují zlato před ctí*, myslíš si možná. *Tenhle Griff mne prodá mojí sestře*. Nemusíš mít strach. Griffovi důvěřuji jako svému bratrovi.“

Další fatální chyba. „V tom případě učiním totéž.“

„Zatímco spolu hovoříme, táhne Zlaté společenstvo směrem na Volantis, aby tam očekávalo příchod naší královny z východu.“ *Pod zlatem, hořká ocel.* „Slyšel jsem, že Zlaté společenstvo má smlouvu s jedním ze Svobodných měst.“

„S Myrem,“ uculil se Illyrio. „Smlouvy lze zrušit.“

„Zdá se, že v síry je víc peněz, než jsem tušil,“ poznamenal Tyrion. „Jak se ti to podařilo?“

Magistr zavřel tlustými prsty. „Některé smlouvy jsou psány inkoustem, jiné krví. Víc k tomu neřeknu.“

Trpaslík o tom přemítal. Zlaté společenstvo bylo údajně nejlepší ze tří vojenských společenstev založených před stoletím Hořkoocelí, nemanželským synem Aegona Nehodného. Když se další z Aegonových prabastardů pokoušel vzít Železný trůn svému čistokrevnému nevlastnímu bratrovi, Hořkoocel se připojil k povstání. Daemon Černoheň však zahynul na Rudotrávém poli a jeho rebelie skonala s ním. Ti z následovníků Černého draka, kteří bitvu přežili, nicméně odmítli ohnout koleno a raději uprchli za Úzké moře, mezi nimi i Daemonovi mladší synové, Hořkoocel

a stovky nemajetných lordů a rytířů, kteří brzy zjistili, že jsou nuceni prodávat svoji ocel, aby měli co jíst. Někteří se připojili k Otrhané korouhvi, jiní k Druhým synům nebo Panniným mužům. Hořkoocel viděl, jak se síla rodu Černohňů rozptyluje do čtyř stran, a tak vytvořil Zlaté společenstvo, aby spojil všechny exilové bojovníky dohromady.

Od toho dne až doposud muži Zlatého společenstva žili a umírali ve Svárlivých zemích, bojovali za Myr, Lys nebo Tyroš v jejich bezvýznamných malých válkách a snili o zemi, kterou ztratili jejich otcové. Byli to vyhnanci a synové vyhnanců, zbavení majetku i možnosti odpuštění... a přesto stále mocní bojovníci. „Obdivuji tvoje přesvědčovací schopnosti,“ řekl Tyrion Illyriovi. „Jak jsi Zlaté společenstvo přesvědčil, aby se dalo do služeb naší sladké královny, když strávili tolik ze své historie bojem *proti* Targaryenům?“

Illyrio mávl nad jeho námitkou rukou, jako by to byla moucha. „Černý nebo rudý, drak je stále drak. Když Maelys Obludný zahynul na Kamenoschodech, byl to konec mužské linie Černohňů.“ Pán sýrů se usmál přes svůj vidlicovitý vous. „A Daenerys dá vyhnancům to, co jim Hořkoocel a Černohňové nikdy dát nemohli. Odvede je domů.“

S ohněm a mečem. Po tomto druhu návratu prahl i Tyrion. „Ujišťuji tě, že deset tisíc mečů je vskutku královský dar. Její Veličenstvo by mělo být nanejvýš potěšeno.“

Magistr skromně pokývl hlavou, jeho podbradky se zavlnily. „Nikdy bych se neodvážil říci, co by mohlo Její Veličenstvo potěšit.“

To je od tebe obezřetné. Tyrion toho věděl o vděku králů mnoho a ještě víc. Proč by měly být královny jiné? Netrvalo dlouho a magistr spal, ponechal Tyriona jen s jeho myšlenkami. Říkal si, co si asi o tom, že pojedou do bitvy se Zlatým společenstvem, pomyslí Barristan Selmy. Během války Devítigrošových králů se Selmy krvavě prosekal skrze jejich řady, aby zabil posledního z černoheňských pretendentů. *Během rebelií vznikají podivné spolky. A žádný není podivnější než tento tlustý muž a já.*

Sýrový lord se probudil, když zastavili, aby vyměnili koně, a poslal pro nový koš s jídlem. „Jak daleko jsme se už dostali?“ zeptal se jej trpaslík, zatímco se cpali studeným kapounem a omáčkou z karotek, rozinek a kousků limetky a pomeranče.

„Toto je Andalos, můj příteli. Země, odkud přišli Andalové. Zabrali si ji od zarostlých lidí, kteří zde byli před nimi, příbuzných osrstěných lidí z Ibu. Severně od nás se nachází srdce Hugorovy prastaré říše, ale my projíždíme přes její jižní pomezí. V Pentosu mu říkáme Roviny. O kus dál na východ jsou Sametové kopce, kam máme namířeno.“

Andalos. Podle věrouky Sedm kdysi chodilo po kopcích Andalousu v lidské podobě. „Otec natáhl ruku do oblohy a stáhl dolů sedm hvězd,“ recitoval Tyrion zpaměti, „a jednu po druhé je posadil na čelo Hugora z Kopců a vytvořil zářivou korunu.“

Magistr Illyrio si jej změřil zvědavým pohledem. „Neměl jsem tušení, že je můj malý přítel tak zbožný.“

Trpaslík pokrčil rameny. „Pozůstatky z dob mého dětství. Věděl jsem, že nikdy nebudu rytířem, tak jsem se rozhodl být Nejvyšším septonem. Křišťálová koruna přidává člověku stopu na výšce. Studoval jsem svaté knihy a modlil jsem se, dokud jsem neměl otačená obě kolena, ale moje snažení mělo tragický konec. Dospěl jsem do jistého věku a zamiloval jsem se.“

„Dívka? Víím, jaké to je.“ Illyrio vrazil pravou ruku do svého levého rukávu a vyndal stříbrný medailon. Uvnitř byla namalovaná podobizna ženy s velkýma modrýma očima a bledězlatými vlasy se stříbrnými prameny. „Serra. Našel jsem ji v jednom lysénském polštářovém domě a přivedl jsem si ji domů, aby mi zahřívala lože, ale nakonec jsem se s ní oženil. Já, jehož první manželka byla příbuzná pentoského prince. Palácové brány byly pro mne od té doby zavřené, ale já se o to nestaral. Byla to malá cena za to, že jsem měl Serru.“

„Jak zemřela?“ Tyrion věděl, že je mrtvá; žádný muž by nemluvil tak laskavě o ženě, která jej opustila.

„V Pentosu se stavila cestou zpátky z Nefritového moře bravoská galéra. Jmenovala se *Poklad* a vezla náklad řebříčku a šafránu, gagátu a nefritu, šarlatového aksamitu, zeleného hedvábí... a šedé smrti. Její veslaře jsme pozabýjeli, jakmile vystoupili na břeh, a kotvící loď jsme spálili, jenže krysy vylezly ven po veslech a přeplávaly k přístavní hrázi. Než řádění cholery ustalo, vyžádala si dva tisíce životů.“ Magistr Illyrio medailon zavřel. „Schovávám si její ruce ve své ložnici. Její ruce, které byly tak hebké...“

Tyrion pomyslel na Tyšu. Vyhlédl ven, do polí, po kterých kdysi kráčeli bohové. „Co za boha může stvořit krysy, chole-ru a trpaslíky?“ Vybavila se mu další pasáž ze *Sedmicípé hvězdy*. „Panna k němu přivedla dívku ohebnou jako vrba, s očima jako dvě modrá jezírka, a Hugor řekl, že ji pojme za svou nevěstu. A tak ji Matka učinila plodnou a Stařena předpověděla, že králi porodí čtyřiačtyřicet statných synů. Válečník dal sílu jejich pažím a Kovář vyrobil pro každého železnou plátovou zbroj.“

„Ten tvůj Kovář musel být od Rhojne,“ zavtipkoval Illyrio. „Je známo, že Andalové se naučili umění opracovávání železa od Rhoynů, kteří sídlili podél řeky.“

„Naším septonům to známo není.“ Tyrion ukázal do polí. „Kdo bydlí tady na těch tvých Rovinách?“

„Dřiči a nádeníci připoutaní k zemi. Jsou zde sady, farmy, doly... sám nějaké vlastním, třebaže je navštěvuji zřídkakdy. Proč bych měl trávit čas tady venku, když mám v Pentosu nesčetně potěšení hned po ruce?“

„Nesčetně potěšení.“ *A obrovské silné zdi*. Tyrion zatočil vínem ve svém poháru. „Od té doby, co jsme vyjeli z Pentosu, jsme neviděli jediné město.“

„Jsou tu ruiny.“ Illyrio mávl kuřecím stehnem k závěsům. „Projíždějí tudy páni koní, kdykoliv si nějaký khal vezme do hlavy, že se podívá na moře. Dothrakové nemají města v lásce, tohle snad víte dokonce i v Západozemí.“

„Zaútoč na jeden z těch *khalasarů* a znič jej, a možná zjistíš, že Dothrakové nepřejdou Rhojne zas tak rychle.“

„Je levnější koupit si nepřátele jídlem a dary.“

Kdybych byl myslel na to, že si mám přinést do bitvy na Černovodě pořádný kus sýra, mohl jsem stále mít svůj nos. Lord Tywin měl pro Svobodná města vždycky jen pohrdání. *Bojují mincemi namísto meči*, říkával. *Zlato má svoje použití, ale války se vyhrávají železem*. „Dej nepříteli zlato, a přijde si pro další, říkával vždycky můj otec.“

„Máš na mysli téhož otce, kterého jsi zavraždil?“ Illyrio vyhodil ohlodanou kuřecí kost z nosítek. „Žoldnéři se proti Dothrakům nikdy nepostaví. To se prokázalo v Qohoru.“

„Dokonce ani ten tvůj statečný Griff?“ vysmíval se Tyrion.

„Griff je jiný. Má syna, kterého slepě miluje. Mladý Griff, tak se chlapec jmenuje. Nikdy neexistoval ušlechtlejší hoch.“

Víno, jídlo, slunce, kolébání nosítek, bzukot much, to vše se spiklo dohromady a učinilo Tyriona ospalým. A tak spal, procítal, pil. Illyrio mu stačil pohár za pohárem. A když na sebe obloha vzala soumravný purpur, začal otylý muž chrápat.

Té noci se Tyrionovi zdálo o bitvě, která zbarvila kopce Západozemí doruda, až byly jako krev. Byl v jejím středu, rozdával smrt sekyrou stejně velkou, jako byl sám, bojoval bok po boku s Barristanem Chrabrým a Hořkoocelí, zatímco na obloze nad nimi kroužili draci. Ve svém snu měl dvě hlavy, obě beznosé. V čele nepřítele jel jeho otec, a tak ho znovu zabil. Pak zabil svého bratra Jaimeho, sekal mu do obličeje, dokud se neproměnil v rudou kaši, a hlasitě se smál pokaždé, když uštědřil další úder. Teprve až boj skončil, si uvědomil, že jeho druhá hlava krvácí.

Když se probudil, měl své zakrslé nohy tuhé jako železo. Illyrio pojídal olivy. „Kde jsme?“ zeptal se jej Tyrion.

„Stále ještě jsme neopustili Roviny, můj úspěchaný příteli. Brzy nás cesta zavede do Sametových kopců. Tam začneme vystupovat k Ghoyan Drohe na Malé Rhojne.“

Ghoyan Drohe bývalo rhoynské město, dokud je valyrijsťi draci neproměnili v kouřící pustinu. *Projíždím na své cestě nejenom skrze lígy, ale také skrze roky*, přemítal Tyrion, *pozpátku skrze historii až ke dnům, kdy zemi vládli draci*.

Tyrion usnul a probudil se a znovu usnul, a na dnu a noci jako by nezáleželo. Sametové kopce pro něj byly zklamáním. „Polovina nevěstek v Lannisportu má ňadra větší, než jsou tyhle kopce,“ řekl Illyriovi. „Měli byste jim říkat spíš Sametové cecky.“ Uviděli kruh ze vztyčených kamenů, o nichž Illyrio tvrdil, že je postavili obři, a později hluboké jezero. „Zde žila tlupa loupežníků, kteří přepadali všechny, kdo projížděli touto cestou,“ vysvětloval Illyrio. „Říká se o nich, že stále prodlévají pod vodou. Ti, kdo na jezeře rybaří, jsou staženi pod vodu a sežráni.“ Dalšího večera narazili na obrovskou valyrijskou sfingu dřepící vedle cesty. Měla dračí tělo a ženskou tvář.

„Dračí královna,“ řekl Tyrion. „Dobré znamení.“

„Chybí jí král.“ Illyrio ukázal na hladký kamenný podstavec, na kterém kdysi stávala druhá sfinga; nyní obrostlý mech

a kvetoucím révovím. „Páni koní pod ním postavili dřevěná kola a odtáhli ho do Vaes Dothrak.“

I to je znamení, pomyslel si Tyrion, ale ne tak nadějně. Toho večera, opilejší než obvykle, se dal náhle do zpěvu.

*Projížděl ulicemi města,
přes uličky, schody a kameny,
dolů z kopců vysokých,
za povzdechem milé ženy.
Protože ona byla jeho tajný poklad,
ona byla jeho štěstí i prokletí.
Řetěz a hrad nejsou nic,
ve srovnání se rty ženy.*

To byla kromě refrénu všechna slova, která znal. *Ručky ze zlata jsou stále studené, ale ruce ženy jsou teplé.* Šaeiny ruce do něj bily, když se jí zlaté ručky zarávaly do krku. Nepamatoval si, zda byly teplé nebo ne. Jak z ní síla vyprchávala, její údery se staly mŕmami poletujícími kolem jejího obličeje. Pokaždé, když řetězem znovu zakroutil, zarávaly se zlaté ručky hlouběji. *Řetěz a hrad nejsou nic, ve srovnání se rty ženy.* Ještě naposledy ji políbil. Bylo to až poté, co vypustila duši? Nevzpomínal si... třebaže si stále vybavoval okamžik, kdy se poprvé políbili, v jeho stanu na Zeleném bodci. Jak sladce její ústa chutnala.

Vzpomínal si také, jak byl poprvé s Tyšou. *Nevěděla, jak se to dělá, o nic víc, než jsem to věděl já. Naráželi jsme do sebe nosy, ale když jsem se dotkl svým jazykem jejího, chvěla se.* Tyrion zavřel oči, aby si v duchu vybavil její obličej, ale místo toho spatřil svého otce, dřepícího na latríně se svým nočním úborem vykasaným kolem pasu. „Tam, kam chodí děvky,“ řekl Tywin a kuš *zadrnčela.*

Trpaslík se překulil, zabořil polovinu nosu do hedvábných polštářů. Spánek se pod ním rozevřel jako studna a on se do ní dobrovolně vrhl a nechal se pohltnout temnotou.

KUPCŮV MUŽ

Loď jménem *Dobrodružství* páchla. Pyšnila se šedesáti vesly, jedinou plachtou a dlouhým štíhlým trupem, jenž sliboval rychlost. *Malá, ale mohla by posloužit*, pomyslel si Quentyn, když ji spatřil, jenže to bylo předtím, než nastoupil na palubu a ucítil ji. *Prasata*, byla jeho první myšlenka, ale po druhém závanu svůj názor změnil. *Prasata* vydávala čistější zápach. Tohle byl smrad moči a nočních výkalů, pach tlejícího mrtvého masa, podebraných boláků a zhnisaných ran, tak výrazný, že překonal slaný vzduch a pach rybiny v přístavu.

„Chce se mi zvracet,“ řekl Gerrisi Drinkwaterovi. Čekali, až k nim přijde kapitán, potili se v horku, zatímco z paluby pod nimi zaváněl ten strašný puch.

„Pokud kapitán smrdí stejně jako jeho loď, možná si tvoje zvratky pomýlí s parfémem,“ odpověděl Gerris.

Quentyn už mu chtěl navrhnout, aby zkusili další loď, když se kapitán konečně objevil, se dvěma ohavně vyhlížejejcími námořníky po boku. Gerris jej přivítal úsměvem. Třebaže nemluvil volantštinou tak dobře jako Quentyn, jejich lest vyžadovala, aby hovořil za ně. Zpátky v Prkenném městě hrál Quentyn obchodníka s vínem, jenže ta šaškárna mu již začala jít na nervy, a tak – když Dornové přestupovali v Lysu na jinou loď – si vyměnili rovněž role. Na palubě *Lučního skřívana* se stal Cletus Yronwood obchodníkem a Quentyn sluhou; ve *Volantisu*, když už byl Cletus mrtev, se role pána zhostil Gerris.

Vysoký a světlý, se zelenomodrýma očima, pískovými vlasy vyšisovanými sluncem a s pohledným štíhlým tělem měl Gerris Drinkwater pyšnou chůzi, jež vypovídala o sebedůvěře hraničící s arogancí. Nikdy se nezdálo, že by byl ve špatném rozmaru, a dokonce i když nemluvil příslušnou řečí, měl svoje způsoby jak se dorozumět. Quentyn byl ve srovnání s ním žalostnou figurkou – s krátkýma nohama a zavalitý, silné postavy, s vlasy v barvě čerstvě zorané hlíny. Čelo měl příliš vysoké, čelist až moc hranatou, nos moc široký. *Dobry, poctivy oblicej*, nazvala to jednou jistá dívka, *akorát by ses měl víc usmívat*.

Úsměvy však nikdy nepřicházely u Quentyna Martella snadno, o nic víc, než tomu bylo u jeho urozeného otce.

„Jak rychlé je tvoje *Dobrodružství*?“ zeptal se Gerris lámanou zkomoleninou valyrijštiny.

Kapitán rozpoznal přízvuk a odpověděl společným jazykem Západozemí. „Rychlejší loď neexistuje, ctěný pane. *Dobrodružství* dokáže předhonorovat samotný vítr. Pověz mi, kam si přeješ plout, a já tě tam bleskurychle dopravím.“

„Hledám převoz do Meereenu pro sebe a dva sluhy.“

Jeho odpověď kapitána zarazila. „Meereen pro mne není cizím městem. Snadno bych tam doplul, to ano... ale proč? V Meereenu nenajdeš žádné otroky, nečeká tam žádný zisk. Stříbrná královna tomu učinila přítrž. Dokonce nechala zavřít bojové jámy, takže se chudák námořník ani nemá kde pobavit, zatímco čeká, než vyloží a znovu naloží jeho loď. Pověz mi, můj západozemský příteli, co je v Meereenu, že se tam chceš vydat?“

Ta nejkrásnější žena na světě, pomyslel si Quentyn. *Moje nastávající, budou-li bohové dobří*. Někdy za noci ležel bdělý a představoval si její tvář i tělo a říkal si, proč by se taková žena měla kdy chtít provdat ze všech princů na světě právě za něho. *Jsem Dorn*, říkal si, *a ona chce Dorne*.

Gerris odpověděl kapitánovi příběhem, na kterém se předem domluvili. „Moje rodina obchoduje s vínem. Můj otec vlastní v Dorne rozlehlé vinice a přeje si, abych pro něj našel nová odbytíště. Děláme si naděje, že dobrý lid Meereenu uvítá, co jim můžeme nabídnout.“

„Vino? *Dornské* vino?“ Kapitána nepřesvědčil. „Otrokářská města jsou ve válce. Možná že o tom ani nevíš?“

„Slyšeli jsme o bojích mezi Yunkai a Astaporem. Meereen válkou zasažen není.“

„Zatím ne. Ale brzy bude. Vyslanec ze Žlutého města je právě teď ve Volantisu, verbuje žoldnéře. Dlouhá kopí se již nalodila a plují do Yunkai, Větrem hnaní a Kočičí společenstvo budou brzy následovat, jakmile doplní svoje řady. Na východ táhne i Zlaté společenstvo. Tohle přece všichni vědí.“

„Když to říkáš. Já prodávám víno, do válek mi nic není. Všichni se shodují v tom, že ghiskarské víno je mizerné. Meereenané za moje výtečná dornská vína dobře zaplatí.“

„Mrtvým je jedno, jaké víno pijí.“ Kapitán *Dobrodružství* se potáhl za svůj vous. „Hádám, že nejsem první kapitán, kterého jsi oslovil. Ba ani desátý.“

„Ne,“ připustil Gerris.

„Kolikátý tedy? Stý?“

Tak nějak, pomyslel si Quentyn. Volantáné se rádi chlubili, že do jejich hlubokého přístavu by bylo možné hodit celou stovku ostrovů Braavosu a utopit je v něm. Quentyn Braavos nikdy neviděl, ale docela tomu věřil. Volantis, bohatý, přezrálý a tlející, překrýval ústí Rhoyny jako horký vlhký polibek, roztahoval se přes kopce a bažiny na obě strany řeky. Všude byly lodě: přístavních hrází a mol, nakládaly zboží nebo je vykládaly; válečné lodě a velrybářské, karaky a skify, malé kogy i velké, veslice, labutí lodě, lodě z Lysu, Tyroše a Pentosu, qarthénské kořenářské lodě zvící velikosti paláců, lodě z Tolosu, Yunkai a Bazilišcích ostrovů. Bylo jich tolik, že když Quentyn přístav poprvé spatřil z paluby *Lučního skřivana*, řekl svým druhům, že zde nesetrvají déle než tři dny.

Jenže uplynulo již dvacet dní a oni tu stále ještě byli a pořád nenalezli loď. Kapitáni *Melantiny*, *Trojvládcovy dcery* a *Polibku mořské panny*, ti všichni je odmítli. První důstojník na *Smělém cestovateli* se jim vysmál do tváří. Kapitán *Delfína* jim vynadal, že mu akorát vypili jeho víno, a majitel *Sedmého syna* je obvinil, že jsou piráti. To všechno jen v první den.

Pouze kapitán *Koloucha* jim vysvětlil důvody svého odmítnutí. „Je pravda, že se plavím na východ,“ řekl jim nad vínem ředěným vodou. „Na jih kolem Valyrie a pak rovnou do směru

svítání. Vodu a zásoby nabere v Novém Ghisu, pak stočíme vesla směrem ke Qarthu a Nefritové bráně. Každá cesta má svá úskalí, delší více než většina. Proč bych měl vyhledávat další nebezpečí tím, že se stočím do Zálivu otrokářů? *Kolouch* představuje moje živobytí. Nebudu riskovat ztrátu své lodi jen proto, abych dopravil tři bláznivé Dorny do srdce války.“

Quentyn si již začínal myslet, že by možná byli udělali lépe, kdyby si byli koupili v Prkenném městě svoji vlastní loď. To by k nim nicméně přitáhlo nevídanou pozornost. Pavouk měl svoje informátory všude, dokonce i v síních Slunečního oštěpu. „Jestliže bude váš úmysl prozrazen, Dorne bude krváčet,“ varoval jej jeho otec, zatímco spolu pozorovali děti dovádějící v jezírcích a fontánách Vodních zahrad. „Aby ses nemýlil, to, co máme v úmyslu, je akt zrady. Důvěřuj jen svým společníkům a snaž se zabránit tomu, abyste na sebe přitáhli zbytečnou pozornost.“

A tak nabídl Gerris Drinkwater kapitánovi *Dobrodružství* svůj nejvíce odzbrojující úsměv. „Abych pravdu řekl, nepočítal jsem všechny ty zbabělce, kteří nás odmítli, nicméně jsem se v Kupeckém domě doslechl, že ty patříš k odvážnější sortě mužů; k těm, co jsou schopni za dostatečné množství zlata riskovat cokoliv.“

Pašerák, pomyslel si Quentyn. Takto nazvali ostatní obchodníci v Kupeckém domě kapitána *Dobrodružství*. „Je to pašerák a otrokář, napůl pirát a napůl kuplíř, ale možná je to vaše jediná naděje,“ řekl jim hostinský.

Kapitán zamnul palec a ukazovák o sebe. „A kolik zlata bys považoval za dostatečné množství za takovou cestu?“

„Trojnásobek tvé obvyklé sumy za cestu do Zálivu otrokářů.“

„Za každého z vás?“ Kapitán vycenil zuby v něčem, co možná bylo zamýšleno jako úsměv, ačkoliv to dodávalo jeho úzkému obličejí divoký výraz. „Možná. Je pravda, že jsem odvážnější než většina. Kdy si přeješ vyplout?“

„Zítřek by určitě nebyl příliš brzy.“

„Ujednáno. Vrať se sem hodinu před svítáním se svými přáteli i svým vínem. Nejlépe bude vyplout, zatímco Volantis ještě spí, takže nám nebude nikdo klást nepříhodné otázky ohledně cíle naší cesty.“

„Jak pravíš. Hodinu před svítáním.“

Kapitánův úsměv se rozšířil. „Těší mne, že ti mohu pomoci. Budeme mít šťastnou cestu, že ano?“

„Jsem si tím jistý,“ odpověděl Gerris. Pak kapitán zavolal, aby přinesli pivo, a oba si připili na zdar jejich podniku.

„Milý člověk,“ řekl Gerris, když s Quentynem scházeli po lodní lávce na kamenné molo, kde na ně čekal jejich pronajatý *hathay*. Vzduch byl horký a těžký a slunce tak oslepující, že museli oba mhouřit oči.

„Tohle je milé město,“ přitakal Quentyn. *Tak sladké, že by v něm člověku shnily zuby.* V okolí byla hojně pěstována cukrová řepa, kterou podávali s téměř každým pokrmem. Volantané z ní připravovali studenou polévku, hustou a sladkou jako purpurový med. I jejich vína byla sladká. „Nícméně se obávám, že by naše šťastná cesta mohla být krátkého trvání. Ten milý muž nemá v úmyslu dostat nás do Meereenu. Přijal tvou nabídku až příliš rychle. Nepochybuji o tom, že si nechá zaplatit trojnásobnou cenu, a jakmile nás bude mít na palubě a mimo dohled pevniny, podřízne nám hrdla a obere nás o zbytek našeho zlata.“

„Nebo nás nechá připoutat k veslům vedle těch ubožáků, co jsme cítili. Myslím, že si potřebujeme najít lepší sortu pašeráka.“

Jejich vozka je očekával vedle pronajatého *hathay*. V Západozemí by se tomu možná dalo říkat volský povoz, třebaže byl zdobnější než jakýkoliv povoz, jaký kdy Quentyn viděl v Dorne... a chyběl mu vůl. *Hathay* místo toho táhl zakrslý slon s kůží v barvě špinavého sněhu. Ulice Starého Volantisu jich byly plné.

Quentyn by raději šel pěšky, jenže byli celé míle od hostince. Kromě toho je hostinský v Kupeckém domě varoval, že cestovat pěšky by je poskvnilo v očích cizích kapitánů i rodilých obyvatel. Lidé lepšího druhu se nechávají nosit v palankýnu nebo vozit v *hathay*... a náhoda tomu chtěla, že měl hostinský příbuzného, jenž vlastnil několik takových vymyšleností a milerád jim v této věci poslouží...

Jejich vozka byl jedním z otroků onoho příbuzného, malý mužík s kolem vytetovaným na tváři, nahý až na bederní zástěrku a sandály na nohou. Jeho kůže měla barvu týkového dřeva, oči byly jako kousky křemene. Jakmile jim pomohl na čalouněnou lavici mezi dvěma velkými dřevěnými koly, vyšplhal slonovi

na záda. „Kupecký dům,“ řekl mu Quentyn, „ale jeď podél přístavních hrází.“ Za nábřežím s jeho vánky byly ulice a uličky Volantisu tak horké, že se tam člověk utápěl ve svém vlastním potu, přinejmenším na této straně řeky.

Vozka vykřikl na svého slona cosi v místním jazyce. Zvíře se rozhýbalo, jeho trup se rozkolébal ze strany na stranu. Povož nadskakoval za ním, zatímco vozka volal na námořníky i otroky, aby jim vyklidili cestu. Bylo snadné rozeznat jedny od druhých. Všichni otroci byli potetovaní: maska z modrých per, blesk, který vybíhal od brady k čelu, mince na tváři, leopardí skvrna, lebka, džbán. Mistr Kedry tvrdil, že ve Volantisu je pět otroků na každého svobodného člověka, ačkoliv nežil dost dlouho, aby si mohl svůj odhad ověřit. Zemřel toho rána, kdy se na palubu *Lučního skřivana* vyrojili korzáři.

Téhož dne přišel Quentyn o dva další přátele – Williama Welse s jeho pihami a křivými zuby, nebojácného v boji s oštěpem, a Cletuse Yronwooda, pohledného navzdory šilhavému oku, stále nadržného, stále rozesmátého. Cletus byl Quentynovi polovinu jeho života nejdražším přítelem, bratrem ve všem kromě krve. „Polib za mne svou nevěstu,“ zašeptal Cletus těsně předtím, než vydechl naposledy.

Korzáři loď přepadli ve tmě před svítáním, když *Luční skřivan* kotvil nedaleko od pobřeží Svárliových zemí. Posádce se podařilo jejich útok odrazit za cenu dvanácti životů. Poté námořníci stáhli korzářům boty a vzali si jejich opasky i zbraně. Vyprázdnili jejich měšce a strhali jim drahé kameny z uší a prsteny z prstů. Jedna z mrtvol byla tak tlustá, že jí lodní kuchař musel odsekát prsty sekáčkem na maso, aby jí mohl sundat prsteny, a k jejímu svržení do moře bylo zapotřebí tří námořníků. Ostatní piráty naházeli bez jediného slůvka modlitby či obřadu za tlusťochem.

Jejich vlastním mrtvým se dostalo mnohem uctivějšího zacházení. Námořníci zašili jejich těla do kusů plátna a zatížili je kameny, aby klesla rychleji. Kapitán *Lučního skřivana* vedl svoji posádku při modlitbě za duše jejich pobitých druhů. Pak se otočil ke svým dornským pasažérům, ke třem, co zůstali z šesti, jež se nalodili na palubu v Prkenném městě. Dokonce se objevil i velký muž. Bledý a zelený nevolností se na vratkých nohou vypoťácel

z hlubin podpalubí, aby mrtvým vzdal poslední poctu. „Jeden z vás by měl odříkat nějaká slova za vaše mrtvé, než je dáme moři,“ vyběhl je kapitán. Gerris poslechl, lhal s každým druhým slovem, protože se neodvažoval říci pravdu o tom, kdo jsou a proč jsou na cestě.

Nemělo to pro ně skončit takto. „Bude to příběh, který budeme jednou vyprávět svým vnoučatům,“ prohlásil Cletus v den, kdy vyjeli z otcova hradu. Will protáhl tvář a řekl: „Příběh, který budeš moci vyprávět hospodským děvečkám v naději, že zvednou sukně.“ Cletus jej plácl po zádech. „Abys měl vnoučata, musíš mít nejdřív děti. A abys měl děti, musíš nadzvednout nějaké sukně.“ Později, v Prkenném městě, všichni přijeli na zdraví Quentynově budoucí nevěstě, oplzle vtipkovali na téma jeho nadcházející svatební noci a povídali si o věcech, které uvidí, o činech, jež vykonají, a o slávě, co získají. *Jediné, co získali, byl kus plachtoviny a zátěžový kámen.*

Třebaže velmi truchlil za Willa i Cletuse, nejvíce Quentyn želel ztráty mistra. Kedry plynne mluvil jazyky všech Svobodných měst, ba dokonce ghiskarským dialektem, jímž hovořili lidé na pobřeží Zálivu otrokářů. „Mistr Kedry tě doprovodí,“ řekl mu jeho otec v ten večer, kdy se loučili. „Řiď se jeho radami. Polovinu svého života zasvětil studiu devíti Svobodných měst.“ Quentyn si říkal, zda by se teď nalézali v méně svízelné situaci, kdyby tady byl a mohl je vést.

„Za trošku svěžího vánku bych teď prodal svou matku,“ pronesl Gerris, zatímco se proplétali davy na nábřeží. „Je tu vlhko jako v dívčí kundičce... a to ještě není poledne. Jak tohle město nenávidím!“

Quentyn jeho pocity sdílel. Nepříjemné vlhké horko Volantisu z něj vysávalo sílu a navozovalo mu pocit, jako by byl špinavý. Nejhorší na tom bylo vědomí, že ani příchod noci nepřinese žádnou úlevu. Nahoře na vysoko položených lukách severně od sídla lorda Yronwooda byl vzduch po setmění vždy svěží a chladivý bez ohledu na to, jaké přes den panovalo horko. Ne tak tady. Ve Volantisu byly noci takřka stejně horké jako dny.

„*Bohyně* vyplouvá zítra ráno směrem na Nový Ghis,“ připomněl mu Gerris. „Takto bychom se alespoň dostali o něco blíž.“

„Nový Ghis je ostrov a má mnohem menší přístav, než je ten-

to. Byli bychom blíž, to ano, jenže bychom tam mohli uvíznout. A Nový Ghis je ve spojení s Yunkai.“ Tato zpráva Quentyna nepřekvapila. Nový Ghis i Yunkai byla ghiskarská města. „Kdyby se s nimi měl spojit i Volantis...“

„Musíme najít loď ze Západozemí,“ navrhl Gerris. „Nějakého obchodníka z Lannisportu či Starého města.“

„Jen pár se jich vydává tak daleko, a ti, kteří naplní svoje nákladové prostory hedvábím a kořením z Nefritového moře, stácejí vesla rovnou domů.“

„Možná braavoská loď? O purpurových plachtách slyší člověk dokonce až v Ašaji a na ostrovech Nefritového moře.“

„Braavosané jsou potomci uprchlých otroků. Ti v Zálivu otrokářů neobchodují.“

„Máme dost zlata na to, abychom si mohli nějakou loď koupit?“

„A kdo se na ní bude plavit? Ty? Já?“ Dornové nikdy nebyli mořeplavci, ne od té doby, co Nymeria spálila svých deset tisíc lodí. „Moře kolem Valyrie jsou nebezpečná a hemží se korzáry.“

„Korzárů už jsem si užil dost. Loď tedy kupovat nebudeme.“

Pro něj je to stále hra, uvědomil si Quentyn, příliš se nelíšící od doby, kdy vedl naši šestičlennou skupinu vzhůru do hor, abychom tam našli staré doupě Supího krále. Gerris neměl v povaze myslet na to, že by mohli selhat, natožpak zemřít, a jako by jej v jeho přesvědčení nezlomila ani úmrtí tří přátel. *To ponechává mně. Ví, že jsem stejně opatrný, jako je on statečný.*

„Možná má velký muž pravdu,“ řekl ser Gerris. „Kašleme na moře, dokončíme cestu po souši.“

„Dobře víš, proč to říká,“ poznamenal Quentyn. „Ten by raději zemřel, než stanul chodidlem na palubě další lodi.“ Velký muž byl zelený nevolností každého dne jejich cesty. V Lysu mu trvalo čtyři dny, než znovu nabral síly. Do pokoje v hostinci jej museli odnést a mistr Kedry jej zastlal do péřové postele a krmil jej vývarem a lektvary, dokud se mu zase do tváří nevrátila aspoň trochu barva.

Popravdě řečeno bylo možné dostat se do Meereenu i po souši, a sice po starých valyrijských cestách. *Dračí cesty*, říkali lidé širokým kamenným cestám Svobodné državy, jenže ta, která běžela východním směrem, z Volantisu do Meereenu, si vysloužila zlověstnější pojmenování: *Cesta zlých duchů*.

„Cesta zlých duchů je nebezpečná a příliš *pomalá*,“ namítl Quentyn. „Jakmile zvěst o dračí královně dorazí do Králova přístaviště, Tywin Lannister za ní pošle svoje vlastní muže.“ Jeho otec si tím byl jistý. „A ti přijdou s noži. Jestli se k ní dostanou dřív...“

„Doufejme, že je její draci vyčenichají a sežerou,“ řekl Gerris. „Nu, když nemůžeme najít loď, a nechceš nás nechat jet po cestě, můžeme si klidně zaplatit zpáteční cestu do Dorne.“

Přikrást se zpátky do Slunečního oštěpu poražení, s ocasem staženým mezi nohy? Zklamání jeho otce by bylo víc, než by dokázal Quentyn snést, a pohrdání Písečných hadů by bylo zdrcující. Doran Martell vložil osud Dorne do jeho rukou, nesmí jej zklamat, ne, dokud zůstane naživu.

Zatímco jejich *hathay* rachotil a nadskakoval na železných obručích kol, stoupal z povrchu ulice chvějivý opar a dodával jejich okolí snový vzhled. Mezi doky a skladišti se na nábreží tísnilo množství rozmanitých krámků a stánků. Tam se daly koupit čerstvé ústřice, jinde zase železná pouta a řetězy, o kousek dál pak figurky na *cyvasse* vyřezané ze slonoviny a nefritu. Byly tam rovněž chrámy, kam námořníci přinášeli obětiny cizím bohům, a hned vedle nich polštářové domy, z jejichž balkonů volaly ženy na muže procházející ulicemi pod nimi. „Podívej se na tamhleto,“ pobídl jej Gerris, když projížděli kolem jednoho z domů. „Myslím, že je do tebe celá pryč.“

A kolikpak stojí láska nevěstky? Aby pravdu řekl, dívky Quentyna zneklidňovaly, zvláště ty hezké.

Když poprvé přišel do Yronwoodu, bláznivě se zamiloval do Ynys, nejstarší z dcer lorda Yronwooda. Třebaže nikdy neřekl o svých citech jediné slovo, hýčkal si svoje sny celé roky... až do dne, kdy ji poslali pryč, aby se provdala za sera Ryona Allyriona, dědice Boží milosti. Když ji viděl naposledy, měla jednoho chlapečka u prsu a druhý se jí držel za sukně.

Po Ynys přišla Drinkwaterova dvojčata, dvojice snědých mladých dívek, které rády sokolničily, lovily, lezly po skalách a uváděly Quentyna do rozpaků. Od jedné z nich dostal svůj první polibek, třebaže se nikdy nedozvěděl, která to byla. Jako dcery rytíře vlastního pár pozemků byla dvojčata příliš nízkého původu, než aby se mohl s některou oženit, což však Cletus nepo-

važoval za důvod, proč by nemohl dostat polibek. „Jakmile se oženíš, můžeš si z jedné z nich udělat svou milenkou. Anebo... proč ne zrovna z obou?“ Quentyn by ale mohl uvést několik důvodů proč ne, a tak se od té doby raději snažil dvojčatům vyhubat, takže žádný druhý polibek už nebyl.

O něco později jej začala pronásledovat po hradě nejmladší z dcer lorda Yronwooda. Gwyneth bylo teprve dvanáct, byla to malá hubená holčička, odlišující se tmavýma očima a hnědými vlasy od modrookých světlovlásek. Byla však chytrá, uměla dobře mluvit, měla šikovné ruce a ráda Quentynovi říkala, že si musí počkat, až dostane první krvácení, a pak že se s ní může oženit.

To bylo předtím, než si jej nechal princ Doran zavolat do Vodních zahrad. A nyní čekala v Meereenu nejkrásnější žena na světě a on měl v úmyslu splnit si svou povinnost a pojmout ji za nevěstu. *Neodmítne mne. Bude respektovat dohodu.* Aby Daenerys Targaryen získala Sedm království, bude potřebovat Dorne, a to znamenalo, že bude potřebovat jeho. *Neznamená to však, že mne bude milovat. Možná se jí dokonce nebudu líbit.*

Tam, kde se řeka vlévala do moře, ulice zatáčela a podél ohybu se k sobě tísnilo mnoho prodejců se zvířaty nabízejících perlové ještěrky, obrovské pruhované hady a čilé opičky s pruhovanými ocasy a obratnými malými ručkama. „Možná by se tvojí stříbrné královně líbila opička,“ navrhl Gerris.

Quentyn neměl ponětí, co by se mohlo Daenerys Targaryen líbit. Slíbil svému otci, že ji přivede do Dorne, ale čím dál tím víc pochyboval, zda je vůbec schopen takový úkol zvládnout.

Nikdy jsem o to nežádal, pomyslel si.

Za širokou vodní plochou Rhojne viděl Černou zeď, kterou postavili Valyrijci, když ještě Volantis nebyl ničím víc než pouhou výspou jejich říše: velký ovál ze slinutého kamene dvě stě stop vysoký. Stěna byla tak široká, že po jejím vrcholu mohlo uhánět vedle sebe šest vozíků tažených koňským čtyřspřežím, jak tomu bývalo každoročně při oslavách založení města. Cizozemcům a osvobozeným otrokům byl vstup do nitra Černé zdi zakázán, pokud to nebylo na osobní pozvání těch, kdo žili uvnitř, potomků Staré krve, kteří mohli doložit svůj původ až k Valyrii samotné.

Provoz zde byl hustější. Nacházeli se blízko západního konce Dlouhého mostu, který spojoval obě poloviny města. Ulice byly plné vozíků, povozů a *hathay*, přičemž všechny jely na most nebo z něj sjížděly. Všude byli otroci, hemžili se jako švábi, popíchlali za pochůzkami, jimiž je pověřili jejich páni.

Nedaleko od Rybího trhu a Kupeckého domu se ozvaly z vedlejší ulice výkřiky a jakoby odnikud se náhle vynořil tucet Neposkvrněných ve zdobném brnění a pláštích z tygřích kůží, kteří máváním odháněli všechny stranou, aby mohl projet trojvládce na svém slonovi. Trojvládcův slon bylo monstrum s šedou kůží oděné v důmyslné lakované zbroji, která tiše tukala, když se zvíře pohybovalo, a hrad na jeho hřbetě byl tak vysoký, že škrábl o strop ornamentálního kamenného oblouku, pod kterým slon procházel. „Trojvládci jsou považováni za tak povznesené, že mají zakázáno, aby se jejich chodidla dotkla během let jejich služby země,“ informoval Quentyn svého společníka. „Všude jezdí na slonech.“

„Ucpávají ulice a nechávají za sebou hromady hnoje, aby se s nimi potýkali tací jako my,“ opáčil Gerris. „Nikdy nepochopím, proč Volantis potřebuje tři prince, když nám v Dorne stačí jeden.“

„Trojvládci nejsou ani princové, ani králové. Volantis je svobodná država, stejně jako byla stará Valyrie. O vládu se dělí všichni svobodně narození majitelé pozemků. Dokonce i ženy mají právo hlasovat, za předpokladu, že vlastní půdu. Tři trojvládci jsou vybíráni z těch vznešených rodin, které mohou prokázat nenarušený původ od staré Valyrie, aby sloužili do prvního dne dalšího roku. Tohle všechno bys věděl, kdyby ses byl namáhal přečíst si knihu, co ti dal mistr Kedry.“

„Nebyly v ní obrázky.“

„Byly tam mapy.“

„Mapy se nepočítají. Kdyby mi byl řekl, že je o tygrech a slonech, možná bych to zkusil. Až moc podezřele mi to připomínalo nějakou dějepravu.“

Když přijel jejich *hathay* ke kraji Rybího trhu, zvedl jejich malý slon chobot a vydal troubivý zvuk jako nějaká velká bílá husa, neochotný vrhnout se do spleti vozíků, palankýnů a pěších před sebou. Jejich vozka jej pobídl patou a přiměl zvíře pokračovat v chůzi.

Prodavačů ryb tam bylo požehnaně; hlasitým vyvoláváním nabízeli ranní úlovky. Quentyn rozuměl nanejvýš jednomu slovu ze dvou, ale nepotřeboval znát slova, aby poznal ryby. Viděl tresky, plachetníky a sardinky, sudy se slávkami a mlži. Před jedním stánkem viseli úhoři. V dalším nabízeli obří želvu, pověšenou za nohy na železných řetězech, těžkou jako kůň. V sudech se slaným roztokem a řasami škrábali klepety krabi. Někteří z prodejců smažili kusy ryb s cibulí a řepou nebo prodávali pikantní rybí dušeninu z malých železných kotlíků.

Uprostřed náměstí, pod popraskanou a bezhlavou sochou jakéhosi dávno mrtvého trojvládce, se začal shromažďovat dav kolem dvou trpaslíků předvádějících představení. Malí muži byli odění v dřevěné zbroji, miniaturní rytíři připravující se ke klání. Quentyn viděl, jak jeden nasedl na psa, zatímco druhý vyskočil na vepře... jen aby z něj za hlasitého výbuchu smíchu okamžitě sjel na zem.

„Vypadají zábavně,“ poznamenal Gerris. „Nezastavíme a nepodíváme se, jak spolu bojují? Smích by ti jen prospěl, Quente. Vypadáš jako stařec, který si půl roku nevyprázdnil střeva.“

Je mi osmnáct, jsem o šest let mladší než ty, pomyslel si Quentyn. *Nejsem žádný stařec.* Místo toho řekl: „Nepotřebuji se dívat na nějaké směšné trpaslíky. Pokud nemají loď.“

„Nějakou maličkou, řekl bych.“

Kupecký dům, čtyři patra vysoký, dominoval dokům, přístavním hrázím a skladištím, které jej obklopovaly. Zde se obchodníci ze Starého města a Králova přístaviště setkávali se svými protějšky z Braavosu, Pentosu a Myru, se zarostlými Ibbeňany, bledými cestovateli z Qarthu, jako uhel černými obyvateli Letních ostrovů v péřových pláštích, ba dokonce s maskovanými zaklínači z Ašaje u Stínu.

Když Quentyn vystupoval z *hathay*, ucítil dokonce i přes kůži svých bot horko z dlažebních kamenů pod svými chodidly. Venku před Kupeckým domem byl ve stínu postaven stůl na kozách, ozdobený modrobíle pruhovanými vlaječkami, které se zatřepotaly při každém poryvu větru. Za stolem seděli čtyři žoldáci s tvrdýma očima, volali na každého procházejícího muže a chlapce. *Větre m hnaní*, věděl Quentyn. Seržanti sháněli čerstvé maso, aby doplnili svoje řady, než vyplují do Zálivu otrokářů. *A každý*

muž, který se jim upíše, znamená další meč pro Yunkai, další čepel určenou k tomu, aby pila krev mé nastávající.

Jeden z Větrem hnaných na ně zavolal. „Nehovořím tvým jazykem,“ odpověděl Quentyn. Ačkoliv dokázal ve vznešené valyrijštině psát a číst, v mluvení měl malou praxi. A volantské jablko se odkulilo hodně daleko od valyrijského stromu.

„Západozemci?“ opáčil muž společným jazykem.

„Dornové. Můj pán je obchodník.“

„Pán? Kašli na něj. Jsi otrok? Dej se k nám a budeš svým vlastním pánem. Chceš zemřít v posteli? Naučíme tě bojovat s mečem a kopím. Pojedeš do bitvy s Otrhaným princem a domů se vrátíš bohatší než nějaký lord. Chlapci, dívky, zlato, cokoli chceš, pokud jsi natolik mužem, aby sis to dokázal vzít. My jsme Větrem hnaní a šukáme bohyni války do prdele...“

Dva z žoldnů začali zpívat, hulákali slova jakési pochodové písně. Quentyn toho rozuměl dost, aby pochopil podstatu. *Na východ nás žeň, do Zálivu otrokářů, zabijeme řeznického krále a ošukáme dračí královnu.*

„Kdyby s námi byli Cletus a Will, vrátili bychom se sem i s Velkým mužem a pobili bychom tu jejich chásku,“ zamračil se Gerris.

Cletus a Will jsou mrtví. „Nevšímej si jich,“ řekl Quentyn. A zatímco procházeli dveřmi do Kupeckého domu, vrhali žoldáci urážky za jejich zády, vysmívali se jim, že jsou bezkrevní zbabělci a vystrašené holky.

Velký muž na ně čekal v jejich pokojích v patře. Třebaže jim kapitán *Lučního skřivana* hostinec vřele doporučil, neznamenal to, že by byl Quentyn ochoten ponechat jejich zboží a zlato nestřežené. Každý přístav měl svoje zloděje, krysy a děvky... a Volantis jich měl víc než většina.

„Už jsem vás chtěl jít hledat,“ řekl ser Archibald Yronwood, když sundal petlici a vpustil je dovnitř. To jeho bratranec Cletus mu začal říkat *Velký muž*, a bylo to zasloužené. Arch byl šest a půl stopy vysoký, širokoplecí, s velkým břichem, nohama jako klády, rukama velikosti kýt a bez krku. V důsledku jakési choroby v dětství mu na hlavě nerostly žádné vlasy. Jeho holá lebka připomínala Quentynovi hladký růžový balvan. „Tak,“ otázal se, „co říkal ten pašerák? Máme člun?“

„Loď,“ opravil ho Quentyn. „Ano, odvezl by nás, ale jen do nejbližšího pekla.“

Gerris se posadil na prověšenou postel a stáhl si boty. „Dorne mi zní každým okamžikem přitažlivěji.“

„Já stále říkám, že bychom udělali lépe, kdybychom se vydali po Cestě zlých duchů,“ řekl Velký muž. „Možná to není tak nebezpečné, jak lidé říkají. A pokud ano, znamená to o to větší slávu pro ty, kdo se tamtudy odváží. Kdo by si troufl obtěžovat nás? Drink se svým mečem, já se svým kladivem, to je víc, než by mohl jakýkoliv zlý duch strávit.“

„A co když bude Daenerys mrtvá, než se k ní dostaneme?“ opáčil Quentyn. „Musíme mít loď. I kdyby to mělo být *Dobrodružství*.“

Gerris se zasmál. „Zřejmě po Daenerys toužíš víc, než jsem si myslel, když jsi ochoten vydržet celé měsíce ten zápach. Po třech dnech bych musel škemrat, aby mě zabili. Ne, můj princi, zapřísahám tě, *Dobrodružství* ne.“

„Máš snad nějaký lepší způsob?“ zeptal se ho Quentyn.

„Mám. Právě mě to napadlo. Má to svoje rizika a ujistuji tě, že bys to nenazval zrovna čestným... ale dostaneš se ke své královně rychleji než po Cestě zlých duchů.“

„Povídej,“ vybídl jej Quentyn Martell.

J O N

Jon Sníh četl dopis znovu a znovu, dokud se mu slova nezačala rozmazávat a splývat před očima. *Tohle nemohu podepsat. Nepodepíšu to.*

Málem pergamen bez rozmýšlení spálil. Místo toho si lokl piva; kalu z půlky, která zůstala z jeho osamocené večere předchozího dne. *Musím to podepsat. Zvolili si mne za svého lorda velitele. Zeď je moje a Hlídka taky. Noční hlídka se ničeho neúčastní.*

Bylo mu úlevou, když otevřel Bolestínský Edd Tollet dveře a řekl mu, že venku čeká Fialka. Jon položil dopis mistra Aemona stranou. „Přijmu ji.“ Téhle chvíle se obával. „Jdi vyhledat Sama. S ním chci mluvit jako s dalším.“

„Bude dole u knih. Můj starý septon říkával, že knihy jsou promlouvající mrtví lidé. Podle mě by ale mrtví měli být zticha. Nikdo nechce slyšet tlachat nějakou mrtvolu.“ Bolestínský Edd odešel mumlaje si pod vousy cosi o červech a pavoucích.

Fialka vešla a okamžitě padla na kolena. Jon obešel stůl a vytáhl ji na nohy. „Přede mnou klečet nemusíš. To se dělá jen před králem.“ Třeba již byla manželka a matka, Fialka mu stále připadala jako dítě, hubené malé stvoření zahalené v jednom ze Samových starých plášťů, který pro ni byl tak objemný, že by se pod jeho záhyby schovalo několik dalších dívek. „Děti jsou v pořádku?“ zeptal se.

Divoká dívka se pod kápí plaše usmála. „Ano, můj pane. Měla

jsem strach, že nebudu mít pro obě dost mléka, ale čím víc pijí, tím víc ho mám. Jsou silní.“

„Musím ti sdělit něco nepřijemného.“ Málem řekl *požádat o*, ale v posledním okamžiku se zarazil.

„Jde o Manceho? Val krále prosila, aby ho ušetřil. Řekla, že se nechá provdat za nějakého klekače a nikdy mu nepodřízne krk, jen když bude Mance žít. Toho Pána kostí prý mají ušetřit. Kraster vždycky sliboval, že ho zabije, pokud se někdy ukáže u jeho pevnosti. Mance neudělal ani polovinu věcí, které napáchal on.“

Jediné, čeho se Mance dopustil, je to, že vedl armádu proti říši, kterou měl podle své přísahy ochraňovat. „Mance odříkal naše slova, Fialko. Pak převlékl plášť, oženil se s Dallou a korunoval sám sebe Králem za Zdí. Jeho život je nyní v králových rukou. O něm si ale promluvit nepotřebujeme. Jde o jeho syna. Dallina chlapec.“

„Děťátko?“ Hlas se jí zachvěl. „To nikdy žádnou přísahu neporušilo, můj pane. Spí, pláče a saje mléko, to je všechno; nikdy nikomu neublížilo. Nedovol, aby je upálili. Zachraň je, prosím.“

„To můžeš udělat jenom ty, Fialko.“

Jiná žena by na něj začala křičet, proklela by ho, poslala by ho do sedmi pekel. Jiná žena by se na něj ve vzteku vrhla, uhočila by ho, kopala by do něj, vyškrábala by mu oči. Jiná žena by mu mrskla svůj vzdor do tváře.

Fialka jen zavrtěla hlavou. „Ne. Prosím, ne.“

Havran se toho slova chytil. „*Ne*,“ vykřikl.

„Odmítni, a chlapec shoří. Ne zítra, ani pozítří... ale brzy, kdykoliv bude Melisandra potřebovat probudit draka nebo zvednout vítr či provést nějaké jiné kouzlo vyžadující královskou krev. Mance se do té doby změní v popel a kosti, takže si pro svůj oheň vyžádá jeho syna... a Stannis jí to neodepře. Když chlapečka neodvedeš, *ona ho spálí.*“

„Půjdu,“ řekla Fialka. „Vezmu ho, vezmu je oba, Dallina chlapečka i mého.“ Po tváři jí stékaly slzy. Nebýt toho, jak se leskly ve světle svíce, Jon by vůbec nevěděl, že pláče. *Krasterovy ženy učily svoje dcery prolévat slzy do polštáře. Možná chodily plakat ven, daleko od Krasterových pěstí.*

Jon sevřel prsty svojí pravé ruky. „Vezmi oba chlapce a královnini muži vyjedou za tebou a přivlečou tě zpátky. Chlapec

shoří... a ty s ním.“ *Když ji budu utěšovat, mohla by si myslet, že mne slzy obměkčí. Musí si uvědomit, že neustoupím.* „Vezmeš s sebou jen jednoho chlapce, a to Dallina.“

„Matka nemůže opustit svého syna, jinak bude navždy prokletá. Ne *syna*. My jsme ho *zachránili*, Sam a já. Prosím. Prosím, můj pane. Zachránili jsme ho před chladem.“

„Říká se, že smrt umrznutím je takřka pokojná. Zato však oheň... Vidíš tu svíci, Fialko?“

Podívala se do plamene. „Ano.“

„Dotkni se jí. Strč ruku nad plamen.“

Její velké hnědé oči se ještě rozšířily. Nepohnula se.

„Udělej to.“ *Zabij chlapce.* „Hned.“

Dívka rozechvěle natáhla ruku, podržela ji nad mihotavým plamenem svíce.

„Níž. Ať se tě plamen dotkne.“

Fialka dala ruku níž. O palec. O další. Když jí plamen olízl maso, škulba rukou dozadu a začala vzlykat.

„Oheň je krutým způsobem, jak zemřít. Dalla zemřela, aby to dítě přivedla na svět, ale ty je živíš, opatruješ je. Svěho vlastního chlapce jsi zachránila před chladem. Teď zachraň jejího před ohněm.“

„Jenže oni pak upálí moje dítě. Ta rudá žena. Když nebude mít Dallino, upálí moje.“

„Tvůj syn nemá královskou krev. Tím, že by ho dala ohni, by Melisandra nic nezískala. Stannis chce, aby za něj svobodný lid bojoval, neupálí nevinné dítě jen tak pro nic za nic. Tvůj chlapec bude v bezpečí. Najdu pro něj kojnou a bude vychován zde, v Černém hradu, pod mou ochranou. Naučí se lovit a jezdit na koni, bojovat s mečem, sekerou a lukem. Dokonce se postarám, aby se naučil číst a psát.“ To by se Samovi líbilo. „A až na to bude mít věk, dozví se pravdu o svém původu. Dostane volnost, aby tě mohl jít vyhledat, bude-li o to stát.“

„Uděláš z něj vránu.“ Otřela si slzy hřbetem malé bledé dlaně. „Neudělám to. Neudělám.“

Zabij chlapce, pomyslel si Jon. „Uděláš to. Jinak ti slibuji, že v den, kdy upálí Dallina chlapce, zemře i tvůj.“

„Zemře,“ vykřikl havran Starého medvěda. „Zemře, zemře, zemře.“

Dívka tam seděla shrbená a scvrklá, hleděla do plamene svíce, v očích se jí leskly slzy. Nakonec Jon řekl: „Máš moje svolení odejít. Nikde o tom nemluv, ale sbal si věci a buď připravená k odchodu hodinu před svítáním. Moji muži pro tebe přijdou.“

Fialka se zvedla. Odešla bledá a beze slova, ani jednou se na něj už nepodívala. Jon slyšel její kroky, když pospíchala zbrojnicí. Málem běžela.

Když šel Jon zavřít dveře, uviděl Ducha nataženého pod kovadlinou, kde hryzal volskou kost. Velký bílý zlovlk při jeho příchodu vzhlédl. „To je dost, že jsi už přišel.“ Vrátil se do své židle, aby si znovu přečetl dopis mistra Aemona.

Samwell Tarly se objevil o chvíli později, v náručí nesl stoh knih. Ještě ani nevstoupil a Mormontův havran už se k němu rozletěl a chtěl zrní. Sam se mu snažil vyhovět, nabídl mu zrní z pytle vedle dveří a havran se do něj pustil tak horlivě, že mu málem proklovl dlaň. Sam vykřikl, pták se vznesl, zrní se rozsypalo. „Proděravěl ti ten mizera kůži?“ zeptal se Jon.

Sam si opatrně stáhl rukavici. „Ano. Teče mi *krev*.“

„Všichni proléváme krev pro Hlídku. Nos silnější rukavice.“ Jon k němu přistrčil chodidlem židli. „Posaď se a podívej se na tohle.“ Podal Samovi pergamenu.

„Co je to?“

„Papírový štít.“

Sam pomalu četl. „Dopis králi Tommenovi?“

„Na Zimohradu spolu bojovali Tommen a můj bratr Bran dřevěnými meči,“ řekl Jon a vzpomínal. „Měl na sobě tolik vycpávek, že vypadal jako nadívaná husa. Bran ho srazil k zemi.“ Přešel k oknu a otevřel okenice. Vzduch venku byl chladný a osvěžující, třebaže obloha byla tmavě šedivá. „A přesto je Bran mrtvý a Tommen sedí na Železném trůnu, s korunou posazenou na těch jeho zlatých kudrnách.“

Vysloužil si svými slovy od Sama divný pohled, a na okamžik se zdálo, jako by chtěl tlustý hoch něco říct. Místo toho polkl a otočil se zpátky k pergamentu. „Nepodepsal jsi ten dopis.“

Jon zavrtěl hlavou. „Starý medvěd stokrát prosil Železný trůn o pomoc. Poslali mu Janose Slynta. Žádný dopis nepřiměje Lannistery k tomu, aby nás měli víc v lásce. Tím spíš, až se doslechnou, že pomáháme Stannisovi.“

„Jenom bránit Zeď, ne v jeho rebelii. Právě to tady *stojí*.“

„Ten rozdíl lordu Tywinovi možná ujde.“ Jon si vzal dopis nazpět. „Proč by nám měl teď pomáhat, když to neudělal nikdy předtím?“

„Nu, nebude chtít, aby se říkalo, že Stannis vyjel bránit říši, zatímco Tommen si hrál se svými hračkami. To by rodu Lannisterů vysloužilo pohrdání.“

„Já chci snést na rod Lannisterů smrt a zkázu, ne pohrdání.“ Jon četl z dopisu. „*Noční hlídka se nijak nepodílí na válkách Sedmi království. Přisaháme říši, a říše se nyní nachází ve vážném nebezpečí. Stannis Baratheon nám pomáhá v boji proti našemu nepříteli za Zdí, ačkoliv nejsme jeho muži...*“

Sam se zavrtěl na své židli. „*Nejsme. Že ne?*“

„Dal jsem Stannisovi jídlo, střechu nad hlavou a Noční pevnost, a kromě toho svolení usídlit svobodný lid v Daru. To je všechno.“

„Lord Tywin namítne, že to bylo příliš.“

„Stannis tvrdí, že to nestačí. Čím víc králi dáš, tím víc toho požaduje. Kráčíme po mostě z ledu, s propastmi z obou stran. Dost obtížné je potěšit jednoho krále. Potěšit dva je nemožné.“

„Ano, ale... Pokud by měli Lannisterové zvítězit a lord Tywin usoudí, že jsme krále zradili tím, že jsme pomáhali Stannisovi, mohlo by to znamenat konec Noční hlídky. Má za sebou Tyrelly, vši sílu Vysoké zahrady. A porazil lorda Stannise na Černé vodě.“

„Na Černé vodě byla jedna bitva. Robb vyhrál všechny svoje bitvy, a přesto přišel o hlavu. Pokud dokáže Stannis zburcovat Sever...“

Sam zaváhal, pak řekl: „Lannisterové mají svoje vlastní Seveřany. Lorda Boltona a jeho bastarda.“

„Stannis má Karstarky. Pokud získá Bílý přístav...“

„Pokud,“ zdůraznil Sam. „Pokud ne... můj pane, dokonce i papírový štít je lepší než žádný.“

„Myslím, že ano.“ *Myslel si to i Aemon*. Nějak doufal, že by to Sam Tarly mohl vidět jinak. *Je to jenom inkoust a pergamen*. Rezignovaně popadl brk a podepsal dopis. „Přines mi pečetní vosk.“ *Než si to rozmyslím*. Sam pospíchal pro vosk. Jon otiskl do vosku pečeť lorda velitele a podal mu dopis. „Odnes to mistru

Aemonovi, až budeš odcházet, a pověz mu, aby vypravil ptáka do Králova přístaviště.“

„Udělám to.“ Ze Samova hlasu zaznívala úleva. „Můj pane, jestli se mohu zeptat... viděl jsem odcházet Fialku. Byla málem v slzách.“

„Val ji opět poslala prosit za Manceho,“ zalhal Jon a chvíli si povídali o Mancem a Stannisovi a Melisandře z Ašaje, dokud havran nesezobal poslední zrní a nedal se do křiku: „*Krrev.*“

„Posílám Fialku pryč,“ řekl Jon. „Ji a jejího chlapce. Budeme muset najít jinou kojnou pro jejího mléčného bratra.“

„Než se ti to podaří, postačí kozí mléko. Pro miminko bude lepší než kravské.“ Řeči o ženských nadrech zjevně uváděly Sama do rozpaků a najednou začal hovořit o historii a chlapec-kých velitelích, kteří žili a umírali před stovkami let. „Pověz mi něco užitečného,“ přerušil jej Jon. „Řekni mi něco o našem nepříteli.“

„Jiní.“ Sam si oblízl rty. „Zmiňují se o nich letopisy, třebaže ne tak často, jak jsem si myslel. Tedy letopisy, které jsem našel a do kterých jsem se díval. Víím, že existují i další, které jsem nenašel. Některé ze starších knih se rozpadají na kusy, stránky se drolí, když se je snažím otočit. A ty *opravdu* staré knihy... buď se již celé rozpadly, nebo jsou pohřbené někde, kam jsem se zatím nedíval, nebo... nu, je docela možné, že takové knihy ani neexistují. Nejstarší historické zápisy vznikly, když přišli Andalové do Západozemí. První lidé nám po sobě zanechali jen runy na kamenech, takže vlastně všechno, co si myslíme, že vííme o Věku hrdinů, Úsvitu věků a Dlouhé noci, pochází z líčení sepsaných septony o tisíce let později. V Citadele jsou mistři, kteří o tom všem mají své pochybnosti. Staré historie jsou plné králů, kteří vládli po stovky let, a rytířů jezdících po světě tisíce let předtím, než rytíři *vznikli*. Znáš ty příběhy; Brandon Stavitel, Symeon Hvězdooký, Noční král... říkáme, že jsi devítistý devadesátý osmý lord velitel Noční hlídky, ale ten nejstarší seznam, který jsem našel, uvádí jen šest set sedmdesát čtyři velitelů, což naznačuje, že byl sepsán během...“

„Už hodně dávno,“ přerušil ho Jon. „Co Jiní?“

„Našel jsem zmínku o dračím skle. Během Věku hrdinů dávaly Děti lesa každoročně Noční hlídce stovku obsidiánových dýk.

Jiní přicházejí, když panuje chlad, na tom se většina příběhů shodne. Anebo se ochladí, když přijdou. Někdy se objeví během sněhových bouří, a jakmile se obloha pročistí, rozpustí se. Schovávají se před slunečním svitem a vynořují se za noci... anebo padne noc, když se Jiní objeví. V některých příbězích se uvádí, že jezdí na hřbetech mrtvých zvířat. Medvědů, zlovlků, mamutů, koní, na tom nesejde, pokud je zvíře mrtvé. Ten, co zabil Malého Pavku, jel na mrtvém koni, takže tato část je zjevně pravdivá. V některých zápisech se dokonce hovoří o obrovských ledových pavoucích. Nevím, co jsou zač. Lidé, kteří padnou v boji proti Jiným, musí být spáleni, jinak znovu ožijí jako jejich otroci.“

„Tohle všechno už víme. Otázka zní, jak se proti nim dá bojovat?“

„Pokud se dá věřit příběhům, většina obyčejných čepelí zbrojí Jiných nepronikne. A jejich vlastní meče jsou tak chladné, že tříští ocel. Oheň je však děsí a jsou zranitelní vůči obsidiánu. Našel jsem jedno líčení Dlouhé noci, kde se hovořilo o Posledním rekovi zabíjejícím Jiné mečem z dračí oceli. Údajně proti ní neobstáli.“

„Dračí ocel?“ Ten název byl pro Jona nový. „*Valyrijská ocel?*“

„To mě taky napadlo jako první.“

„Takže kdybychom dokázali přesvědčit lordy Sedmi království, aby nám dali svoje valyrijské meče, je všechno zachráněno? To by nebylo tak obtížné.“ *O nic obtížnější než je požádat, aby odevzdali svoje mince a hradý.* Trpce se zasmál. „Zjistil jsi, co jsou Jiní zač, odkud pocházejí, co chtějí?“

„Ještě ne, můj pane, ale možná je to tak, že jsem dosud četl nesprávné knihy. Jsou stovky dalších, do kterých jsem se zatím nedíval. Dej mi víc času a já najdu cokoliv, co je v nich k nalezení.“

„Víc času není. Musíš si sbalit věci, Same. Odcházíš s Fialkou.“

„Odcházím?“ Sam zalpal po dechu, vytřeštil oči a podíval se na něj, jako by nechápal význam toho slova. „Já odcházím? Do Východní hlídky, můj pane? Nebo... kam...?“

„Do Starého města.“

„*Starého města?*“ vyjekl Sam kvičivým hlasem.

„Aemon taky.“

„Aemon? *Mistr* Aemon? Jenže... je sto a dvě léta stár, můj

pane, nezvládne... ty posíláš jeho a mne? Kdo se postará o havrany? Pokud zde budou nemocní a ranění, kdo...“

„Clydas. Strávil vedle Aemona celé roky.“

„Clydas je pouhý majordomus... a slábnou mu oči. Ty potřebuješ *mistra*. Mistr Aemon je tak slabý, cestu po moři by nemusel... je starý a...“

„Jsem si vědom, že jeho život bude v nebezpečí, Same, jenže tady hrozí větší riziko. Stannis ví, kdo Aemon je. Pokud bude ta jeho rudá žena vyžadovat královskou krev pro svoje kouzla...“

„Och.“ Zdálo se, jako by ze Samových kulatých tváří vyprchala všechna barva.

„Do Východní hlídky vás doprovodí Dareon. Upřímně doufám, že jeho písně pro nás na jihu získají nějaké muže. Pak poplujete na *Černém ptákov* do Braavosu a odtamtud už si sami zařídíte cestu do Starého města. Pokud máš stále v úmyslu přijmout Fialčino dítě za svého bastarda, pak pošli ji i dítě do Parožnatého vrchu, jinak pro ni Aemon najde místo služebné v Citadele.“

„Mého b-b-bastarda. Ano, já... moje matka a moje sestry Fialce s dítětem pomohou. Já jsem... každého odpoledne se s Ulmerem procvičuji v lukostřelbě, jak jsi nařídil... nu, kromě doby, kterou trávím ve sklepení, ale řekl jsi mi, abych toho zjistil co nejvíc o jiných. Z dlouhého luku mne bolí ramena a na prstech mi naskákaly puchýře.“ Ukázal Jonovi ruku. „Přesto se cvičím. Teď už zasáhnu terč častěji, než nezasáhnu, avšak stále jsem ten nejhorší lučištník, který kdy třímal v rukou luk. Ale mám rád Ulmerovy příběhy. Někdo by je měl zapsat a uspořádat je do knihy.“

„Uděláš to ty. V Citadele mají pergamen a inkoust, stejně jako luky. Očekávám, že tam budeš ve svém výcviku pokračovat. Same, Noční hlídka má stovky mužů, kteří dokážou vypustit šíp, ale jen hrstku takových, co umí číst a psát. Potřebuji, aby ses stal mým novým mistrem.“

„Můj pane, já... moje práce je zde, knihy...“

„... tu budou, až se k nám vrátíš.“

Samovi vyjela ruka k hrdlu. „Můj pane, v Citadele... člověka tam nutí rozřezávat mrtvoly. Já nemohu nosit řetěz.“

„Můžeš. Budeš ho nosit. Mistr Aemon je starý a slepý, síly jej opouštějí. Kdo zaujme jeho místo, až zemře? Mistr Mullin ve

Stínové věži je spíš bojovník než učenec, a mistr Harmune z Východní hlídky je častěji opilý než střízlivý.“

„Když Citadelu požádáš o další mistry...“

„To mám v úmyslu. Budeme potřebovat každého. Aemona Targaryena však nelze nahradit snadno.“ *Neprobíhá to tak, jak jsem doufal.* Věděl, že s Fialkou to bude těžké, ale předpokládal, že Sam bude rád, když bude moci vyměnit nebezpečí Zdi za teplo Starého města. „Byl jsem si jistý, že tě potěším,“ řekl zmateně. „V Citadele mají tolik knih, že je nad možností jakéhokoliv člověka, aby je všechny přečetl. Jsem si jistý, že by sis tam vedl dobře, Same.“

„Ne. Knihy číst mohu, ale... m-mistr musí být ranhojičem, a já při pohledu na k-k-krev omdlévám.“ Ruka se mu zachvěla, jakoby na důkaz, že to je pravda. „Jsem Sam Zbabělec, ne Sam Zabiják.“

„Zbabělec? A z čeho máš strach? Z plísňení starých mužů? Same, viděl jsi nemrtvé, jak se vyrojili na Pěsti, přival živých mrtvol s černýma rukama a jasně modrýma očima. Zabil jsi Jiného.“

„To bylo d-d-d-dračí sklo, ne já.“

„Ticho,“ okřikl ho Jon. Po Fialce již neměl na strachy tlustého chlapce trpělivost. „Lhal jsi a pletichařil a kul pikle, abys mne učinil lordem velitelem. A teď mne *poslechněš*. Půjdeš do Citadely a vykováš tam svůj řetěz, a když budeš muset řezat mrtvolu, tak ať. Ve Starém městě aspoň nebudou mrtvolky nic namítat.“

„Můj pan o-o-o-otec, lord Randyll, on, on, on, on, on... říká, že být mistrem znamená celý život *sloužit*. Žádný syn z rodu Tarlyů nikdy nebude nosit řetěz. Muži z Parožnatého vrchu se neohýbají a nepracují pro nějaké bezvýznamné malé lordy, Jone. Nemohu neuposlechnout svého *otce*.“

Zabij chlapce, pomyslel si Jon. *Chlapce v sobě a toho v něm. Zabij je oba, ty ničemný bastarde.* „Žádného otce nemáš. Jenom bratry. Jenom nás. Tvůj život patří Noční hlídce, takže jdi a sbal si do vaku svoje prádlo spolu se vším ostatním, co si chceš vzít do Starého města. Na cestu vyrazíte hodinu před úsvitem. A zde je další rozkaz. Ode dneška už nikdy *nebudeš* nazývat sám sebe zbabělcem. Za uplynulý rok ses musel postavit víc věcem, než s kolika se musí většina lidí potýkat během celého života. Do-

kážeš se postavit i Citadele, ale postavíš se jí jako přísahající bratr Noční hlídky. Nemohu ti poručit, abys byl statečný, ale *mohu* ti přikázat, abys svůj strach skrýval. Odříkal jsi slova, Same, pamatuješ?“

„Já... já se vynasnažím.“

„Nevynasnažíš se. Poslechněš.“

„*Poslechněš.*“ Mormontův havran zamával velkými černými křídly.

Sam jako by se scvrkl. „Jak můj lord velitel poroučí. Mistr... mistr Aemon to ví?“

„Byl to stejně tak jeho nápad jako můj.“ Jon mu otevřel dveře. „Žádné loučení. Čím méně lidí o tom bude vědět, tím lépe. Hodinu před svítáním u hřbitova.“

Sam od něj utekl stejně, jako před nedávnem Fialka.

Jon byl unavený. *Potřebuji se vyspat.* Byl vzhůru polovinu noci, dumal nad mapami, psal dopisy a dělal plány s mistrem Aemonem. I když se pak dopotácel do své úzké postele, spánek nepřicházel. Věděl, čemu bude muset dnes čelit, a nepokojně sebou házel, přemítaje nad posledními slovy mistra Aemona. „Dovol mi dát mému pánovi jednu poslední radu,“ řekl stařec, „stejnou radu, jako jsem jednou dal svému bratrovi, když jsme se natrvalo loučili. Bylo mu třiatřicet let, když si jej Velká rada vybrala, aby usedl na Železný trůn. Dospělý muž se svými vlastními syny, a přesto v určitých ohledech stále chlapec. Egg v sobě měl nevinnost, laskavost, pro kterou jsme ho všichni milovali. *Zabij chlapce v sobě*, řekl jsem mu v den, kdy jsem nasedl na loď, která mne měla odvézt ke Zdi. *K tomu, abys mohl vládnout, je zapotřebí muže. Aegon, ne Egg. Zabij chlapce a dej zrodit se muži.*“ Starý muž nahmatal Jonovu tvář. „Jsi zhruba poloviny Eggova věku, a obávám se, že tvoje vlastní břímě je mnohem krutější. Velení ti přinese pramalou radost, ale myslím, že v sobě máš sílu konat věci, které je třeba konat. Zabij chlapce v sobě, Jone Sněhu. Zima je již skoro za dveřmi. Zabij chlapce a dej zrodit se muži.“

Jon si přehodil přes ramena svůj plášť a vyšel ven. Obhlídky Černého hradu konal každý den, navštěvoval muže na stráži, aby si vyslechl jejich hlášení z první ruky. Pozoroval Ulmera a jeho svěfence u lukostřeleckých terčů, hovořil s královými

muži a také s královninými, chodil po vrcholu Zdi a díval se na les. Duch ťapkal s ním, bílý stín po jeho boku.

Tentokrát byl na stráží na vrcholu Zdi Bělooký Kedge, když na ni Jon vystoupal. Muž již měl za sebou přes čtyřicet dnů jména, přičemž třicet z nich strávil na Zdi. Levé oko měl slepé, na pravé viděl špatně. V divočině, se svou sekyrou a na malém koni, byl stejně dobrým průzkumníkem jako kterýkoliv jiný muž v Hlídce, ale nikdy moc dobře nevycházel s ostatními muži. „Klidný den,“ řekl Jonovi. „Nic k hlášení, až na ty dva pomýlené průzkumníky.“

„Pomýlené průzkumníky?“ podivil se Jon.

Kedge se zasmál. „Dva rytíři. Vyjeli asi před hodinou, na jih po Královské cestě. Když Dywen viděl, jak odjíždějí, řekl těm jižanským bláznům, že jedou špatným směrem.“

„Rozumím,“ řekl Jon.

Víc se dozvěděl od Dywena samotného. Starý lesník srkal misku ječného vývaru dole v kasárnách. „Jo, milostpane, viděl jsem je. Byli to Horpe a Massey. Tvrdili, že je poslal ven Stannis, ale neřekli, kam jedou, proč tam jedou, ani kdy se vrátí.“

Jak ser Richard Horpe, tak ser Justin Massey byli královnini muži. A oba patřili mezi významné královy poradce. *Kdyby měl Stannis v úmyslu pouhý průzkum, stačil by k tomu pár svobodných jezdců*, přemítal Jon Sníh, *ale rytíři jsou vhodnější k tomu, aby jednali jako poslové nebo vyslanci*. Cotter Pyke poslal vzkaz z Východní hlídky, že Cibulový lord a Salladhorr Sann vypluli k Bílému přístavu, aby vyjednávali s lordem Manderlym. Dávalo smysl, že Stannis poslal i jiné vyslance. Jeho Veličenstvo nebylo trpělivý muž.

Zda se ovšem pomýlení průzkumníci vrátí, to byla jiná věc. I když jsou to rytíři, neznají Sever. *Podél Královské cesty budou oči, a ne všechny budou přátelské*. To ale nebyla Jonova starost. *Ať si Stannis má svá tajemství. Bohové vědí, že já mám svoje vlastní*.

Té noci spal Duch u nohou jeho postele a Jonovi se pro jednu nezdálo, že je vlk. Přesto spal trhavým spánkem, házel sebou celé hodiny, než odplul do noční můry. Byla v ní Fialka, plakala, prosila ho, aby nechal děťátka na pokoji, jenže on jí je vyrval z rukou a usekl jim hlavy, pak je vyměnil a řekl jí, aby je přišla zpátky na místo.

Když se probudil, tyčil se nad ním ve tmě jeho ložnice Edd Tollett. „Můj pane? Je čas. Hodina vlka. Nařídil jsi mi, abych tě probudil.“

„Přines mi něco horkého.“ Jon odhrnul svoje pokrývky.

Než se oblékl, byl Edd zpátky. Vtiskl mu do dlaní kouřící hrnek. Jon očekával horké svařené víno, ale s překvapením zjistil, že je to polévka, řídký vývar, který voněl mrkví a pórkem, ale zdálo se, že po mrkvi a pórků v něm není ani památky. *Pachy jsou v mých vlčích snech výraznější, pomyslel si, a jídlo také chutná bohatěji. Duch je živější než já.* Položil prázdný hrnek na kovadlinu.

Dnešního rána byl u jeho dveří Kegs. „Chci si promluvit s Bedwyckem a Janosem Slyntem,“ řekl jim Jon. „Přiveď mi je sem za prvního světla.“

Svět venku byl stále černý a tichý. *Chladný, ale ne nebezpečně chladný. Ještě ne. Až vyjde slunce, bude tepleji. Pokud jsou bohové dobří, možná bude Zeď plakat.* Když přišli ke hřbitovu, kolona se již zformovala. Jon pověřil velením doprovodu Černého Janka Bulwera, který pod sebou měl tucet průzkumníků na koních a dva povozy. Jeden byl vysoko navršen truhlicemi, bednami a pytli, zásobami na cestu. Ten druhý měl tvrdou střechu z vařené kůže, aby byl vnitřek chráněn před větrem. Mistra Aemona usadili dozadu, zahaleného v medvědí kožešině, ve které vypadal malý jako dítě. Sam a Fialka stáli opodál. Oči měla rudé a oteklé, ale v náručí chovala chlapečka, těsně zavinutého. Zda to je její chlapec nebo Dallin, tím si nemohl být jistý. Viděl ty dva pohromadě jen párkrát. Fialčin chlapec byl starší, Dallin robustnější, ale oba byli přibližně stejného věku, takže nikdo, kdo je moc dobře neznal, nebude moci snadno rozeznat jednoho od druhého.

„Lorde Sněhu,“ zavolal na něj Aemon. „Nechal jsem pro tebe ve svých komnatách knihu. *Nefritové kompendium*. Napsal je volantský dobrodruh Colloquo Votar, který cestoval na východ a navštívil všechny země Nefritového moře. Je tam jedna pasáž, která tě možná bude zajímat. Řekl jsem Clydasovi, aby ji pro tebe zatrhl.“

„Určitě si ji přečtu.“

Mistr Aemon si utřel nos. „Vědomosti jsou zbraň, Jone. Vyzbroj se dobře, než vyjedeš do bitvy.“

„Vyzbrojím.“ Jon ucítil na tváři cosi mokrého a studeného. Když zvedl oči, uviděl, že sněží. *Zlé znamení*. Otočil se k Černému Janku Bulwerovi. „Snažte se urazit cestu v co nejrychlejším čase, ale v žádném případě pošetile neriskujte. Máte s sebou starého muže a miminko. Postarejte se, aby byli stále v teple a dobře živeni.“

„Ty se postarej o totéž, můj pane.“ Nezdálo se, že by Fialka nějak spěchala vyšplhat do povozu. „Udělej to samé pro toho druhého. Najdi mu jinou kojnu, jak jsi řekl. Slíbil jsi mi, že to uděláš. Ten chlapec... Dallin chlapec... chci říct, malý princ... najdi mu nějakou dobrou ženu, aby z něj vyrostl velký a silný hoch.“

„Máš moje slovo.“

„Nedávej mu jméno. Nedělej to, dokud nedovrší dvě léta. Když je pojmenuješ, dokud jsou stále ještě u prsu, přináší to smůlu. Vy vrány to možná nevíte, ale je to pravda.“

„Jak poroučíš, moje paní.“

„Takhle mi neříkej. Já jsem matka, ne nějaká urozená paní. Jsem Krasterova manželka a Krasterova dcera, a *matka*.“ Podala dítě Bolestínskému Eddovi, vyšplhala do vozu a přikryla se kožešinami. Když jí Edd podal dítě zpátky, Fialka si je přiložila k prsu. Sam se od toho výjevu odvrátil, celý rudolící, a vytáhl se na svou klisnu. „*Jedeme*“, vydal rozkaz Černý Janek Bulwer a práskl bičem. Kolona se rozjela.

Sam ještě chvíli otálel. „Tak“, řekl, „sbohem.“

„Tobě též, Same“, řekl Bolestínský Edd. „Nemyslím si, že se tvoje loď potopí. Ty se potápějí, jen když jsem na palubě já.“

Jon zavzpomínal: „Když jsem Fialku spatřil poprvé, byla přitisknutá zády ke zdi Krasterovy bašty; hubená tmavovlasá dívka s velkým břichem, krčící se před Duchem. Dostal se mezi její králíky a ona měla strach, že by ji mohl roztrhnout a sežrat její dítě... jenže to nebyl vlk, čeho se tehdy měla bát, že ne?“

„Má v sobě víc odvahy, než si uvědomuje“, řekl Sam.

„Stejně tak i ty, Same. Přeji vám rychlou, bezpečnou cestu. A postarej se o ni i o mistra Aemona a dítě.“ Studené kapky na tváři připomněly Jonovi den, kdy se loučil s Robbem na Zimohradu, aniž by věděl, že jej vidí naposledy v životě. „A nandej si svou kápi. Padá ti sníh do vlasů.“

Než se malá kolona ztratila v dálce, proměnila se východní obloha z černé v šedivou a hustě padal sníh. „Obr bude čekat na potěšení ze setkání s lordem velitelem,“ připomněl mu Edd. „Janos Slynt taky.“

„Ano.“ Jon Sních pohlédl vzhůru na Zeď, tyčící se nad ním jako ledový útes. *Stovka líc od jednoho konce na druhý a sedm stovek stop vysoká.* Síla Zdi spočívala v její výšce; délka zdi byla její slabinou. Jon si vzpomněl na něco, co mu kdysi řekl jeho otec. *Hradba je jenom tak silná, jako muži, kteří stojí za ní.* Muži Noční hlídky byli hodně stateční, ale na úkol, který měli před sebou, jich bylo příliš málo.

Obr na něj čekal ve zbrojnici. Ve skutečnosti se jmenoval Bedwyck. S výškou o vlas a půl přesahující pět stop to byl ten nejmenší muž u Noční hlídky. Jon šel rovnou k věci. „Potřebujeme víc očí podél Zdi. Hrádky, kam se mohou naše hlídky schovat před chladem a nalézt teplé jídlo a čerstvé koně. Posílám posádku do Ledobodu a svěřuji ti velení.“

Obr si strčil konec malíčku do ucha, aby si z nich vydlobul vosk. „Velení? Mně? Ví milostpán, že jsem jen obyčejný rolnický synek, poslaný na Zeď za pytlacení?“

„Už celé roky jsi průzkumník. Přežil jsi Pět Prvních lidí i Kras-terovu baštu a vrátil ses, abys nám to vypověděl. Mladší muži k tobě vzhlížejí.“

Malý muž se zasmál. „Ke mně vzhlížejí jen trpaslíci. Neumím číst, můj pane. Když mám dobrý den, dokážu napsat své jméno.“

„Poslal jsem do Starého města pro další mistry. Pro případ naléhavé potřeby budeš mít k dispozici dva havrany. Dokud nebudeme mít víc mistrů a víc ptáků, mám v úmyslu zřídit na vrcholu Zdi řadu majákových věží.“

„A kolika ubohým bláznům budu velet?“

„Dvaceti z Hlídky,“ odpověděl Jon, „a polovičnímu množství Stannisových mužů.“ *Starým, nezkušeným nebo raněným.* „Nebudou to jeho nejlepší muži, a žádný z nich se nedá k černým, ale poslechnou tě. Najdi pro ně to nejlepší využití. Čtyři z bratří, které s tebou posílám, jsou králozemci, co přišli na Zeď s Janosem Slyntem. Dohlížej na tu chásku jedním okem, ale druhým dávej pozor na případné lezce.“

„Budeme dávat pozor, můj pane, jenže pokud na vrchol Zdi

vyšplhá dostatečné množství lezců, třicet mužů k jejich odražení nepostačí.“

Ani tři stovky by možná nestačily. Jon si tyhle pochybnosti nechal pro sebe. Byla pravda, že když lezci vystupovali nahoru, byli nesmírně zranitelní. Seshora na ně bylo možné házet kameny, vrhat kopí, lít hrnce s horkou smůlou, zatímco jejich jedinou obranou bylo tisknout se zoufale k ledu. Někdy jako by je chtěla setřást samotná Zeď, jako by si pes vytřepával blechy. Jon to viděl na vlastní oči, když se odlomil plát ledu pod Valiným milencem Jarlem a poslal toho muže vstříc smrti.

Pokud se však lezcům podařilo nepozorovaně dostat na samý vrchol Zdi, všechno se měnilo. Když měli dostatek času, mohli si tam nahoře vytesat v ledu úchytky, vztyčit svoje vlastní ochranné valy a spustit dolů lana a žebříky pro tisícovky dalších, kteří přešli po nich. Právě tak to udělal Raymun Rudovous, Raymun, který byl Králem za Zdí ve dnech dědečka jeho dědečka. V těch dnech byl lordem velitelem Janek Musgood. Veselý Janek, přezdívali mu, než Sever napadl Rudovous; od té doby mu pak už neřekli jinak než Ospalý Janek. Raymunovu armádu čekal krvavý konec na březích Dlouhého jezera, kde se ocitla polapena mezi lordem Willamem ze Zimohradu a Opilým obrem, Harmondem Umberem. Rudovouse samotného zabil Artos Nesmiřitelný, mladší bratr lorda Willama. Hlídka přijela příliš pozdě, aby ještě mohla s divokými bojovat, ale akorát včas, aby je mohli pohřbít, což byl úkol, kterým je Artos Stark pověřil ve svém hněvu, zatímco truchlil nad bezhlavou mrtvolou svého padlého bratra.

Jon neměl v úmyslu, aby si jej pamatovali jako Ospalého Jona Sněha. „S třiceti muži budeme mít větší šanci než s jedním,“ řekl Obrovi.

„To je pravda,“ přítakal mužík. „A bude to jenom Ledobod, nebo má můj pán v úmyslu zalidnit i další pevnosti?“

„Časem chci umístit posádku do všech,“ řekl Jon, „ale prozatím to bude jen Ledobod a Šedá stráž.“

„A už můj pán rozhodl, kdo bude velet v Šedé stráži?“

„Janos Slynt,“ odpověděl Jon. *Bohové, chraňte nás.* „Člověk se nestává velitelem zlatých plášťů jen tak pro nic za nic, aniž by měl určité schopnosti. Slynt se narodil jako syn řezníka. Byl kapitánem Železné brány, když zemřel Manly Stokeworth, a Jon

Arryn jej pozvedl a svěřil obranu Králova přístaviště do jeho rukou. Lord Janos nemůže být až tak velký blázen, jak se zdá.“
A chci ho mít hezky daleko od Allisera Thorna.

„Možná to tak je,“ řekl Obr, „ale já bych ho raději poslal do kuchyně, aby tam pomáhal Tříprstému Hobbovi krájet tuřín.“

Kdyby tam šel, už nikdy bych se neodvážil sníst ani kousek tuřínu.

Uplynula polovina dopoledne, než se Janos Slynt ohlásil, jak mu bylo poručeno. Jon zrovna čistil Dlouhý dráp. Někteří muži by tento úkol svěřili majordomovi nebo panoši, ale lord Eddard svoje syny učil, aby se o svoje zbraně starali sami. Když přišli Kegs a Bolestínský Edd se Slyntem, Jon jim poděkoval a pokynul lordu Janosovi, aby se posadil.

Slynt to udělal, třebaže velmi neobratně, zkrřížil si ruce na hrudi, zamračil se a ignoroval obnaženou ocel v rukou svého lorda velitele. Jon přešel čepel svého meče naolejovaným hadříkem, pozoroval hru ranního světla na vlnkách v oceli, říkal si, jak snadno by čepel projela kůží, tukem i šlachami a oddělila Slyntovu ošklivou hlavu od jeho těla. Když se dal k černým, byly tomu muži prominuty veškeré jeho zločiny a také jeho dosavadní loajalita vůči těm či oněm pánům, a přesto pro něj bylo těžké považovat Janose Slynta za bratra. *Mezi námi je krev. Tento muž pomohl zabít mého otce a ze všech sil se snažil nechat zabít i mne.*

„Lorde Janosi.“ Jon zasunul svůj meč do pochvy. „Svěřuji ti velení nad Šedou stráží.“

To Slynta zarazilo. „Šedá stráž... Šedá stráž je tam, kde jsi se svými divokými přáteli přešel Zeď...“

„Přesně tak. Pevnost se bohužel nachází v žalostném stavu. Vynasnažíš se ze všech sil obnovit ji. Začni tím, že budete káčet les rostoucí na severní straně. Vezměte kameny ze staveb, které se již zhroutily, a použijte je na opravu těch, co stále stojí.“ *Ta práce bude tvrdá a krutá,* mohl by dodat. *Budeš spát na kameni, příliš vyčerpaný, než aby sis mohl stěžovat nebo pletichařit, a brzy zapomeš na to, jaké to je být v teple, a možná si vzpomeneš, co to znamená být mužem.* „Budeš pod sebou mít třicet mužů. Deset odsud, deset ze Stínové věže a deset, které nám zapůjčí král Stannis.“

Slyntův obličej na sebe vzal barvu zralé švestky, jeho masité laloky se začaly třást. „Myslíš si, že nevidím, o co ti jde? Janos Slynt není člověk, který by se dal oklamat tak snadno. Byl jsem pověřen obranou Králova přístaviště, když ty sis ještě kálel do plenek. Nech si svoji ruinu, bastarde.“

Dávám ti šanci, můj pane. Je to víc, než jsi kdy ty sám dal mému otci. „Mýlíš se, můj pane,“ řekl Jon. „To byl rozkaz, ne nabídka. Do Šedé stráže je to čtyřicet líg. Sbal si svoje zbraně a zbroj, rozluč se a buď připraven vyrazit zítra za prvního světla.“

„Ne.“ Lord Janos se zvedl tak prudce, až převrhl židli. „Já *nepůjdu* poslušně zmrznout a umřít. Žádný zrádcův bastard nebude poroučet Janosi Slyntovi! Varuji tě, mám vlivné přátele. Tady a také v Králově přístavišti. Byl jsem lordem Harrenova! Dej si svoji ruinu některému z těch slepých bláznů, co hlasovali pro tebe, já ji nechci. Slyšíš mě, chlapče? *Já to nevezmu!*“

„Vezmeš.“

Slynt se neurčil odpovědět, jen na odchodu odkopl židli stranou.

On ve mně stále vidí chlapce, pomyslel si Jon, *nezkušeného kluka, co se dá zastrašit slovy.* Mohl jen doufat, že noční spánek přivede lorda Janose k rozumu.

Příštího rána se ukázalo, že byly jeho naděje marné.

Jon našel Slynta, jak snídá ve společné jídelně. Byli s ním ser Alliser Thorne a několik z jejich kumpánů. Zrovna se něčemu smáli, když Jon přišel dolů po schodech s Železným Emmettem a Bolestínským Eddem, a za nimi Muloš, Kůň, Rudý Janek Crabb, Zrzek Květina a Owen Tupec. Tříprstý Hobb nandával ovesnou kaši ze svého kotle. Královnini muži, královi muži i černí bratři seděli u svých samostatných stolů, někteří sehnuli nad miskami s kaší, zatímco jiní si plnili břicha smaženým chlebem a slaninou. Jon uviděl u jednoho stolu Pypa a Grenna, u jiného Bowena Marshe. Vzduch byl cítit kouřem a omastkem a od klenutého stropu se odrážel třeskot nožů a lžic.

Všechny hlasy najednou utichly.

„Lorde Janosi,“ řekl Jon, „dávám ti poslední šanci. Odlož lžici a odeber se do stájí. Nechal jsem osedlat tvého koně. Do Šedé stráže je to daleká, namáhavá cesta.“

„V tom případě bys měl raději vyjet, chlapče.“ Slynt se zasmál,

pobryndal si ovesnou kaší hruď. „Myslím, že Šedá stráž je dobrým místem pro takové jako ty. Daleko od slušných, zbožných lidí. Ty na sobě nosíš znamení bestie, bastarde.“

„Odmítáš uposlechnout můj příkaz?“

„Nacpi si svůj příkaz do té svojí bastardi prdele,“ řekl Slynt a laloky se mu zatřáslly.

Alliser Thorne se usmál tenkým úsměvem, upíraje černé oči na Jona. U jiného stolu se dal do smíchu Godry Obrobijec.

„Jak chceš.“ Jon pokývl Železnému Emmettovi. „Odveďte pro-
sím lorda Janose ke Zdi...“

... a zavřete ho do ledové cely, mohl by říct. Jon nepochyboval o tom, že po dni nebo deseti uvnitř těsné komůrky z ledu by celý rozřesený a horečnatý prosil, aby jej pustili. V okamžiku, kdy bude venku, začnou on a Thorne znovu kout pikle.

... a uvažte jej k jeho koni, mohl by říct. Pokud si Janos Slynt nepřál odebrat se do Šedé stráže jako velitel, mohl by se tam vypravit jako její kuchař. Bylo by jen otázkou času, než by dezertoval. A kolik dalších by přitom vzal s sebou?

„... a pověste ho,“ dořekl Jon.

Obličej Janose Slynta zbělel jako mléko. Lžice mu vyklouzla z prstů. Edd a Emmett zamířili přes místnost, jejich kroky zvonily na kamenné podlaze. Bowen Marsh otevřel ústa a zase je zavřel, aniž mu z nich vyšlo jediné slovo. Ser Alliser Thorne sáhl po jílci svého meče. *Jen pokračuj*, pomyslel si Jon. Dlouhý dráp měl pověšený přes záda. *Tas svoji ocel. Dej mi důvod učinit totéž.*

Polovina mužů v síni byla na nohou. Jižanští rytíři a zbrojnoši, loajální králi Stannisovi nebo rudé ženě nebo oběma, a přísahající bratři Noční hlídky. Někteří z nich volili za svého lorda velitele Jona. Jiní dali hlas Bowenu Marshovi, seru Denysi Mal-
listerovi, Cotteru Pykovi... a někteří Janosi Slyntovi. *Byla jich zhruba stovka, jak si vzpomínám.* Jon si říkal, kolik z těch mužů je právě teď kolem něj. Na okamžik svět balancoval na ostří čepele.

Alliser Thorne sundal ruku ze svého meče a ustoupil stranou, aby nechal Edda Tolletta projít.

Bolestínský Edd vzal Slynta za jednu paži, železný Emmett za druhou. Společně jej zvedli z lavice. „Ne,“ protestoval lord Janos, prskaje kolem sebe vločky ovesné kaše. „Ne, pusťte mě.“

Je to teprve kluk, *bastard*. Jeho otec byl zrádce. Je na něm znamení bestie, ten jeho vlk... *Pusťte mě!* Budete litovat dne, kdy jste vztáhli ruce na Janose Slynta. Mám přátele v Králově přístavišti. Varuji vás...“ Stále protestoval, zatímco s ním napůl šli a napůl jej táhli nahoru po schodech.

Jon je následoval ven. Sklepení za nimi se vyprázdnilo. U klece se jim Slynt na chvíli vykroutil a pokusil se s nimi prát, ale Železný Emmett jej chytil za hrdlo a přitiskl jej zády proti železným mřížím, dokud se nepřestal vzpírat. Do té doby již vyšli ven všichni z Černého hradu, aby se podívali, co se děje. Dokonce i Val byla u svého okna, dlouhý zlatý cop měla přehozený přes rameno. Stannis stál na schodech Králový věže, obklopen svými rytíři.

„Jestli si ten kluk myslí, že mě může zastrašit, mýlí se,“ slyšeli říkat lorda Janose. „Neodváží se mě pověsit. Janos Slynt má přátele, *významné* přátele, však uvidíte...“ Zbytek jeho slov odnesl vítr.

Tohle je špatně, pomyslel si Jon. „Přestaňte.“

Emmett se k němu otočil, zamračil se. „Můj pane?“

„Nepověsím ho,“ řekl Jon. „Přiveďte ho sem.“

„Och, Sedm spaste nás,“ slyšel vykřiknout Bowena Marshe.

Úsměv, který se objevil na tváři Janose Slynta, v sobě měl veškerou sladkost žluklého másla. Dokud Jon neřekl: „Přines mi špalek, Edde,“ a netasil Dlouhý dráp.

Než našli vhodný popravčí špalek, zalezl lord Janos do rum-pálové klece, ale Železný Emmett tam vlezl za ním a vytáhl jej ven. „Ne,“ vykřikl Slynt, zatímco jej Emmett napůl strkal a napůl vlekl přes nádvoří. „Pusťte mne... to nesmíte... až se to dozví lord Tywin, budete toho všichni litovat...“

Emmett mu podkopl nohy. Bolestínský Edd mu dal chodidlo na záda, aby jej udržel na kolenou, zatímco Emmett mu přistrčil špalek pod hlavu. „Půjde to snáz, když se nebudeš hýbat,“ řekl mu Jon Sníh. „Uhni, aby ses vyhnul seku, a stejně zemřeš, akorát že bude tvoje umírání ošklivější. Natáhni krk, můj pane.“ Bledé světlo ranního slunce přejelo nahoru a dolů po jeho čepeli, zatímco Jon uchopil jílec bastardího meče oběma rukama a zvedl jej do výše. „Jestli máš nějaká poslední slova, je čas, abys je řekl,“ pobídl ho, očekáváje poslední nadávky.

Janos Slynt otočil krk dokola a podíval se na něj vzhůru. „Prosím, můj pane. Milost. Já... já půjdu, půjdu tam, já...“

Ne, pomyslel si Jon. Ty dveře sis už zavřel. Dlouhý dráp zavisl vzduchem.

„Mohu si vzít jeho boty?“ zeptal se Owen Tupec, zatímco se hlava Janose Slynta kutálela po blátivé zemi. „Jsou skoro nové... ty jeho boty. Podšité kožešinou.“

Jon se podíval zpátky na Stannise. Jejich oči se na okamžik setkaly. Pak král přikývl a zašel zpátky do své věže.

TYRION

Probudil se samotný a zjistil, že nosítka zastavila. Na místě, kde se předtím rozvaloval Illyrio, zůstala jen hromada zmačkaných polštářů. Trpaslík cítil, jak má vyschlé hrdlo. Zdálo se mu... o čem se mu to jen zdálo? Nevzpomínal si.

Venku hovořily hlasy jazykem, který neznal. Tyrion zhoupł nohy přes závěsy nosítek a seskočil na zem, jen aby venku našel magistra Illyria, jenž stál u koní se dvěma jezdci tyčícími se nad ním. Oba na sobě měli košile z odřené kůže a na nich pláště z tmavohnědé vlny, ale meče měli zastrčené v pochvách a zdálo se, že otlému muži od nich žádné nebezpečí nehrozí.

„Potřebuji se vymočít,“ oznámil trpaslík. Odkolébal se stranou, rozšněroval kalhoty a ulevil si do trnitého houští. Trvalo mu to docela dlouho.

„Aspoň chcát umí dobře,“ poznamenal hlas.

Tyrion vytřepal poslední kapky a zastrčil úd zpátky do kalhot. „Chcaní je to nejmenší, v čem vynikám. Měl bys mě vidět srát.“ Otočil se k magistru Illyriovi. „Ty tyhle dva znáš, magistře? Vypadají jako psanci. Mám si jít pro svou sekyru?“

„Svou *sekyru*?“ zvolal větší ze dvou rytířů, svalnatý muž s rozčuchaným voussem a hřívou oranžových vlasů. „Slyšel jsi to, Haldone? Ten pidimuž s námi chce bojovat!“

Jeho společník byl starší, hladce oholený, s vrásčitým asketickým obličejem. Vlasy měl stažené dozadu a svázané do uzlu.

„Malí muži často pocítují potřebu prokázat svoji odvahu nemístným vychloubáním,“ pronesl. „Pochybuji, že by byl schopen zabít kachnu.“

Tyrion pokrčil rameny. „Tak mi sem nějakou kachnu přines.“

„Když na tom trváš.“ Jezdec pohlédl na svého společníka.

Svalnatý muž tasil z pochvy jedenapůlruční meč. „Já jsem Kachna, ty drzý malý hrnče plný chcanků.“

Och, bohové buďte dobří. „Já měl na mysli poněkud menší kachnu.“

Velký muž se zařehotal. „Slyšel jsi to, Haldone? On chce *menší* Kachnu!“

„Mně by stačila méně ukecaná.“ Muž jménem Haldon chvíli pozoroval trpaslíka chladnými šedými očima, načež se otočil zpátky k Illyriovi. „Máš pro nás truhlice?“

„Ano. A také mezky, aby je nesli.“

„Mezci jsou moc pomalí. Máme koně, přemístíme truhlice na ně. Kachno, dohlédni na to.“

„Proč je to vždycky Kachna, kdo se musí o všechno starat?“ Velký muž zasunul svůj meč zpátky do pochvy. „O co se staráš ty, Haldone? Kdo je tady rytíř, ty nebo já?“ Přesto odmaširoval směrem k mezkům se zavazadly.

„Jak se vede našemu chlapci?“ zeptal se Illyrio, zatímco byly truhlice přemístovány. Tyrion jich napočítal šest, dřevěných truhel s železnými petlicemi. Kachna s nimi neměl problém, vždycky si bez námahy zvedl jednu z nich na rameno.

„Je už stejně velký jako Griff. Před třemi dny shodil Kachnu do koňského žlabu.“

„Nikdo mě tam *neshodil*. Spadl jsem schválně, jen abych ho rozesmál.“

„A vyšlo ti to,“ řekl Haldon. „Sám jsem se smál.“

„V jedné z těch truhlic je pro chlapce dárek. Kandovaný závor. Vždycky ho měl rád.“ Illyrio to říkal podivně smutným hlasem. „Myslel jsem si, že bych mohl pokračovat na Goyan Drohe s vámi. Hostina na rozloučenou, než se vydáte dolů po řece...“

„Na hostiny není čas, můj pane,“ namítl Haldon. „Griff má v úmyslu vydat se dolů po proudu ihned po našem příjezdu. Seshora přicházejí zprávy... a žádná z nich není dobrá. Na sever

od Dýkového jezera byli spatřeni Dothrakové, předjezdci z *khalasaru* starého Motha, a khal Zekko není daleko za ním, táhne přes Qohorský les.“

Tlustý muž vydal drsný zvuk. „Zekko navštěvuje Qohor každé tři až čtyři roky. Qohořané mu vždycky dají pytel zlata a on se opět stočí na východ. Co se týče Motha, jeho muži jsou takřka stejně staří jako on sám a každým rokem jich ubývá. Hrozbu představuje...“

„... khal Pono,“ dořekl to Haldon za něj. „Pokud řeči nelžou, Motho a Zekko před ním prchají. Podle posledních zpráv byl Pono spatřen u pramenů Selhoru. Jeho *khalasar* čítá třicet tisíc hlav. Griff nechce riskovat, že by nás chytili během plavby, kdyby se měl Pono rozhodnout, že se odváží na Rhojne.“ Haldon pohlédl na Tyriona. „Jezdí trpaslík stejně dobře, jako močí?“

„Jezdí,“ vyhrkl Tyrion, než za něj stačil odpovědět pán sýřů, „třebaže nejlépe jezdí se speciálně uzpůsobeným sedlem a na koni, kterého dobře zná. Taky umí mluvit.“

„To umí. Já jsem Haldon, ranhojič naší malé družiny bratří. Někteří mí říkají Půlmistr. Můj společník je ser Kachna.“

„Ser Rolly,“ řekl velký muž. „Rolly z Kachnople. Jakýkoliv rytíř může pasovat jiného člověka na rytíře, a mne pasoval Griff. A ty, trpaslíku?“

„Jmenuje se Yollo,“ promluvil spěšně Illyrio.

Yollo? Zní to jako jméno, které by člověk dal ještě tak opici. Ba co hůř, bylo to pentoské jméno a jakýkoliv blázen musel pochopit, že Tyrion Pentosan není. „V Pentosu jsem Yollo,“ řekl rychle, aby napravil, co se dalo, „ale moje matka mne pojmenovala Hugor Kopec.“

„Jsi malý král nebo malý bastard?“ zeptal se Haldon.

Tyrion si uvědomil, že udělá nejlépe, když si dá na Haldona Půlmistra pozor. „Každý trpaslík je v očích svého otce bastard.“

„Nepochybně. Dobrá, Hugore Kopče, odpověz mi na toto. Jak zabil Serwyn se Zrcadlovým štítem draka Urraxe?“

„Přibližoval se k němu za svým štítem. Urrax viděl jen svůj vlastní odraz, dokud mu Serwyn neproklál kopím oko.“

Na Haldona to dojem neučinilo. „Tenhle příběh zná dokonce i Kachna. Mohl bys mi říci jméno rytíře, jenž se pokoušel o stejný trik s Vhagarem během Tance draků?“

Tyrion se zakřenil. „Ser Byron Swann. Nepodařilo se mu to a drak ho upekł... jenže se jmenovala Syrax, ne Vhagar.“

„Obávám se, že se mylíš. V *Tanci draků, Pravdivém pojednání*, píše mistr Munkun...“

„... že to byl Vhagar. *Velmistr* Munkun se mylí. Panoš sera Byrona viděl svého pána zemřít a napsal jeho dceři list, ve kterém vylíčil, jak to bylo. Podle jeho popisu to byla Syrax, Rhaenyřina dračice, což dává větší smysl než Munkunova verze. Swann byl syn nějakého pomezního lorda a Bouřlivý konec stál za Aegonem. Na Vhagarovi jezdil princ Aemond, Aegonův bratr. Proč by měl chtít Swann toho draka zabít?“

Haldon našpulil rty. „Vynasnaž se nespádnout z koně. Jestli se tak stane, uděláš nejlépe, když se pak odkolébáš zpátky do Pentosu. Naše plachá děva na nikoho nepočká, na muže, ani na trpaslíka.“

„Plaché děvy mám nejraději ze všech. Kromě těch prostopášených. Pověz mi, kam chodí děvky?“

„Vypadám snad jako muž, co chodí za děvkami?“

Kachna se vsměšně zachechtal. „Neodvažuje se. Lefore by ho přiměla modlit se za odpuštění, chlapec by chtěl jít taky a Griff by mu možná uřízl ptáka a nacpal by mu ho do krku.“

„Nu což,“ odvětil Tyrion. „Mistr přece ptáka nepotřebuje.“

„Jenže Haldon je jen pŕlmistr.“

„Zdá se, že ti trpaslík připadá zábavný, Kachno,“ řekl Haldon. „Tak tedy může jet s tebou.“ Otočil svého koně dokola.

Nějakou chvíli ještě trvalo, než Kachna připevnil Illyriovy truhlice na tři nákladní koně. Haldon do té doby zmizel. Zdálo se, že Kachnovi to nijak nevadí. Vyhoupł se do sedla, popadł Tyriona za límec, vytáhl jej vzhůru a posadil ho před sebe. „Drž se pevně hrušky a všechno bude v pořádku. Ta klisna má hezkou, příjemnou chůzi a tohle je valyrijská cesta, hladká jako dívčí prdelka.“ Ser Rolly uchopil otěže do pravé ruky, udidlo vzal do levé a svižným klusem vyrázil.

„Hodně štěstí,“ volal za nimi Illyrio. „Povězte chlapci, že mě mrzí, že s ním nebudu na jeho svatbě. Sejdeme se v Západozemí. To přísahám. Na ruce mojí sladké Serry.“

Posledním, co Tyrion viděl z Illyria Mopatise, byl magistr stojící v brokátovém rouchu vedle svých nosítek, masivní rame-

na svěšená. Jak se jeho postava ztrácela v prachu vířeném koppy jejich koní, vypadal pán sýrů takřka malý.

Kachna dohonil Haldona Půlmistra o čtvrt míle dál. Od té doby pokračovali jezdcí bok po boku. Tyrion se držel vysoké hrušky sedla, krátké nohy trapně rozplácnuté, a věděl, že se může těšit na puchýře, křeče a opruzeniny od sedla.

„Říkám si, co si asi piráti na Dýkovém jezeře z našeho trpaslíka udělají?“ pronesl Haldon v jednu chvíli.

„Trpasličí dušeninu?“ navrhl Kachna.

„Nejhorší z nich je Urho Nemytý,“ pokračoval Haldon. „Člověka by stačil zabít už jen jeho smrad.“

Tyrion pokrčil rameny. „Já naštěstí nemám nos.“

Haldon jej obdařil tenkým úsměvem.

„Jestli se na *Hagových zubech* setkáme s lady Korrou, možná ti budou brzy scházet i jiné části. Korra Krutá, tak jí říkají. Posádku její lodě tvoří krásné mladé dívky, které vykleští každého muže, jenž padne do jejich zajetí.“

„Děsivé. Možná se počurám do gatí.“

„To raději ne,“ varoval ho Kachna zachmuřeně.

„Jak si přeješ. Jestli se setkáme s tou lady Korrou, prostě vklouznu do sukně a řeknu, že jsem Cersei, ta slavná vousatá kráska z Králova přístaviště.“

Tentokrát se Kachna zasmál a Haldon řekl: „Ty jsi ale směšný malý chlapík, Yollo. Říká se, že Lord v rubáši prokáže laskavost každému člověku, který ho dokáže rozesmát. Možná si tě Jeho Šedá Milost vybere, abys byl ozdobou jeho kamenného dvora.“

Kachna pohlédl na svého druha se stísněným výrazem ve tváři. „Není radno žertovat o něm, když jsme tak blízko Rhojne. On slyší.“

„Kachna mi radí moudře,“ přitakal Haldon. „Promiň, Yollo. Nemusíš se tvářit tak vystrašeně, já si jen dělал legraci. Princ ze Strastí nerozdává svá šedá políbení jen tak.“

Svá šedá políbení. Při tom pomyšlení mu naskákala husí kůže. Smrt ztratila pro Tyriona Lannistera mnoho ze své hrůzy, jenže šedý lupus bylo něco jiného. *Lord v rubáši je jenom legenda*, říkal si v duchu, *o nic skutečnější než duch Lanna Chytrého, o němž někteří tvrdí, že straší v Casterlyově skále.* Přesto raději držel jazyk za zuby.

Trpaslíkovo náhlé ticho prošlo bez povšimnutí, poněvadž jej Kachna začal zabavovat svým vlastním životním příběhem. Jeho otec byl zbrojř v Hořkomostu, vysvětloval, takže se Kachna narodil se zvukem oceli zvonícím mu v uších a již od útlého věku se učil zacházet s mečem. Tak velký a pohledný hoch upoutal pozornost lorda Caswella, jenž mu nabídl místo ve své posádce, jenže chlapec chtěl víc. Viděl, jak Caswellova slabého syna jmenovali pážetem, panošem a nakonec rytířem. „Byl to neduživý práskáč s věčně našpuleným ksichem, jenže lord měl čtyři dcery a jen jednoho syna, a tak proti němu nesměl nikdo říct jediné slovo. Ostatní panoši se na něj stěží odvažovali položit na nádvoří jediný prst.“

„Ty jsi ale tak ostýchavý nebyl.“ Tyrion snadno pochopil, kam ten příběh povede.

„Můj otec pro mne nechal vykovat k šestnáctému dni jména meč,“ řekl Kachna, „jenže Lorentovi se natolik líbilo, jak vypadá, že si jej zabral pro sebe a ten můj zpropadený otec se mu neodvážil říct, aby mi ho vrátil. Když jsem si postěžoval, Lorent mi řekl do tváře, že moje ruka byla stvořena k tomu, abych v ní třímal kladivo, ne meč. Tak jsem šel, vzal jsem kladivo a začal jsem ho mlátit, dokud neměl zlámané obě ruce a polovinu žeber. Poté jsem odjet z Roviny tak rychle, jak to jen šlo. Podařilo se mi dostat se přes vodu a dát se ke Zlatému společenstvu. Pár let jsem se věnoval jako učeň kovařině, pak mne přijal za svého panoše ser Harry Strickland. Když Griff vyslal dolů po řece vzkaz, že shání někoho za zbrojmistra pro svého syna, poslal mu Harry mne.“

„A Griff tě pasoval na rytíře?“

„O rok později.“

Haldon Půlmistr se opět usmál svým tenkým úsměvem. „Proč našemu malému příteli nepovíš, jak jsi přišel ke svému jménu?“

„Rytíř potřebuje víc než jen jedno jméno,“ zdůraznil velký muž, „a, nu, byli jsme zrovna v poli, když mne pasoval, a já vzhledl a spatřil jsem tam kachny, a tak... nesměj se tomu.“

Těsně po západu slunce sjeli z cesty, aby si odpočinuli na zarostlém nádvoří vedle staré kamenné studny. Tyrion seskočil z koně, aby vyhnal křeče z lýtek, zatímco Kachna a Haldon napájeli koně. Ze spár mezi dlažebními kostkami vyrůstala tuhá

hnědá tráva a býlí a kolem nádvoří se zvedaly mechem obrostlé zdi, které možná kdysi byly součástí velkého kamenného domu. Jakmile se jezdci postarali o zvířata, podělili se s ním o prostou večeři z nasoleného vepřového a studených bílých fazolí, kterou spláchli pivem. Tyrionovi připadlo skrovné jídlo jako příjemná změna po všech těch bohatých krmích, které konzumoval s Illyriem. „Ty truhlice, které jsme vám přivezli...“ řekl, zatímco žvýkali, „zpočátku jsem si myslel, že je v nich zlato pro Zlaté společenstvo, dokud jsem neviděl, jak si ser Rolly hodil jednu na rameno. Kdyby byla plná mincí, nikdy by ji nezvedl tak lehce.“

„Je to jenom zbroj,“ řekl Kachna a pokrčil rameny.

„Taky ošacení,“ dodal Haldon. „Dvorské odění pro celou naši skupinu. Jemná vlna, samet, pláště z hedvábí. Člověk nemůže předstoupit před královnu a vypadat přitom ošuntěle... ani nemůže přijít s prázdnýma rukama. Magistr byl tak laskavý, že nás vybavil vhodnými dary.“

Když vyšel měsíc, byli zpátky v sedlech, ujížděli na východ pod oblohou plnou hvězd. Stará valyrijská cesta se leskla před nimi jako dlouhá stříbrná stuha vinoucí se přes lesy a údolí. Tyrion Lannister na okamžik pocítil takřka pokoj. „Lomas Dlouhokroký měl pravdu. Tahle cesta patří k divům světa.“

„Lomas Dlouhokroký?“ opáčil Kachna.

„Písař, již dávno mrtvý,“ řekl Haldon. „Strávil život cestováním po světě a psaním o zemích, které navštívil. Napsal dvě knihy, které nazval *Divy* a *Divy vytvořené člověkem*.“

„Jeden můj strýc mi je dal, když jsem byl ještě malý kluk,“ řekl Tyrion. „Četl jsem je, dokud se nerozpadly na kusy.“

„*Bohové stvořili sedm divů, a obyčejný člověk jich vytvořil devět*,“ citoval Půlmistr. „Poněkud bezbožné od smrtelníka, když si troufl být o dva divy lepší než bohové, ale je to tak. A právě kamenné cesty Valyrie byly jedním z těch Dlouhokrokého devíti divů. Myslím, že pátým.“

„Čtvrtým,“ opravil ho Tyrion, který si jako chlapec pamatoval všech šestnáct divů dohromady. Jeho strýc Gerion ho vždycky rád vysadil během hostiny na stůl a vybídl ho, aby je odříkal. *A mně se to docela líbilo, že ano? Stál jsem mezi stoly, všichni přítomní se dívali, jak jim dokazuji, že jsem chytrý malý trpaslík.*

Celé roky poté si hýčkal sen, že i on bude jednoho dne cestovat po světě a uvidí Dlouhokrokého divy na vlastní oči.

Lord Tywin tyto naděje ukončil deset dní před šestnáctým dnem jména svého zakrslého syna, když jej Tyrion požádal, zda by směl vykonat cestu po devíti Svobodných městech, jak to udělali jeho strýcové, když byli ve stejném věku. „Na moje bratry se dalo spolehnout, že rodu Lannisterů neudělají žádnou ostudu,“ odpověděl tehdy jeho otec. „Žádný z nich se neoženil s děvkou.“ A když mu Tyrion připomněl, že za deset dnů bude dospělým mužem, který si může svobodně cestovat, kamkoliv se mu zlíbí, lord Tywin mu na to řekl: „Žádný člověk není svobodný. Jen malé děti a blázni si myslí, že je tomu jinak. Jdi si, jestli chceš. Obleč si strakatý oděv a stavěj se na hlavu, abys pobavil kořenářské lordy a sýrové krále. Hlavně se postarej o to, aby sis cestu sám zaplatil, a zavrhni jakékoliv myšlenky na návrat.“ Tehdy se chlapcův vzdor rozdrobil na kousky. „Požaduješ užitěčnou práci, máš ji tedy mít,“ řekl jeho otec. A tak byl Tyrion na znamení své dospělosti pověřen dozorem nad všemi stokami a nádržemi na vodu v Casterlyově skále. *Možná otec doufal, že do některé z nich spadnu.* Nicméně Tywina v tomto ohledu zklamal. Odtoky nikdy neodtékaly tak dobře, jako když je měl na starosti Tyrion.

Potřebuji pohár vína, abych si z úst vypláchl pachů Tywina. Ještě lepší by byl celý měch.

Jeli celou noc a Tyrion spal přerušovaným spánkem, dřímal opřený o hrušku sedla a trhavě se probouzel. Čas od času začal sklouzávat ze sedla, ale ser Rolly jej vždycky zachytil a vytáhl jej zpátky do sedu. Než přišlo svítání, bolely trpaslíka nohy a pŕlky měl celé rozedřené.

Trvalo ještě den, než přijeli na místo zvané Ghoyan Drohe, hned vedle řeky. „Bájná Rhojne,“ vydechl Tyrion, když spatřil z vrcholu výběžku zelenou vodní plochu.

„Malá Rhojne,“ řekl Kachna.

„Přesně tak.“ *Podle mne docela příjemná řeka, jenže i ten nejmenší bodec Trojzubce je dvakrát tak široký a všechny tři proudí rychleji.* Město již nebylo nijak působivé. Ghoyan Drohe nebylo nikdy velké, jak si Tyrion vybavoval z příběhů, které četl, ale bývalo to krásné místo, zelené a kvetoucí, město vodních

kanálů a fontán. *Až do války. Do té doby, než přišli draci.* Nyní, o tisíc let později, se kanály dusily bahnem a rákosím a nad hladinami jezírek se stojatou vodou se hemžily roje much. Rozbité kameny chrámů a paláců klesaly nazpět do země a podél říčních břehů rostly pokroucené staré vrby.

V té špině stále přebývalo pár lidí; starali se o svoje malé zahrady mezi rákosím. Zvuk železných podkov zvonících na staré valyrijské cestě rozehnal většinu z nich zpátky do děr, ze kterých předtím vylezli, jen ti statečnější setrvali na slunci dost dlouho, aby si mohli tupýma, netečnými očima prohlédnout jezdce, co je míjeli. Jedno nahé děvčátko s nohama až po kolena od bláta nemohlo spustit oči z Tyriona. *Nikdy předtím neviděla trpaslíka*, uvědomil si, *natožpak trpaslíka bez nosu.* Zašklebil se, vyplázl jazyk a děvčátko se rozplakalo.

„Cos jí provedl?“ zeptal se Kachna.

„Poslal jsem jí vzdušný polibek. Všechny dívky pláčou, když je políbím.“

Za propletenými vrbami cesta náhle končila, a tak se nakrátko stočili na sever a jeli podél vody, dokud se neocitli vedle starého kamenného mola napůl potopeného a obrostlého vysokými hnědými trávami. „*Kachno!*“ ozval se výkřik. „*Haldone!*“ Tyrion kroutil hlavou ze strany na stranu, až uviděl chlapce stojícího na střeše nízké dřevěné budovy a mávajícího slaměným kloboukem se širokou krempou. Byl to štíhlý a dobře stavěný mladík, vytáhlý a s houštinou tmavomodrých vlasů. Trpaslík odhadoval, že je patnáct či šestnáct let stár, nebo blízko tomuto věku.

Ukázalo se, že střecha, na které chlapec stojí, je kajuta *Plaché děvy*, staré polorozpadlé pramice s bidlem a jediným stěžněm. Měla široké vratidlo a mělký ponor, ideální k tomu, aby mohla plout po těch nejmenších proudech a dala se přenášet po písčících. *Prostá děva*, pomyslel si Tyrion, *ale někdy bývají ty nejosklivější nejlačnější v posteli.* Čluny, které proplouvaly sem a tam po řekách Dorne, byly často pomalované zářivými barvami a ozdobeny nádhernými dřevořezbami, nikoli však takhle děva... Nátěr byl v barvě blátivě šedavé hnědi, byl plný skvrn a oprýskaný; a velká zaoblená kormidelní páka byla holá a nezdobená. *Ta loď vypadá jako z bahna*, pomyslel si, *což je nepochybně účel.*

Kachna již do té doby halekal v odpověď. Klisna se brodila mělčinou, zašlapávala stvoly rákosu. Chlapec seskočil ze střechy kajuty na palubu pramice a objevil se rovněž zbytek posádky *Plaché děvy*. Blízko kormidelní páky stál starší pár s rhoynskými rysy ve tváři, zatímco dveřmi kajuty vyšla pohledná septa v heb-kém bílém rouchu a odhrnula si z očí kadeř tmavohnědých vlasů.

A tamhleten je bezpochyby Griff. „Už bylo toho křiku dost,“ řekl a nad řekou se rozhostilo náhlé ticho.

Tenhle bude problém, věděl Tyrion ihned.

Griffův plášť byl ušitý z kůže a hlavy rudého rhoynského vlka. Pod vlčí kůží na sobě měl hnědou koženou vestu zpevněnou železnými kroužky. I jeho hladce oholená tvář byla kožnatá, s vráskami v koutcích očí. Třebaže měl vlasy stejně modré jako jeho syn, byly u kořínků rudé a ještě červenější bylo jeho obočí. Po boku mu visel meč a dýka. Pokud byl rád, že má Kachnu a Haldona opět zpátky, dobře to skrýval, ovšem neobtěžoval se skrýt svoje rozladění při pohledu na Tyriona. „Trpaslík? Co to má být?“

„Já vím, doufal jsi v kolo syra.“ Tyrion se otočil k Mladému Griffovi a obdařil hoča odzbrojujícím úsměvem. „Modré vlasy by ti mohly dobře posloužit v Tyroši, ale v Západozemí po tobě budou děti házet kameny a dívky se ti vysmějí do tváře.“

Jeho slova chlapce zarazila. „Moje matka byla urozená paní z Tyroše. Barvím si vlasy na její památku.“

„Co je tohle za tvora?“ chtěl vědět Griff.

Odpověděl mu Haldon. „Illyrio posílá dopis, ve kterém všechno vysvětluje.“

„V tom případě si ho vezmu. Odvedte trpaslíka do mé kajuty.“

Nelíbí se mi jeho oči, přemítal Tyrion, když si žoldák sedl proti němu v šeru nitra člunu, se zjizveným prkenným stolem a lojovou svící mezi nimi. Byly ledově modré, bledé, chladné. Trpaslík neměl rád bledé oči. Oči lorda Tywina byly bledě zelené, se zlatavými skvrnkami.

Pozoroval žoldáka, jak čte. Skutečnost, že *uměl číst,* cosi vypovídala sama o sobě. Kolik žoldnéřů se mohlo pochlubit něčím takovým? *Steží přitom pohybuje rty,* přemítal Tyrion.

Konečně Griff vzhlédl od pergamentu a přimhouřil svoje bledé oči. „Tywin Lannister je mrtvý? *Tvou* rukou?“

„A mým prstem. Tímhle.“ Tyrion jej zvedl, aby jej mohl Griff obdivovat. „Lord Tywin seděl na latríně, a tak jsem mu prostřelil břicho šípem z kuše, abych se přesvědčil, zda opravdu kadí zlato. Nekadil. Škoda, nějaké zlato by se mi hodilo. Taky jsem zabil svou matku, o něco dříve. Och, a taky svého synovce Joffa, toho jsem otrávil na jeho svatební hostině a pak jsem se díval, jak se zadusil. Že by tuhle část pán sýrů vynechal? Ještě mám v úmyslu přidat na ten seznam svého bratra a sestru, než budu hotov, potěší-li to tvou královnu.“

„*Potěší?* Copak se Illyrio pominul? Proč si myslí, že by Její Veličenstvo uvítalo do svých služeb královraha a zrádce, který se tím navíc holedbá?“

Dobrá otázka, pomyslel si Tyrion, ale řekl jen: „Král, kterého jsem zabil, seděl na jejím trůnu, a všichni, které jsem zradil, byli lvi, takže z toho mám dojem, že jsem královně již prokázal dobrou službu.“ Poškrábal si pahýl nosu. „Neměj strach, nezabiju tě, nejsi můj příbuzný. Mohl bych se podívat, co pán sýrů napsal? Rád bych si o sobě něco přečetl.“

Griff jeho žádost ignoroval. Místo toho přiložil dopis k plameni svíce a díval se, jak pergamen černá, krouť se a chytá plamenem. „Targaryenové a Lannisterové jsou nepřáteli. Proč se chceš postavit za věc královny Daenerys?“

„Pro zlato a slávu,“ odvětil trpaslík zvesela. „Och, a z nenávisti. Kdybys někdy byl potkal moji sestru, porozuměl bys.“

„Nenávist chápu velmi dobře.“ Ze způsobu, jakým Griff to slovo řekl, bylo patrné, že říká pravdu. *Tenhleten sám je živ z nenávisti. Už roky jej zahřívá za noci.*

„V tom případě máme jednu věc společnou, sere.“

„Já žádný rytíř nejsem.“

Ne, jenom lhář, a k tomu špatný. To bylo neobratné a hloupé, můj pane. „Ser Kachna říká, že jsi jej pasoval na rytíře.“

„Kachna moc mluví.“

„Někteří by se mohli divit, jak to, že kachna vůbec mluví. Nevadí, *Griffe*. Ty nejsi rytíř a já jsem Hugor Kopec, malá zrůda. *Tvoje* malá zrůda, jestli chceš. Máš moje slovo, že jedině, po čem toužím, je být věrným služebníkem tvé dračí královny.“

„A jak jí hodláš sloužit?“

„Svým jazykem.“ Jeden po druhém si oblízl prsty. „Mohu

Jejímu Veličenstvu říct, jak moje sestra uvažuje, pokud se to dá nazvat uvažováním. Mohu říci jejím kapitánům, jak nejlépe porazí mého bratra Jaimeho v bitvě. Vím, kteří lordi jsou stateční a kteří jsou zbabělci, kteří jsou věrní a kteří prodejní. Mohu jí získat spojence. A vím toho hodně a ještě víc o dracích, jak ti řekne tvůj púlmistr. Také jsem zábavný a moc toho nesním. Můžeš mne považovat za svého vlastního opravdového trpaslíka.“

Griff to chvíli zvažoval. „Pochop jedno, trpaslíku. Jsi ten poslední a nejmenší z našeho společenstva. Drž jazyk za zuby a dělej, co ti řekneme, jinak budeš brzy litovat, že jsi to neudělal.“

Ano, otče, vyhrkl Tyrion málem. „Jak pravíš, můj pane.“

„Já žádný pán nejsem.“

Lháři. „To byla zdvořilost, můj příteli.“

„Nejsem ani tvůj přítel.“

Není rytíř, není lord, není přítel. „Škoda.“

„Ušetři mne své ironie. Dostanu tě až do Volantisu. Pokud se ukáže, že jsi poslušný a užitečný, můžeš zůstat s námi a sloužit královně, jak nejlépe budeš umět. Jestli se ale ukáže, že potíže s tebou jsou větší, než je tvoje cena, můžeš si jít svou vlastní cestou.“

Jo, a ta moje cesta mě odvede na dno Rhojny, kde mi budou ryby okusovat to, co mi zbylo z nosu. „Valar dohaeris.“

„Můžeš spát na palubě nebo v kajutě, jak sám chceš. Ysilla pro tebe najde pokrývku.“

„Jak je to od ní laskavé.“ Tyrion se rozkolébaně uklonil, ale ve dveřích kajuty se ještě otočil. „Co když najdeme královnu a zjistíme, že ty řeči o dracích jsou jen opilecké výplody nějakého námovníka? Širý svět je plný takových bláznivých povídaček. Měchohubci a ostrozubí, duchové a démoni, mořské panny, skalní skřítkové, okřídlení koně, okřídlená prasata... okřídlení lvi.“

Griff na něj hleděl, mračil se. „Slušně jsem tě varoval, Lanistere. Dávej si pozor na jazyk, nebo o něj přijdeš. Království jsou v nebezpečí. Naše životy, naše jména, naše čest. Tohle není žádná hra, kterou hrajeme pro tvoje povyražení.“

Samozřejmě že je, pomyslel si Tyrion. *Hra o trůny.* „Jak pravíš, kapitáne,“ zamumlal a znovu se uklonil.

DAVOS

Severní oblohu pročísl blesk, vykreslil černou věž Noční lampy na pozadí modrobílé oblohy. O šest zabušení srdce později se ozval hrom; jako vzdálený buben.

Strážní vedli Davose Mořského přes most z černého čediče a pod železnou padací mříží vykazující stopy rzi. Za ní se prostíral velký slanovodní příkop a padací most zavěšený na páru silných řetězů. Dole se vzdouvala zelená voda, vysílala chocholy vodní tříště, které se rozbíjely o základy hradu. Následovala druhá strážnice, větší než ta první, s kameny porostlými provazci zelených řas. Davos klopytal přes blátivé nádvoří s rukama spoutanýma na zápěstích. Do očí jej bodal chladný déšť. Strážní jej pobízeli nahoru po schodech do nitra prostorné kamenné pevnosti jménem Vlnolam.

Jakmile byli uvnitř, kapitán si sundal plášť a pověsil jej na kolík, aby nenadělal loužičky na prodřeném myrském koberci. Davos učinil totéž, neobratně šmátraje spoutanýma rukama po sponě. Nezapomněl na zdvořilosti, kterým se naučil na Dračím kameni během let služby.

Lorda našli samotného v šeru jeho síně, kde večerel pivo, chléb a dušeninu. Po délce silných kamenných stěn síně bylo zasazeno dvacet železných držáků, ale jen ve čtyřech z nich byly pochodně a žádná nehořela. Jediné světlo, skrovné a mihotavé, vycházelo ze dvou lojových svící. Davos slyšel déšť bičující do stěn a pravidelné odkapávání v místě, kde prosakovala střecha.

„Můj pane,“ řekl kapitán, „tohoto muže jsme našli v Břiše vel-
ryby, snažil se koupit si cestu z ostrova. Měl u sebe dvanáct
dragonů a taky tuhle věc.“ Kapitán ji položil na stůl před lorda:
širokou stuhu z černého sametu olemovanou zlatým brokátém
a nesoucí na sobě tři pečeti: korunovaného jelena otištěného ve
zlatém vosku, planoucí srdce v rudém a ruku v bílém.

Davos tam čekal promočený na kost a se zápěstími rozedře-
nými v místech, kam se mu mokrý provaz zařezával do kůže.
Stačilo, aby lord pronesl jediné slovo, a bude brzy viset u Šibe-
niční brány v Sestrově, ale aspoň nebyl na dešti a měl pod no-
hama pevný kámen, a ne koléřavou palubu. Byl provlhlý, celý
rozbolavělý a ztrhaný, vyhublý žalem a křivdou ze zrady a k smr-
ti vyčerpaný z bouří.

Lord si otřel ústa hřbetem ruky a vzal stuhu do ruky, aby se
na ni lépe podíval. Venku šlehl blesk, průzory střílen se na
okamžik modrobíle rozsvítily. *Jedna, dva, tři, čtyři*, počítal Da-
vos, než zaduněl hrom. Když se hrom utišil, naslouchal ťukání
kapek a tlumenějšímu burácení pod svými chodidly, kde se vlny
tříštily o obrovské kamenné oblouky Vlnolamu a s vířením pro-
tékaly jeho kobkami. Mohl by docela dobře skončit tam dole;
připoutaný k mokré kamenné podlaze a ponechaný tam, aby se
utopil, jakmile nastane příliv. *Ne*, snažil se namluvit sám sobě,
*pašeráka by takto mohli nechat zemřít, nikoli však pobočníka
krále. Větší cenu mám, když mne prodají svoji královně.*

Lord přejížděl prsty po stuze, zamračil se nad každou pečetí.
Byl to ošklivý muž, velký a tělnatý, se silnými rameny veslaře
a takřka bez krku. Tváře a bradu mu pokrývalo hrubé šedé str-
niště, místy prošedivělé, a hlavu nad mohutným čelem měl
holou. Nos měl hrboletý, protkaný červenými žilkami, rty odulé
a mezi třemi prostředními prsty pravé ruky měl něco jako plo-
vací blány. Davos občas slyšel, že někteří z lordů na Třech
sestrách mají plovací blány na rukou i na nohou, ale vždycky to
považoval jen za další námořnickou báhorku.

Lord se opřel ve své židli. „Rozvažte ho,“ řekl, „a stáhněte mu
ty rukavice. Chci vidět jeho ruce.“

Kapitán udělal, jak mu bylo řečeno. Když svému zajatci škulbl
zmrzačenou levou rukou, opět vyšlehl blesk, vrhl stín zkráce-
ných prstů Davose Mořského přes tupý a brutální obličej Godri-

ka Borrella, pána Milé sestry. „Stuhu může ukrást jakýkoliv člověk,“ řekl lord, „ale tyhle prsty nelžou. Jsi Cibulový rytíř.“

„Takto mi říkali, můj pane.“ Davos sám byl lord, a již celé roky předtím byl rytířem, ale hluboko uvnitř byl stále tím, čím byl vždycky; pašerákem prostého původu, který si vysloužil svoje rytířství nákladem cibule a nasolených ryb. „A zvali mne i mnohem horšími jmény.“

„Ano. Zrádce. Rebel. Převlékač pláštů.“

Při posledním se naježil. „Nikdy jsem plášť nepřevlékl, můj pane. Jsem králův muž.“

„Jen pokud je Stannis králem.“ Lord jej pozoroval tvrdýma černýma očima. „Většina rytířů, kteří přistanou u mých břehů, mne hledá v mé síni, ne ve Velrybím bříše. To místo je odporné pašerácké hnízdo. Vracíš se snad ke svému starému řemeslu?“

„Ne, můj pane. Hledal jsem loď, která by mne vzala do Bílého přístavu. Král mne tam poslal se vzkazem pro tamního pána.“

„V tom případě jsi na špatném místě a se špatným pánem.“ Lord Godrik se tvářil pobaveně. „Tohle je Sestrov na Milé sestře.“

„Já vím, kde jsem.“ Na Sestrově však nebylo nic milého. Bylo to ošklivé městečko, malé, zaneřáděné a nuzné, páchnoucí prasečími výkaly a tlejícími rybami. Davos si je dobře pamatoval ze svých pašeráckých časů. Tři sestry byly oblíbeným místem pašeráků po stovky let a předtím to bylo proslulé pirátské hnízdo. Ulice Sestrova byly samé bláto a prkna, jeho domy chatrče z proutí a mazanice se střechami ze slámy. A u Šibeniční brány vždycky viseli lidé s vnitřnostmi vyhrězlými z těl.

„Nepochybuji, že zde máš své přátele,“ řekl lord. „Na Sestrách má přátele každý pašerák. Někteří z nich jsou dokonce mí přátelé. Ty, co jimi nejsou, věším. Necháám je umírat hezky pomalu, se střevy pleskajícími jim do kolen.“ Za okny šlehl další blesk a v síni se na chvíli rozjasnilo. O dvě zabušení srdce později následovalo zahřmění. „Pokud máš namířeno do Bílého přístavu, co děláš tady v Sestrově? Co tě sem přivádí?“

Králův rozkaz a zrada přítele, mohl by odpovědět Davos. Místo toho řekl: „Bouře.“

Od Zdi vyplulo devětadvacet lodí. Davos nevěřil, že by mohla být jen polovina z nich stále na moři. Celou cestu dolů podél pobřeží je provázela černá obloha, prudké vichry a bičující deště.

Galéry *Oledo* a *Syna staré matky* nahnaly bouře proti skaliskům Skagosu, ostrova jednorožců a kanibalů, kde se bál přistát dokonce i Slepý bastard; *Saathos Saan* se potopil nedaleko od Šedých útesů. „Stannis mi za ně zaplatí,“ pěníl Salladhör Saan. „Zaplatí mi za ně zlatem, za každou z nich.“ Jako by po nich nějaký rozhněvaný bůh vyžadoval platbu za jejich snadnou plavbu na sever, kdy bez problémů pluli od Dračího kamene ke Zdi. Další vichřice servala plachty na *Hojné žni*, a Saan byl nucen vzít ji do vleku. Deset líc na sever od Vdoviny stráže se moře opět vzvedmula, mrskla *Žni* do jedné z lodí, které ji táhly, a potopila je obě. Zbytek lysénské flotily byl rozprášen po Úzkém moři. Některým se nepochybně podařilo doplout do nějakého přístavu. Ostatní už nikdy nikdo nespasí.

„Salladhör Žebravý, tohle ze mne tvůj král udělal,“ stěžoval si Saan Davosovi, zatímco přelouvaly zbytky jeho flotily Kousanec. „Salladhör Rozbitý. Kde jsou moje lodě? A moje zlato, kde je všechno to zlato, co mi bylo přislíbeno?“ Když se jej Davos snažil ujistit, že svoje zlato dostane, Salla vybuchl. „Kdy, *kdy*? Zítřka, za příštího úplňku, až se znovu ukáže rudá kometa? Slibuje mi zlato a drahé kamení, stále jen slibuje, jenže já to zlato nikdy neviděl. Mám jeho slovo, jak říká, jeho královské slovo, napsal mi to. Může se Salladhör Saan najíst královského slova? Může utišit svoji žízeň pergameny a voskovými pečetěmi? Může jeho sliby svalit do péřové postele a šoustat je, dokud nezačnou ječet?“

Davos se jej snažil přesvědčit, aby zůstal loajální. Poukázal na to, že pokud Salla opustí Stannise a jeho věc, bude se muset vzdát veškeré naděje, že kdy uvidí zlato, které mu král dlužil. Vítězný král Tommen dluhy svého strýce jistě nezaplatí. Sallowou jedinou nadějí bylo zůstat loajální Stannisovi Baratheonovi, dokud král nezíská Železný trůn. Jinak ze svých peněz neuvidí ani vindru. Musí být trpělivý.

Nějaký lord s medovým jazykem by snad dokázal lysénskému pirátskému prince ukolébat, ale Davos byl Cibulový rytíř a jeho slova u Sally jen vyprovokovala nový nápor hněvu. „Na Dračím kameni jsem byl trpělivý... a byla mi zima, tak strašná zima. Pche, říkám. Pche té tvé trpělivosti a pche tvému králi. Moji muži hladoví. Už chtějí spát se svými ženami, počítat svoje syny, vidět

Kamenoschody a zahrady rozkoše v Lysu. *Nechtějí* led, bouře a plané sliby. Sever je příliš studený a stává se ještě studenějším.“

Já věděl, že tento den přijde, pomyslel si Davos. *Měl jsem toho starého mizeru rád, ale nikdy jsem nebyl tak velký blázen, abych mu cele důvěřoval.*

„Bouře.“ Lord Godrik to slovo vyslovil stejně laskavě, jako by mohl jiný muž vyslovit jméno své milé. „Před příchodem Andalů byly bouře na Sestrách posvátné. Našimi starými bohy byli Paní vln a Pán oblohy. Ti dělali bouře pokaždé, když se spolu milovali.“ Naklonil se dopředu. „Tihle králové se o Sestry nikdy nestarali. A proč by taky měli? Jsme malí a chudobní. A přesto jsi zde. Přiveden ke mně bouřemi.“

Přiveden k tobě přítelem, pomyslel si Davos.

Lord Godrik se otočil ke svému kapitánovi. „Ponechte toho muže zde se mnou. Nikdy tady nebyl.“

„Ne, můj pane. Nikdy.“ Kapitán odešel, jeho mokré boty zanechaly vlhké otisky na koberci. Moře pod podlahou bylo hlučné a nepokojné, doráželo na úpatí hradu. Vnější dveře se zavřely se zvukem připomínajícím vzdálený hrom a jakoby v odpověď se opět zablesklo.

„Můj pane,“ řekl Davos, „kdybys mne poslal do Bílého přístavu, Jeho Veličenstvo by to považovalo za akt přátelství.“

„Mohl bych tě poslat do Bílého přístavu,“ připustil lord. „Anebo bych tě mohl poslat do nějakého studeného, vlhkého pekla.“

Sestrov je peklo sám o sobě. Davos se obával nejhoršího. Tři sestry byly nestálé mrchy, loajální jen samy sobě. Údajně přísahaly věrnost Arrynům z Údolí, ale moc Orlího hnízda nad ostrovy byla přinejmenším pochybná.

„Sunderland by po mně chtěl, abych mu tě vydal, kdyby se o tobě doslechl.“ Borrell vládl na Milé sestře, stejně jako Longthorpe na Dlouhé sestře a Torrent na Malé sestře; všichni tři byli vazaly Trisona Sunderlanda, pána Tří sester. „Za hrnc lannisterského zlata by tě prodal královně. Chudý člověk potřebuje každý dragon, má sedm synů a každý je odhodlaný stát se rytířem.“ Lord uchopil dřevěnou lžici a znovu se pustil do své dušeniny. „Vždycky jsem proklínal bohy, že mi dali jenom dcery, ale jen do té doby, než jsem se dozvěděl, jak Triston naříká

nad cenou válečných ořů. Překvapilo by tě, kdyby ses dozvěděl, kolik ryb je zapotřebí k tomu, aby se za ně dala koupit slušná zbroj.“

Sám jsem měl sedm synů, ale čtyři uhořeli a jsou mrtví. „Lord Sunderland přísahal věrnost Orlímu hnízdu,“ řekl Davos. „Podle práva bys mne měl poslat k lady Arryn.“ Soudil, že u ní by měl lepší šanci než s Lannistery. Třebaže se Války pěti králů neúčastnila, byla Lysa Arryn dcerou pána z Řekotočí... a tetou Mladého vlka.

„Lysa Arryn je mrtvá,“ řekl lord Godrik. „Zabil ji jakýsi zpěvák. Údolí teď vládne lord Malíček. Kde jsou piráti?“ Když Davos neodpovídal, zaťukal svou lžící do desky stolu. „Lysěňané. Torrent zpozoroval jejich plachty z Malé sestry, a před ním Flintové z Vdoviny stráže. Oranžové plachty, zelené a růžové. Salladhora Saan. Kde je?“

„Na moři.“ Salla se teď plaví kolem Prstů a dolů po Úzkém moři. Vrací se s těmi několika málo zbylými loděmi ke Kamenošchodům. Možná se mu cestou podaří získat pár dalších, pokud narazí na nějaké slibné obchodníky. *Troška pirátství, aby mu lígy lépe ubíhaly.* „Jeho Veličenstvo jej poslalo na jih, aby dělal problémy Lannisterům a jejich přátelům.“ Byla to lež, kterou si zas a znovu opakoval, když vesloval deštěm k Sestrám. Dříve nebo později se rozšíří zvěst, že Salladhora Saan Stannise Baratheona opustil, zanechal jej bez flotily, ale z úst Davose Mořského se to nedozvedí.

Lord Godrik si zamíchal svou krmi. „To ten starý pirát Saan tě přinutil plavat ke břehu?“

„Přišel jsem na pobřeží v otevřeném člunu, můj pane.“ Salla čekal, dokud maják Noční lampy nesvítí mimo levobok *Valyričky*, než jej vysadil. Aspoň to pro něj z přátelství udělal. Lysěňan se dušoval, že jej milerád vezme na jih s sebou, ale Davos to odmítl. Stannis potřeboval Wymana Manderlyho a věřil, že ho pro něj Davos získá. Nezradí jeho důvěru, jak řekl Sallovi. „Pche,“ odfrkl si pirátský princ, „ta tvoje čest tě nakonec zabije, starý příteli. Zabije tě.“

„Ještě nikdy jsem neměl pod svou střechou pobočníka krále,“ řekl lord Godrik. „Říkám si, zda by za tebe Stannis zaplatil výkupné?“

Zaplatil by? Stannis dal Davosovi země, tituly a úřady, ale zaplatil by poctivým zlatem, aby vykoupil jeho život? *On žádné zlato nemá. Jinak by stále měl Sallu.* „Jeho Veličenstvo najdeš v Černém hradu, kdyby se ho na to chtěl můj pán zeptat.“

Borrell zabručel. „Je v Černém hradu taky Skřet?“

„Skřet?“ Davos jeho otázce nerozuměl. „Ten je v Králově přístavišti, odsouzený k smrti za vraždu svého synovce.“

„Můj otec vždycky říkával, že na Zdi se všechno dozvedí až poslední. Trpaslík uprchl. Protáhl se mřížemi své cely a holýma rukama rozerval vpůli svého vlastního otce. Jeden strážný jej spatřil na útěku, rudého od hlavy až k patě, jako by se byl vykoupal v krvi. Královna jmenuje lordem jakéhokoliv člověka, co ho zabije.“

Davos nevěřil svým uším. „Chceš říct, že Tywin Lannister je mrtvý?“

„Jo, rukou svého syna.“ Lord se napil piva. „Když na Sestrách ještě vládli králové, nenechávali jsme trpaslíky žít. Všechny jsme je házeli do moře jako oběti bohům. Septoni nás přiměli, abychom toho nechali. Smečka zbožných bláznů. Z jakého jiného důvodu by bohové dali člověku takový tvar, kdyby ho rovnou nechtěli označit za zrůdu?“

Lord Tywin je mrtvý. Tím se všechno mění. „Můj pane, dáš mi svolení vyslat havrana ke Zdi? Jeho Veličenstvo by se zajisté chtělo o smrti lorda Tywina dozvědět.“

„Už to ví, ale ne ode mne. A ani od tebe, dokud jsi zde, pod mojí děravou střešou. Nechci, aby se říkalo, že jsem poskytl Stannisovi pomoc a radu. Sunderlandové zatáhli Sestry do dvou Černoňových rebelií... a všichni jsme kvůli tomu žalostně trpěli.“ Lord Godrik mávl svou lžící k židli. „Posaď se, než se mi tu skácíš k zemi, sere. Moje síň je studená, vlhká a tmavá, ale zdvořilost zde nepostrádáme. Najdeme pro tebe suché oblečení, avšak nejdříve něco pojíš.“ Zavolal a do síně vstoupila žena. „Máme hosta, kterého je třeba nakrmit. Přines pivo, chléb a sestří dušeninu.“

Pivo bylo hnědé, chléb černý a dušenina krémově bílá. Přinesla mu ji v misce vyhloubené ze starého okoralého chleba. Byla plná pórku, mrkve, krup a bílého i žlutého tuřínu, a také škeblí a kousků krabího masa, a to vše plavalo v husté omáčce z más-

la a smetany. Byla to dušenina, která dokázala člověka zahřát až do kostí, jako stvořená pro vlhkou, chladnou noc. Davos se s povděkem pustil do jídla.

„Jedl jsi už někdy sestří dušeninu?“

„Jedl, můj pane.“ Stejnou podávali všude po celých Sestrách, v každém hostinci a špeluňce.

„Tahle je lepší než kterákoliv, co jsi jedl předtím. Vařila ji Gella. Dcera mojí dcery. Jsi ženatý, Cibulový rytíři?“

„Jsem, můj pane.“

„Škoda. Gella ještě není vdaná. Z prostých žen bývají nejlepší manželky. Jsou v tom tři druhy krabů. Rudí krabi, pavoučí krabi a krabi dobytčel. Pavoučího kraba bych jinak nejedl, jenom v sestří dušenině. Napůl si přitom připadám jako kanibal.“ Jeho lordstvo pokynulo k praporci visícímu nad studeným černým krbem. Byl na něm vyšívaný pavoučí krab, bílý na šedozeleném poli. „Slyšeli jsme řeči, že Stannis svého pobočníka upálil.“

Pobočníka, kterého měl přede mnou. Melisandra dala Alestera Florenta svému bohu na Dračím kameni, aby vyčarovala vítr, který je požene na sever. Lord Florent byl silný a mlčel, když jej královnini muži uvazovali ke sloupu, tak vznešený, jak jen mohl být polonahý muž, ale když mu plameny oblízly nohy, dal se do křiku a jeho výkřiky je unášely celou cestu až do Východní hlídky u moře, pokud se dalo věřit rudé ženě. Davosovi se ten vítr nelíbil. Zdálo se mu, jako by byl cítit pálicím se masem, a jeho zvuk, když sténal mezi ráhnovím, byl mučivý. *Mohl jsem to docela dobře být já.* „Neshořel jsem,“ ujistil lorda Godrika, „třebaže ve Východní hlídce jsem málem umrzl.“

„Zeď už je taková.“ Žena jim přinesla čerstvý bochník chleba, ještě teplý z pece. Davos spatřil její ruku a zíral. Lord Godrik si toho nemohl nevšimnout. „Jo, má znamení. Stejně jako všichni Borrellové, už pět tisíc let. Dcera mojí dcery. Ne ta, co vařila dušeninu.“ Roztrhl chléb a nabídl polovinu Davosovi. „Jez, je dobrý.“

Byl, třebaže Davosovi by chutnala i suchá kůrka; znamenalo to, že je zde hostem, přinejmenším na tuto jednu noc. Páni Sester měli temnou pověst, a nikdo horší než právě Godrik Borrell, lord Milé sestry, Štít Sestřova, pán hradu Vlnolam a strážce Noční lampy... ale dokonce i loupežníci lordi a ničitelé byli vázáni

prastarými zákony pohostinnosti. *Aspoň se dožiju svítání*, říkal si Davos v duchu. *Pojedl jsem z jeho chleba a soli*.

Třebaže v této sestří dušenině byla podivnější koření než jen sůl. „To je šafrán, co cítím?“ Šafrán měl větší cenu než zlato. Davos jej předtím ochutnal jen jednou, když mu král Robert poslal polovinu ryby při hostině v Dračím kameni.

„Ano. Z Qarthu. Taky tu mám pepř.“ Lord Godrik vzal špetku mezi palec a ukazovák a posypal si svůj pokrm. „Drcený černý pepř z Volantisu, jemnější nenajdeš. Vezmi si, kolik chceš, jestli máš rád ostré. Mám ho čtyřicet beden. Nemluvě o řebříčku a muškátovém oříšku, a taky libru šafránu. Vzal jsem ho jedné trnko-
oké panně.“ Zasmál se. Davos si všiml, že má stále všechny svoje zuby, i když byla většina z nich žlutá a špičku jednoho měl zčernalou a odumřelou. „Měla namířeno do Braavosu, jenže bouře ji přihnala do Kousance a mrskla jí proti jednomu z mých skalisek. Takže vidíš, že nejsi jediný dar, který mi bouře přináší. Moře je zrádná, krutá věc.“

Ne tak zrádná jako lidé, pomyslel si Davos. Předkové lorda Godrika byli pirátské králové, dokud na ně nepřišli Starkové s ohněm a mečem. V dnešní době přenechávali obyvatelé Sester otevřené pirátství Salladhoru Saanovi a jemu podobným, a sami se obohacovali tím, že naváděli lodě ke ztroskotání. Majáky, které svítily podél břehů Tří sester, měly varovat před mělčinami, útesy a skalisky a měly ukazovat cestu do bezpečí, jenže za bouřlivých a mlhavých nocí naváděli někteří lidé ze Sester falešnými světly neopatrné kapitány ke zkáze.

„Bouře ti prokázaly laskavost, když tě přinesly k mým dveřím,“ řekl lord Godrik. „V Bílém přístavu by ses dočkal chladného přivítání. Přicházíš příliš pozdě, sere. Lord Wyman již ohnul koleno, ale ne před králem Stannisem.“ Lokl si svého piva. „Manderlyové nejsou Seveřané, ne do morku kostí. Neuplynulo ještě ani devět stovek let, co přišli na Sever, obtíženi vším svým zlatem a bohy. Byli to velcí páni na Klikatici, dokud se nezačali příliš rozpínat, až jim zelenorucí dali lekci. Jejich zlato jim vzal vlčí král, ale dal jim půdu a dovolil jim nadále uctívat jejich bohy.“ Namočil si do dušeniny kousek chleba. „Pokud si Stannis myslí, že tlustoch pojede na jelenovi, mýlí se. Před sedmi dny zastavila v Sestrově *Lví hvězda*, aby doplnila zásoby vody. Znáš

tu loď? Rudé plachty a zlatý lev na přídi. A plná Freyů, kteří měli namířeno do Bílého přístavu.“

„Freyové?“ To byla poslední věc, kterou by Davos očekával. „Slyšeli jsme, že Freyové zabili syna lorda Wymana.“

„Ba,“ přitakal lord Godrik, „a tlustoch se tak rozlítil, že přísahal, že bude živ jen o chlebu a vodě, dokud nedosáhne své pomsty. Neuplynul však ani den a už si zase cpal do huby škeble a koláče. Mezi Sestrami a Bílým přístavem neustále plují lodě. Prodáváme jim kraby, ryby a kozí sýr a oni nám zase dřevo, vlnu a kůže. Podle toho, co jsem slyšel, je nyní jeho lordstvo otylejší než kdy jindy. Tolik k těm jeho přísahám. Slova jsou vítr, a vítr z Manderlyových úst nemá větší cenu než větry, co pouští ze zadnice.“ Lord si utrl další kus chleba a vytřel jím misku. „Freyové vezou tomu tlustému bláznovi pytel kostí. Někteří tomu říkají zdvořilost, přivést člověku kosti jeho mrtvého syna. Být to můj syn, oplatil bych jim tu zdvořilost a pěkně bych Freyům poděkoval, než bych je pověsil, jenže na to je tlustoch příliš ušlechtilý.“ Nacpal si chléb do úst, sežvýkal jej, spolkl. „Měl jsem tady Freye u večere. Jeden z nich seděl přesně tam, kde jsi teď ty. *Rhaegar*, tak se pojmenoval. Málem jsem se mu vysmál do tváře. Říkal, že přišel o manželku, ale prý má v úmyslu najít si v Bílém přístavu novou. Havrani létají sem a tam. Lord Wyman a lord Walder spolu uzavřeli dohodu a mají v úmyslu zpečetit ji sňatkem.“

Davos měl pocit, jako by jej lord uhodil do břicha. *Pokud mluví pravdu, je můj král ztracen.* Stannis Baratheon Bílý přístav zoufale potřeboval. Jestliže byl Zimohrad srdcem Severu, byl Bílý přístav jeho ústy. Ústí řeky tam již po staletí nezamrzalo ani během nekrutějších zim. A když se teď blížila zima, mohlo to znamenat mnoho a ještě víc. Stejně tak i stříbro toho města. Lannisterové měli všechno zlato Casterlyovy skály a vyženili zlato Vysoké zahrady. Pokladnice krále Stannise zely prázdnotou. *Musím to aspoň zkusit. Určitě existuje nějaký způsob jak ten sňatek zarazit.* „Musím se dostat do Bílého přístavu,“ řekl. „Tvoje lordstvo, pomoz mi, prosím.“

Lord Godrik začal jíst svou chlebovou mísu, trhal ji na kusy velkýma rukama. Dušenina okoralý chléb změkčila. „Nemám Seveřany v lásce,“ prohlásil. „Mistři říkají, že k Znásilnění Tří sester došlo již před dvěma tisíci lety, jenže Sestrov nezapomněl.

Předtím jsme byli svobodní lidé a vládli nám naši vlastní králové. Potom jsme museli ohnout koleno před Orlím hnízdem, abychom odsud Seveřany dostali. Vlk a sokol kvůli nám spolu válčili po tisíc let, dokud společnými silami neohryzali všechen tuk a maso z kostí těchto chudých ostrovů. Co se týče tvého krále Stannise, když byl velitelem Robertova loďstva, poslal flotilu do mého přístavu bez mého svolení a přiměl mne pověsit tucet dobrých přátel. Mužů jako ty. Zašel až tak daleko, že mi hrozil, že pověsí *mne*, kdyby se mělo stát, že nějaká loď najede na mělčinu, protože Noční lampa zčerná. Musel jsem snášet jeho aroganci.“ Snědl další kousek chlebové mísy. „Nyní přichází na Sever pokořený, s ocasem staženým mezi nohy. Proč bych mu měl jakkoliv pomáhat? Odpověz mi na to.“

Protože je to tvůj právoplatný král, pomyslel si Davos. *Protože je to silný muž a spravedlivý, jediný člověk, který dokáže obnovit říši a ubránit ji proti nebezpečí, jež se hromadí na severu. Protože má kouzelný meč, jenž se leskne světlem slunce.* Slova mu uvízla v hrdle. Žádné z nich by pána Milé sestry neobměkčilo. Žádné z nich by Davose nedostalo ani o stopu blíž k Bílému přístavu. *Jakou odpověď chce slyšet? Mám mu slíbit zlato, které nemáme? Urozeného manžela pro dceru jeho dcery? Pozemky, pocty, tituly?* Lord Alester Florent se pokoušel hrát tuto hru a král jej za to nechal upálit.

„Zdá se, že pobočník přišel o jazyk. Buď nemá chuť na sestří dušeninu, nebo na pravdu.“ Lord Godrik si otřel ústa.

„Lev je mrtvý,“ řekl Davos pomalu. „To je tvoje pravda, můj pane. Tywin Lannister je mrtvý.“

„No a co že je?“

„Kdo teď vládne v Králově přístavišti? Tommen určitě ne, je to ještě dítě. Je to ser Kevan?“

V černých očích lorda Godrika se zalesklo světlo svíce. „Kdyby tomu tak bylo, byl bys v řetězech. To královna vládne.“

Davos chápal. *Má pochybnosti. Nerad by zjistil, že se ocitl na straně, která prohrává.* „Stannis ubránil Bouřlivý konec proti Tyrellům a Redwynům. Posledním Targaryenům vzal Dračí kámen. Rozdrtil Železnou flotilu u Krásného ostrova. Dětský král proti němu nemůže zvítězit.“

„Ten dětský král ovládá bohatství Casterlyovy skály a moc

Vysoké zahrady. Má Boltony a Freye.“ Lord Godrik si zamnul bradu. „Přesto... v tomto světě je jistá jenom zima. To říkal Ned Stark mému otci, přímo v této síni.“

„Ned Stark byl zde?“

„Za úsvitu Robertovy rebelie. Šílený král poslal na Orlí hnízdo pro Starkovu hlavu, ale Jon Arryn mu poslal v odpověď jen vzdor. Město racků však zůstalo loajální trůnu. Aby se Stark dostal domů a mohl povolat svoje vazaly, musel se dostat přes hory na Prsty a najít si rybáře, který ho převezme přes Kousanec. Cestou je zastihla bouře. Rybář se utopil, ale jeho dcera dostala Starka na Sestry, než se člun potopil. Říká se, že ji zanechal s měšcem stříbra a s bastardem v břiše. Pojmenovala ho Jon Sníh, po Arrynovi.“

Ať je to, jak chce. Můj otec seděl tam, kde teď sedím já, když přišel lord Eddard do Sestrova. Náš mistr na nás naléhal, abychom poslali Starkovu hlavu Aerysovi a dokázali tím svou loajalitu. Znamenalo by to vysokou odměnu. Šílený král byl k těm, kdo se mu zavděčili, štědrý. Do té doby jsme se ale dozvěděli, že se Jon Arryn zmocnil Města racků. Robert byl prvním mužem, který se dostal přes hradby a vlastní rukou zabil Marqa Graftona. ‚Ten Baratheon je beze strachu,‘ řekl jsem. ‚Bojuje tak, jak by měl král.‘ Náš mistr se zasmál a řekl nám, že princ Rhaegar toho rebela určitě porazí. A tehdy Stark řekl: ‚V tomto světě je jistá jenom zima. Pravda, možná přijdeme o hlavy, ale co když zvítězíme?‘ Můj otec jej odsud poslal s hlavou stále na ramenou. ‚Pokud prohrájete,‘ řekl lordu Eddardovi, ‚nikdy jsi tady nebyl.‘“

„O nic víc než já,“ řekl Davos Mořský.

J O N

Krále za Zdí přivedli s rukama svázanýma konopným provazem a s oprátkou kolem krku.

Druhý konec oprátky byl uvázaný kolem hrušky na sedle oře sera Godryho Farringa. Obrobijec a jeho kůň byli oděni ve zbroji z postříbřené oceli zdobené inkrustací. Mance Nájezdník na sobě měl jen tenkou tuniku, ze které mu vyčnívaly holé paže. *Měli mu nechat jeho plášť*, pomyslel si Jon Sníh, *ten, co divoká žena zaplátovala pruhy rudého hedvábí.*

Nebylo divu, že Zeď plakala.

„Mance zná Začarovaný hvozd lépe než kterýkoliv průzkumník,“ řekl Jon králi Stannisovi ve svém konečném úsilí přesvědčit Jeho Veličenstvo, že jim bude Král za Zdí mnohem užitečnější živý než mrtvý. „Zná Tormunda Obrozhoubu. Bojoval proti Jiným. A měl Joramunův roh a nezatroubil na něj. Nestrhl Zeď, i když mohl.“

Jeho slova dopadla na mrtvou půdu. Stannis zůstal neoblomný. Zákon hovořil jednoznačně; život dezertéra byl ztracen.

Pod plačící Zdí zvedla lady Malisandra svoje bledé ruce. „*Všichni si musíme vybrat*,“ zadeklamovala. „Muž či žena, mladý nebo starý, pán i kmán, všichni máme stejnou volbu.“ Její hlas přiměl Jona Sněha myslet na anýz, muškát a hřebíček. Stála po králově boku na dřevěném lešení vztyčeném nad jámou. „Volíme si světlo nebo si vybíráme tmou. Volíme dobro nebo se rozhodujeme pro zlo. Volíme pravého boha nebo falešného.“

Mancemu Nájezdníkovi vlály při chůzi kolem tváře husté šedohnědé vlasy. Odhrnul si je spoutanými dlaněmi z očí a usmál se. Když však spatřil klec, odvaha jej opustila. Královnini muži ji spletli ze stromů Začarovaného hvozdu, z mladých stromků a ohebných větví, z větví borovic lepkavých smůlou a z jako kost bílých prstů čarostromů. Pozohýbali je, zkroutili dokola a proplekli mezi sebou navzájem, až upletli dřevěné mřížoví ve tvaru klece, kterou zavěsili vysoko nad jámu plnou polen, listů a suchého dříví.

Král divokých sebou při tom pohledu škulbl. „Ne,“ vykřikl, „*milost*. Takto to být nemělo, já nejsem žádný král, to oni...“

Ser Godry škulbl provazem. Smyčka zadusila jeho další slova a Král za Zdí neměl jinou možnost než klopýtat za ním. Když se pod ním podlomily nohy, Godry jej po zbytek cesty táhl, a tak byl Mance celý zakrvácený, než jej královnini muži napůl dostrkali, napůl odnesli do klece. Tucet zbrojnošů vytáhl klec společnými silami do výše.

Lady Melisandra ji pozorovala, jak stoupá. „*SVOBODNÝ LIDE!* Zde stojí váš král lží. A zde je roh, o němž tvrdil, že strhne Zeď.“ Dva královnini muži přinesli Joramunův roh, černý a s obručemi ze zlata, osm stop dlouhý od jednoho konce ke druhému. Do zlatých obručí byly vyryty runy, písmo Prvních lidí. Joramun zemřel před tisícovkami let, ale Mance našel jeho roh pod ledovcem, vysoko v Mrazoklech. *I zatroubil Joramun na Roh zimy, a probudil obry ze země.* Ygritte Jonovi řekla, že Mance žádný roh nikdy nenašel. *Buď lhala, nebo to Mance před svým vlastním lidem tqjil.*

Tisíc zajatců se dívalo přes dřevěné mříže jejich ohrady, jak zvedají roh do výše. Všichni byli otrhaní a napůl vyhladovělí. *Divocí*, říkalo jim Sedm království; oni sami si říkali *svobodný lid*. Nevypadali ani divocí ani svobodní – jen hladoví, vystrašení, otupělí.

„Joramunův roh?“ opáčila Melisandra. „Ne. Říkejme mu Roh Tmy. Spadne-li Zeď, padne temnota, dlouhá noc, která nikdy neskončí. To se nesmí stát, *nestane* se to. Pán světla vidí, jaké nebezpečí hrozí jeho dětem, a proto jim poslal zachránce, znovuzrozeného Azor Ahaie.“ Máchla rukou ke Stannisovi a velký rubín na jejím hrdle zapulzoval světlem.

On je kámen a ona je plamen. Královy oči byly modré jámy, propadlé hluboko ve vyhublých tvářích. Měl na sobě šedou plátovou zbroj a z širokých ramenou mu vlál kožešinou lemovaný plášť ze zlatého brokátu. V oceli hrudního plátu měl v místě nad svým vlastním srdcem vykládané planoucí srdce a hlavu mu obepínala rudozlatá koruna s hroty ve tvaru svíjejících se plamenů. Val stála vedle něho, vysoká a plavovlasá. Na hlavu jí dali korunu ve tvaru prostého kruhu z tmavého bronzu, a přesto vypadala v bronzu mnohem královštěji než Stannis ve zlatě. Oči měla šedé a nebojácné, pohled neodvracela. Pod hermelínovým pláštěm byla oděna ve zlaté a bílé. Medově světlé vlasy měla spletené do silného copu, který jí splýval přes pravé rameno až k pasu. Chlad ve vzduchu jí vernal barvu do tváří.

Lady Melisandra na sobě neměla žádnou korunu, ale všichni přítomní věděli, že ona je opravdová královna Stannise Baratheona, ne ta prostá žena, kterou zanechal třesoucí se zimou ve Východní hlídce u moře. Povídalo se, že král nemá v úmyslu poslat pro královnu Selyse a jejich dceru, dokud nebude Noční pevnost připravena k obývání. Jonovi jich bylo líto. Zeď nabízela pramálo z pohodlí, na které byly jižanské dámy a urozené holčičky zvyklé, a Noční hlídka nenabízela žádné. Bylo to ponuré místo, dokonce i v těch nejlepších časech.

„*SVOBODNÝ LIDE!*“ vykřikla Melisandra. „Popatřte, jaký osud čeká ty, kdož si vyberou tmu!“

Joramunův roh náhle vzplanul.

Chytil s hlasitým *vhúúš* a po celé jeho délce s praskotem vyšlehly vířící jazyky zeleného a žlutého ohně. Jonův kůň sebou polekaně cukl a i ostatní v řadách měli co dělat, aby svá zvířata utišili. Z ohrady se zajatci se zvedlo hlasité zasténání, když svobodný lid viděl, jak jejich naděje chytla plamenem. Pár jich začalo křičet a nadávat, ale většina jich mlčela. Na půl lidského tepu jako by se runové rytiny na zlatých obručích zatřpytily ve vzduchu. Královnini muži roh nadzvedli a skulili jej do jámy.

Mance Nájezdník uvnitř své klece hrábl spoutanýma rukama po oprátce kolem krku a nesouvisle zařval cosi o zradě a čárách, popřel svůj královský titul, zapřel svůj lid i svoje jméno, zavrhl vše, čím kdy byl. Řval o milost, proklínal rudou ženu a hystericky se smál.

Jon na to hleděl bez mrknutí oka. Neodvažoval se vypadat před svými bratry přecitlivěle. Nařídil, aby se dostavily dvě stovky mužů, více než polovina posádky Černého hradu. Usazení na koních v tichých temných řadách, s dlouhými kopími v rukou si nandali kápě na hlavy, aby skryli své tváře... a aby zamaskovali skutečnost, že tolik z nich jsou starci a nezkušení chlapci. Svoobodný lid měl z Hlídky strach. Jon chtěl, aby si svůj strach odnesli s sebou do svých nových domovů jižně od Zdi.

Roh se rozbil na kusy mezi poleny, listím a suchým dřívím. Během tří úderů srdce byla celá jáma v plameni. Mance, svíraje spoutanýma rukama dřevěné mřížoví své klece, štkal a prosil. Když oheň dosáhl klece, zmítal se chvíli jako šílený. Jeho výkřiky přešly v jeden dlouhý bezeslovný řev strachu a bolesti. Třepetal se uvnitř své klece jako hořící list, jako můra polapená v plameni svíce.

Jon zjistil, že vzpomíná na jednu píseň.

*Bratři, ach, bratři, mé dny jsou sečteny,
Dorn mi můj život vzal,
co však na tom záleží, všichni jednou zemřou,
a já Dornovu ženu ochutnal.*

Val stála na plošině, tichá a nehybná, jako by byla vytesaná ze soli. *Nebude plakat ani se neodvrátí.* Jon si říkal, co by na jejím místě dělala Ygritte. *Tyhle ženy jsou silné.* Zjistil, že myslí na Sama a mistra Aemona, na Fialku a její dítě. *Při svém posledním výdechu mne prokleje, ale jinou možnost jsem neviděl.* Z Východní hlídky dostali hlášení o divokých bouřích zuřících na Úzkém moři. *Chtěl jsem je udržet v bezpečí. Nakrmil jsem jimi místo toho kraby?* Minulou noc se mu zdálo o Samovi, jak se topí, o Ygritte, jak umírá s jeho šípem zabodnutým v těle (nebyl to jeho šíp, který ji zabil, ale v jeho snech byl jeho vždycky), o Fialce ronící krvavé slzy.

Jon Sníh toho viděl dost. „Teď,“ řekl.

Ulmer z Králolesa zabodl svoje kopí do země, sňal ze zad luk a vytáhl z toulce černý šíp. Sladký Donnel Kopec si shrnul kápi z hlavy a udělal to samé. Také Garth Šedopírko a Vousatý Ben založili šípy, natáhli tětivy a vystřelili.

Jeden šíp zasáhl Manceho Nájezdníka do hrudi, druhý do břicha, třetí do hrdla. Čtvrtý narazil do jedné z dřevěných mříží klece a chvíli se chvěl, než vzplanul. Od Zdi se odrazily ozvěnou ženské vzlyky, zatímco král divokých se sesul na podlahu své klece, ověncený ohněm. „A nyní je jeho stráž u konce,“ řekl Jon tiše. Mance Nájezdník byl kdysi muž Noční hlídky, než vyměnil svůj černý plášť za jiný, zaplátovaný pruhy rudého hedvábí.

Stannis nahoře na plošině se mračil. Jon se mu odmítal podívat do očí. Dno proutěné klece vypadlo a její mříže se drolily. Pokaždé, když vyšlehl jazyk plamene, uvolnily se další větve, třešňově rudé a černé. „Pán světla stvořil slunce, měsíc a hvězdy, aby nám osvětlovaly cestu a dávaly nám oheň, jenž nás ochrání před nocí,“ řekla Melisandra divokým. „Nic neodolá jeho plamenům.“

„*Nic neodolá jeho plamenům,*“ zaintonovali v ozvěně královni muži.

Šat rudé ženy v barvě tmavorudého šarlatu vířil kolem jejího těla a měděné vlasy vytvářely aureolu kolem její hlavy. Od konečků jejích prstů tančily vysoké žluté plameny jako pařáty. „*SVOBODNÝ LIDE!* Vaši falešní bohové vám nepomohou. Váš falešný roh vás nezachránil. Váš falešný král vám přinesl jen smrt, zoufalství, porážku... ale zde stojí váš pravý král. *POPATŘTE JEHO SLÁVU!*“

Stannis Baratheon tasil Světloňoš.

Meč žnul rudě, žlutě a oranžově, živý světlem. Jon to představení již viděl... ale ne *takto*, nikdy předtím *takto*. Světloňoš byl slunce proměněné v ocel. Když Stannis zvedl meč vysoko nad hlavu, muži si museli stáhnout kápě přes oči. Koně sebou cukali a jeden z nich se vzepjal a shodil svého jezdce. I výheň v jámě jako by se před tímto výbojem světla scvrkla, jako malý pes krčící se před větším. Samotná Zeď se změnila v rudou, růžovou a oranžovou, jak po ledu tančily vlny barev. *Je tohle moc královské krve?*

„Západozemí má jen jednoho krále,“ řekl Stannis. Jeho hlas byl drsný, nezaznívalo v něm nic z Melisandřiny melodičnosti. „Tímto mečem ochráním svoje poddané a zničím ty, kdo je ohrožují. Ohněte koleno a já vám slibuji jídlo, půdu i spravedlnost. Poklekněte a žijte. Anebo jděte a zemřete. Volba je na vás.“

Zasunul Světloňoš zpátky do pochvy a svět znovu potemněl, jako by slunce zašlo za mrak. „Otevřete bránu.“

„*OTEVŘETE BRÁNU*,“ zaburácel ser Clayton Suggs hlasem hlubokým jako válečný roh. „*OTEVŘETE BRÁNU*,“ zvolal v ozvěně ser Corliss Penny, velitel stráží. „*OTEVŘETE BRÁNU*,“ vykřikli seržanti. Muži pospíchali uposlechnout. Naostřené kůly byly vykrouceny ze země, přes hluboké příkopy byla přehozena prkna a brána ohrady byla otevřena dokořán. Jon Sníh zvedl ruku a spustil ji a jeho černé řady se rozdělily, vyklidily cestu ke Zdi, kde Bolestínský Edd Tollett otevřel železnou bránu.

„Pojďte,“ vybídla je Melisandra. „Pojďte ke světlu... nebo utíkejte zpátky do tmy.“ V jámě před ní praskal oheň. „Jestli si zvolíte světlo, pojdte ke mně.“

A oni šli. Zpočátku pomalu, někteří kulhajíce nebo se opírajíce o své druhy, začali zajatci vycházet z hrubé ohrady. *Jestli chcete jíst, pojdte ke mně*, pomyslel si Jon. *Jestli nechcete zmrznout nebo umřít hladu, podřídte se*. S váháním, mající se na pozoru před pastí, přešlo přes prkna a prstencem z kůlů prvních pár zajatců, směrem k Melisandře a Zdi. Následovali další, když viděli, že se těm prvním nic nestalo. Další a další, dokud netvořili souvislý zástup. Královnini muži v cvočky zpevněných kabátčích a polopřílbách podali každému procházejícímu muži, ženě i dítěti kousek bílého čarostromu: klacík, úlomek větvičky bledé jako zlomená kost, se sprškou červeného listoví. *Kousek starého boha, aby jím nakrmili nového*. Jon zahýbal prsty pravé ruky.

Žár stoupající z jámy byl cítit dokonce i na dálku; pro divoké musel být spalující. Viděl, jak se muži krčí, když se k plamenům blížili, slyšel děti plakat. Pár se jich otočilo k lesu. Díval se, jak od ohrady klopýtá pryč mladá žena s dítětem na každé ruce. Každých pár kroků se ohlédla, aby se ujistila, že ji nikdo nepro-následuje, a když se přiblížila ke stromům, dala se do běhu. Jakýsi šedovousý muž si vzal větvičku z čarostromu, kterou mu podali, a použil ji jako zbraň, bodal jí kolem sebe, dokud jej královnini muži neusměrnili kopími. Ostatní pak museli překračovat jeho tělo, dokud je ser Corliss nenařídil svrhnout do ohně. Po tomto incidentu se pro les rozhodovalo víc lidí – možná jeden z deseti.

Většina ale šla dál. Za nimi byl jen chlad a smrt. Před nimi byla naděje. Šli dál, svírali svoje kousky dřeva, dokud nenastal čas nakrmit jimi plameny. R'hllor byl žárivé božstvo, věčně hladové. A tak nový bůh polykal mrtvolu starého a vrhal obrovité stíny Stannise a Melisandry na Zeď, černé proti rudým odrazům ohně od ledu.

Jako první poklekl před králem Sigorn. Nový magnar Thennů byl mladší, menší verzí svého otce – štíhlý, plešatějící, oděný v bronzových holenicích a kožené vestě pošíité bronzovými šupinami. Jako další pak Chřestivá košile ve své klapotavé zbroji z kostí a vařené kůže a přilbici z lebky obra. Pod kostmi se skrýval zbídačený vetchý tvor s dolámanými hnědými zuby a žlutavým zabarvením očního bělma. *Malý, zlovolný, zrádný muž, stejně hloupý, jako je krutý.* Jon ani na okamžik nevěřil, že by si svou víru ponechal. Říkal si, co asi cítí Val, když se na něj dívá, jak pokleká a je mu odpouštěno.

Následovali méně významní vůdci. Dva klanovní náčelníci Tvr-donožců s chodidly černými a tvrdými jako kámen. Stará věd-ma, kterou uctíval lid od Mléčné vody. Hubený tmavooký chla-pec ve věku dvanácti let, syn Alfina Vránobijce. Halleck, bratr Harmy Psí hlavy, s jejími prasaty. Každý z nich před králem poklekl.

Na tuhle šaškárnu je příliš zima, pomyslel si Jon. „Svobodný lid klekači opovrhuje,“ varoval Stannise. „Dovol jim ponechat si jejich hrdost a budou tě víc milovat.“ Jeho Veličenstvo neposlouchalo. „Já od nich potřebuji meče, ne polibky,“ opáčil král.

Divocí, kteří poklekli, se šourali kolem řad černých bratří k bráně. Jon nařídil Koni, Saténovi a půl tuctu dalších bratří, aby je pod Zdí provedli s pochodněmi. Na opačné straně na ně čekaly misky s horkou cibulovou polévkou, krajíce černého chleba a klobásy. Stejně tak i ošacení: pláště, kalhoty, boty, tuniky, dobré kožené rukavice. Spát budou na hromadách čisté slámy, s hořícími ohni, aby jim v noci nebyla zima. Ať byl král jakýkoliv, metodičnost se mu upřít nedala. Dříve či později však Tor-mund Obrozhouba opět zaútočí na Zeď, a Jon si jen říkal, na čí stranu se Stannisovi noví podaní přidají, až ta hodina přijde. *Můžeš jim dát půdu a milost, jenže svobodný lid si volí své vlastní krále, a byl to Mance, koho si vybrali, ne ty.*

Bowen Marsh popojel se svým koněm k Jonovu. „Tohle je den, kterého jsem se nechtěl nikdy dožít.“ Od té doby, co utřil lord majordomus na Mostě lebek zranění do hlavy, výrazně pohubl. Část jednoho ucha mu scházela. *Už nevypadá jako granátové jablko*, pomyslel si Jon. „Krváceli jsme, abychom zastavili divoké u Strže,“ řekl Marsh. „Padli tam dobří muži, bratři a přátelé. K čemu to bylo?“

„Říše nás za tohle prokleje,“ prohlásil ser Alliser Thorne zlovestným tónem. „Každý čestný člověk v Západozemí při zmínce o Noční hlídce odvrátí hlavu a odplivne si.“

Co ty víš o čestných lidech? „Ticho v řadách.“ Od té doby, co přišel lord Janos Slynt o hlavu, byl ser Alliser obezřetnější, ale stále v něm přebývala nenávist. Jon si pohrával s myšlenkou, že mu svěří velení, které Slynt odmítl, ale chtěl mít toho muže nablízku. *Vždycky byl z těch dvou tím nebezpečnějším.* Místo toho pověřil velením v Šedé stráži prošedivělého majordoma ze Stínové věže.

Doufal, že s těmito dvěma posádkami bude znát rozdíl. *Hlídka může přimět svobodný lid krváct, ale nemůžeme doufat, že je úplně zastavíme.* A dát Manceho Nájezdníka plamenům na této pravdě nic neměnilo. *Je nás stále příliš málo a jich je stále příliš mnoho a bez průzkumníků jsme stejně platní jako slepi.* *Musím vyslat muže ven. Jenže když to udělám, vrátí se vůbec zpět?*

Tunel skrze Zeď byl úzký a točitý a mnozí z divokého lidu byli staří, nemocní nebo ranění, a tak byl postup bolestně pomalý. Než před králem poklekli poslední z nich, snesla se noc. Oheň v jámě hořel nízko a králův stín na Zdi se scvrkl do poloviny své původní velikosti. Jon Sníh viděl, jak se jeho dech sráží ve vzduchu. *Zima, pomyslel si, a je stále chladněji. Celé tohle představení trvá až příliš dlouho.*

Dvě dvacítky zajatců setrvaly u ohrady. Byli mezi nimi čtyři obři, robustní chlupatá stvoření se svěšenými rameny, nohama jako kmeny a obrovskými placatými chodidly. Třebaže byli obrovští, i tak mohli projít skrze Zeď, jenže jeden nechtěl opustit svého mamuta a ostatní tři nechtěli opustit jeho. Všichni ostatní, kdo otáleli, byli lidských postav. Někteří byli mrtví, jiní umírali; další byli jejich příbuzní nebo blízcí přátelé, neochotní opustit je dokonce i kvůli misce cibulové polévky.

Někteří se chvěli, jiní byli příliš znečitlivělí, než aby se mohli jen trást. Naslouchali, zatímco se králův hlas dunivě odrazil od Zdi. „Můžete jít,“ řekl jim Stannis. „Povězte svým lidem, čeho jste zde byli svědky. Řekněte jim, že jste viděli svého pravého krále a že jsou vítáni v jeho říši, pokud budou dodržovat jeho mír. Jinak ať raději uprchnou, nebo se někam schovají. Nestřpím žádné další útoky na moji Zed.“

„*Jedna říše, jeden bůh, jeden král!*“ vykřikla lady Melisandra.

Královnini muži začali provolávat, bušili konci svých kopí do štítů. „*Jedna říše, jeden bůh, jeden král! STANNIS! STANNIS! JEDNA ŘÍŠE, JEDEN BŮH, JEDEN KRÁL!*“

Jon viděl, že Val se k volání nepřipojila. Stejně tak bratři Noční hlídky. Během rozruchu se pár zbylých divokých rozptýlilo mezi stromy. Obři odešli jako poslední, dva usazení na hřbetě mamuta, další dva pěšky. Vzadu zůstali jen mrtví. Jon se díval, jak Stannis sestupuje z lešení s Melisandrou po boku. *Jeho rudý stín. Nikdy jej neopouští na dlouho.* Kolem nich se rozestoupila králova čestná stráž – ser Godry, ser Clayton a tucet dalších rytířů, všechno královnini muži. Od jejich zbroje se odrazil měsíční svit a vítr švihal jejich pláště. „Lorde majordome,“ řekl Jon Marshovi, „rozeberte ohradu na palivové dříví a naházejte mrtvoly do plamenů.“

„Jak můj velitel poroučí.“ Marsh vydal příkaz a z řad vyjel houf jeho majordomů, aby se pustili do dřevěných stěn. Lord majordomus je pozoroval a mračil se. „Tihleti divocí... myslíš, že si udrží víru, můj pane?“

„Někteří ano. Ne všichni. I my máme svoje zbabělce a svoje darebáky, svoje slabochy a svoje blázny, stejně jako oni.“

„Naše sliby... přísahali jsme, že budeme chránit říši...“

„Jakmile se svobodný lid usadí na Daru, stanou se součástí říše,“ poznamenal Jon. „Tohle jsou zoufalé časy, a budou ještě zoufalejší. Viděli jsme tvář našeho skutečného nepřítele, mrtvou bílou tvář s jasně modrými očima. Svobodný lid tu tvář viděl rovněž, v tomto se Stannis nemýlí. Musíme mít s divokými společnou věc, za kterou budeme bojovat.“

„Společnou věcí proti společnému nepříteli, s tím bych mohl souhlasit,“ přitakal Bowen Marsh, „což ale neznamená, že bychom měli pustit desítky tisíc napůl vyhladovělých divochů přes

Zeď. Ať se vrátí do svých vesnic a bojují proti Jiným tam, zatímco my zapečetíme bránu. Othell říká, že to nebude obtížné. Stačí jen vyplnit tunely kusy kamene a vražednými děrami tam nalít vodu. Zeď se postará o zbytek. Chlad, její tíha... uplyne měsíc a brána jako by tam nikdy nebyla. Jakýkoliv nepřítel by si musel cestu na druhou stranu prosekat.“

„Anebo přelézt.“

„To je nepravděpodobné,“ namítl Marsh. „Tohle nejsou nájezdníci, kteří vyjíždějí krást ženy a plundrovat. Tormund s sebou bude mít staré ženy, děti, stáda ovcí a koz, dokonce *mamuty*. Potřebuje *bránu* a takové zbývají jenom tři. A i kdyby poslal nahoru lezce, nu, bránit se proti lezcům je stejné jako nabodávat rybu v kotli.“

Ryba nikdy nevyleze z kotle a neprobodne ti břicho kopím. Jon sám už přes Zeď šplhal.

Marsh pokračoval. „Lučičtíci Manceho Nájezdníka na nás museli vypustit deset tisíc šípů, soudě podle počtu těch, co jsme sesbírali. K našim mužům na vrcholu Zdi jich doletěla necelá stovka, a většinu jich přitom vynesl nějaký pomýlený poryv větru. Tam nahoře zemřel jediný muž, Rudý Alyn z Růžolesa, a ten zahynul při pádu, ne kvůli šípu, který ho škrábl do nohy. Donal Noye zemřel při obraně brány. Ušlechtilý čin, to ano... ale kdyby byla brána zapečetěná, mohl být náš chrabří zbrojří stále s námi. Ať čelíme stovce nepřátel či tisícovce, dokud budeme nahoře na Zdi a oni dole pod ní, nemohou nám ublížit.“

Má pravdu. Mance Nájezdník se vrhl proti Zdi jako vlna proti kamenitému pobřeží, ačkoliv obránci nebyli víc než hrstka starých mužů, nezkušených chlapců a mrzáků. A přesto byl Bowenův návrh proti všem Jonovým instinktům. „Pokud zapečetíme bránu, nebudeme moci posílat ven průzkumníky,“ poznamenal. „Budeme tady jako slepí.“

„Poslední průzkumná výprava lorda Mormonta stála Hlídku čtvrtinu jeho mužů. My si musíme uchovat veškerou sílu, co nám ještě zbývá. S každým úmrtím jsme o jednoho slabší... a už tak jsme roztažení nařídko... Zaujmi vysoké místo a vyhrajesh bitvu, říkával můj strýc. Žádné místo není vyšší než Zeď, lorde veliteli.“

„Stannis slibuje půdu, jídlo a spravedlnost všem divokým, co

přijdou a ohnou koleno. Nikdy nám nedovolí, abychom bránu zapečetili.“

Marsh zaváhal. „Lorde Sněhu, nechci šfít řeči, ale povídá se, že se... s lordem Stannisem až moc přátelíš. Někteří dokonce naznačují, že jsi... že jsi...“

Rebel a převlékač pláštěů, ano, a taky bastard a měnič. Janos Slynt je možná pryč, ale jeho lži setrvávají. „Já vím, co říkají.“ Jon ty šeptané řeči slyšel, viděl muže, jak se odvracejí, když přechází nádvoří. „A co by po mně chtěli? Abych se Stannisovi postavil s mečem v ruce a divokým taky? Jeho Veličenstvo má třikrát tolik mužů co my a kromě toho je zde naším hostem. Chrání jej zákony pohostinnosti. A taky jsme jeho dlužníky.“

„Lord Stannis nám pomohl, když jsme potřebovali pomoc,“ řekl Marsh zarputile, „ale stále je to rebel a jeho věc je odsouzena k záhubě. Ke stejné záhubě, jako budeme my, pokud nás Železný trůn označí za zrádce. Musíme si zajistit, abychom se nerozhodli pro stranu, která prohraje.“

„Já nemám v úmyslu vybrat si žádnou stranu,“ řekl Jon, „ale nejsem si výsledkem téhle války tak jistý, jako jsi možná ty, můj pane. Ne když je lord Tywin mrtvý.“ Pokud se dalo věřit příběhům přicházejícím nahoru po Královské cestě, zavraždil králova pobočníka jeho zakrslý syn, zatímco seděl na latríně. Jon poznal Tyriona Lannistera jen krátce. *Vzal mne za ruku a řekl, že jsem jeho přítel.* Bylo těžké uvěřit, že by byl ten malý muž schopen zavraždit svého vlastního otce, ale zdálo se, že zprávy o úmrtí lorda Tywina jsou pravdivé nade vší pochybnost. „Lev v Králově přístavišti je mládě, a je dobře známo, že Železný trůn umí rozsekat na cucky i zralé muže.“

„Možná je to chlapec, můj pane, ale... krále Roberta měli lidé rádi a většina našich mužů stále bere Tommena jako jeho syna. Čím víc vidí z lorda Stannise, tím méně ho mají rádi a ještě méně milují lady Melisandru s těmi jejími plameny a jejím ponurým rudým bohem. Stěžují si.“

„Stěžovali si i na lorda velitele Mormonta. Jednou mi řekl, že muži si všeobecně rádi stěžují na svoje ženy a na svoje pány. Ti bez žen si dvojnásob stěžují na svoje pány.“ Jon Sníh pohlédl směrem k ohradě. Dvě stěny byly dole, třetí rozebírali. „Nechám tě, abys to tu mohl dokončit, Bowene. Postarej se, aby každá

mrtvola shořela. A děkuji ti za tvou radu. Slibuji, že budu přemýšlet o všem, co jsi mi řekl.“

Ve vzduchu nad jámou, kolem níž projížděl Jon zpátky k bráně, stále setrval kouř a poletující popílek. U brány sesedl, aby provedl svého koně ledem na jižní stranu. Bolestínský Edd šel před ním s pochodní v ruce. Její plameny olizovaly strop, a tak na ně při každém kroku pršely dolů studené slzy.

„Docela se mi ulevilo, když jsem ten roh viděl hořet, můj pane,“ řekl Edd. „Zrovna minulou noc se mi zdálo, že jsem čural ze Zdi, když se kdosi rozhodl, že na něj zatroubí. Ne že bych si stěžoval. Bylo to lepší než ten můj starý sen, ve kterém mnou Harma Psí hlava krmila prasata.“

„Harma je mrtvá,“ poznamenal Jon.

„Ale ne její prasata. Ta se na mě dívala stejným způsobem, jako se Zabiják vždycky díval na šunku. Tím nechci říct, že by nám divocí chtěli ublížit. Jo, rozsekali jsme jejich bohy na kusy a přiměli jsme je naházet je do ohně, ale dali jsme jim cibulovou polévku. Co je bůh ve srovnání s miskou dobré polévky? Sám bych si teď jednu dal.“

K Jonovu černému oděvu stále Inul pach kouře a hořícího masa. Věděl, že musí jíst, jenže toužil po společnosti, ne po jídle. *Pohár vína s mistrem Aemonem, tichá rozmluva se Samem, trocha toho smíchu s Pypem, Grennem a Žábou.* Aemon a Sam byli pryč, třebaže jeho ostatní přátelé... „Dnes večer pojím s muži.“

„Vařené hovězí a řepa.“ Zdálo se, že Bolestínský Edd vždycky ví, co se vaří. „Hobb ale říká, že mu došel křen. K čemu je dobré vařené hovězí bez křenu?“

Od té doby, co divocí spálili starou jídelnu, jedli muži Hlídky v kamenném sklepení pod zbrojnicí, rozlehlém prostoru rozděleném řadami kamenných sloupů, s klenutým stropem a velkými sudy vína a piva podél stěn. Když Jon vstoupil, u stolu nejbližší schodišti seděli čtyři stavitelé a hráli v kostky. O něco blíž k ohni byla usazená skupina průzkumníků a pár králových mužů a tiše spolu rozmlouvali.

Mladší muži byli shromážděni kolem jiného stolu, kde Pyp bodal nožem do tuřínu. „Noc je temná a plná tuřínu,“ zadeklamoval vážným hlasem. „Modleme se za telecí, moje děti, s tro-

chou cibulek a krapet chutné omáčky.“ Jeho přátelé se dali do smíchu – Grenn, Žába, Satén, byli tam všichni.

Jon Sníh se k jejich smíchu nepřipojil. „Dělat si legraci z modlitby jiného člověka je bláznovství, Pype. A taky je to nebezpečné.“

„Jestli se rudý bůh urazil, tak ať mě srazí k zemi.“

Všechn smích ustal. „My jsme si dělali legraci z kněžky,“ řekl Satén, štíhlý hezký mladík, který kdysi ve Starém městě prodával své tělo. „Byl to jen žert, můj pane.“

„Vy máte svoje bohy, ona zase svoje. Nechte ji na pokoji.“

„Jenže ona naše bohy na pokoji nenechává,“ namítl Žába. „Nazývá Sedm falešnými bohy, můj pane. Staré bohy taky. Přinutila divoké, aby pálili větvičky čarostromu, sám jsi to viděl.“

„Lady Melisandra mému velení nepodléhá. Vy ano. Nechci, aby tady panovala zlá krev mezi královými muži a mými vlastními.“

Pyp položil ruku Žábě na paži. „Už nekvákej, statečná Žábo, neboť promluvil náš velký velitel.“ Pyp vyskočil a vysekl Jonovi urážlivou poklonu. „Prosím za prominutí. Od teďka už nebudu komňhat ušima, pokud k tomu nedostanu tvoje výsostné lordské svolení.“

On to všechno považuje za nějakou hru. Jon by jím nejraději začal třást, aby do něj vtřepal rozum. „Ušima si komíhej dle libosti. Problémy děláš spíš komíháním svého jazyka.“

„Postarám se, aby byl opatrnější,“ slíbil mu Grenn, „a když nebude, tak ho vykrákám.“ Na chvíli zaváhal. „Můj pane, povečeříš s námi? Owene, posuň se a udělej Jonovi místo.“

Jon po ničem netoužil víc. *Ne*, musel si v duchu připustit, *ty dny jsou pryč*. To uvědomění bylo jako nůž otáčející se mu v břiše. Vybrali si jej, aby jim velel. Zeď byla jeho a jejich životy rovněž. *Lord může mít rád muže, kterým velí*, slyšel v duchu říkat svého otce, *ale nemůže se s nimi přátelit. Jednoho dne nad nimi možná bude muset vynést rozsudek anebo je poslat na smrt*. „Jindy,“ zalhal lord velitel. „Edde, raději se postarej o svou vlastní večeři. Já mám ještě práci.“

Vzduch venku mu připadal ještě studenější než předtím. Na druhé straně hradu viděl světlo svíce linoucí se z oken Královy

věže. Na střeše věže stála Val, upírala pohled na Zeď. Stannis ji držel zavřenou v pokojích nad svými vlastními, ale dal jí svolení chodit po hradbách, aby měla pohyb. *Vypadá osaměle*, pomyslel si Jon. *Osaměle a půvabně*. Ygritte byla svým způsobem taky pěkná, s rudými vlasy políbenými ohněm, ale byl to její úsměv, který jí vždycky oživil tvář. Val se usmívat nepotřebovala; obracela by k sobě hlavy mužů u jakéhokoliv dvora na světě.

Přesto neměli divokou princeznu její žalárnici rádi. Opovrhovala těmi „klekači“ a třikrát se pokoušela uprchnout. Když si jeden muž přestal dávat v její přítomnosti pozor, vyrvala mu z pochvy u pasu dýku a bodla ho do krku. Stačil by palec doleva a mohl být mrtvý.

Osamělá, půvabná a smrtonosná, přemítal Jon Sníh, *a já jsem ji mohl mít. Ji a Zimohrad a jméno svého otce*. Místo toho si vybral černý plášť a stěnu z ledu. Vybral si místo toho čest. *Čest bastarda*.

Přecházel nádvoří a Zeď se tyčila po jeho pravici. Vysoko nahoře se led slabě leskl, ale dole pod ním tonulo vše ve stínu. U brány, kde si našli muži útočiště před zimou, prosvítala skrze mřížce matná oranžová záře. Jon slyšel skřípot řetězu, jak se zhoupla rumpálová klec a zaškrábala o led. Tam nahoře se hlídky choulí v boudě kolem koše s ohněm, pokřikují na sebe, aby přehlušily vítr. Anebo to marné úsilí vzdaly a každý muž je ponořený ve svém vlastním jezírku mlčení. *To já bych měl chodit po ledu. Zeď je moje*.

Kráčel pod skořepinou Věže lorda velitele, kolem místa, kde mu zemřela Ygritte v náručí, když se vedle něj objevil Duch, jehož horký dech se srážel v chladném vzduchu. Oči mu žhnuly v měsíčním svitu jako jezírka ohně. Jon pocítil v ústech chuť teplé krve a věděl, že Duch té noci zabíjel. *Ne*, pomyslel si, *já jsem člověk, ne vlk*. Otřel si ústa hřbetem ruky v rukavici a odplivl si.

Pokoje nad ptačincem stále obýval Clydas. Na Jonovo zaklepání se přišoural se svící v ruce a otevřel štěrbinu ve dveřích. „Nevyrušuji?“ zeptal se Jon.

„Vůbec ne.“ Clydas otevřel dveře víc. „Právě jsem svařoval víno. Vezme si můj pán pohár?“

„S radostí.“ Ruce měl ztuhlé chladem. Stáhl si rukavice a zahýbal prsty.

Clydas se vrátil k ohništi, aby zamíchal víno. *Příštího dne jména dovrší šedesát let. Starý muž. To jen ve srovnání s Aemonem vypadal mladý.* Malý a kulatý, měl kalné růžové oči jako nějaký noční tvor. Z lebky mu vyrůstalo pár bílých vlasů. Když mu Clydas nalil, Jon si podržel pohár oběma rukama, nasál vůni koření, napil se a polkl. V hrudi se mu rozlilo horko. Znovu se napil, dlouze a zhluboka, aby spláchl z úst chuť krve.

„Královnini muži říkají, že Král za Zdí zemřel jako zbabělec. Že prosil o milost a popřel, že je král.“

„Byl jím. Světloňoš zářil jasněji, než jsem jej viděl kdy předtím. Byl jasný jako slunce.“ Jon zvedl svůj pohár. „Na Stannise Baratheona a jeho kouzelný meč.“ Víno mu v ústech zhořklo.

„Jeho Veličenstvo není člověk, se kterým by se dalo snadno vyjít. To je ostatně málo z těch, co nosí korunu. Mistr Aemon říkal, že mnozí dobří muži byli špatní králové, a z některých špatných mužů byli dobří králové.“

„Ano, ten by to měl vědět.“ Aemon Targaryen viděl na Železném trůnu devět králů. Byl to syn krále, bratr krále, strýc krále. „Díval jsem se do té knihy, co mi tu mistr Aemon nechal. *Nefritové kompendium.* Na stránky, kde se píše o Azor Ahaiovi. Světloňoš byl jeho meč. Kalený krví jeho ženy, pokud se dá Votarovi věřit. Od té doby nebyl Světloňoš nikdy chladný na dotek, ale stále teplý, tak jako bývala teplá Nissa Nissa. V bitvě čepel žhavě plála. Jednou bojoval Azor Ahai s obludou. Když vrazil meč do břicha té bestie, začala se jí vařit krev. Z tlamy se jí valil kouř a pára, oči se jí rozpustily a stekly po tvářích, tělo vyšlehlo plamenem.“

Clydas zamrkal. „Meč, který vydává svoje vlastní teplo...“

„... by byl na Zdi užitečnou věcí.“ Jon odložil vinný pohár stranou a natáhl si svoje rukavice z jemné krtiny. „Škoda, že je ten meč, kterým mává Stannis, studený. Rád bych viděl, co dělá ten jeho Světloňoš v bitvě. Děkuju ti za víno. Duchu, ke mně.“ Jon Sníh si zvedl na hlavu kápi svého pláště a zamířil ke dveřím. Bílý vlk jej následoval zpátky do noci.

Zbrojnice byla temná a tichá. Jon pokývl strážným a prošel kolem tichých řad kopí ke svému pokoji. Opasek s mečem pověsil na kolík vedle dveří, svůj plášť na druhý. Když si stáhl rukavice, byly jeho ruce ztuhlé a studené. Dlouho trvalo, než se